

ክርስቲና እንዲህ ነው !

ትርጉም ቁምላቸው ፋንታሁን

ራዕይ አሳታሚ
አዲስ አበባ 1993

The Normal Christian Life

Watchman Nee

ክርስቲና እንዲህ ነው !

ያለ አሳታሚው ፈቃድ ማባዛት ወይም የተወሰነውን
ክፍል በተለያዩ መንገዶች ማራባት በጥብቅ
የተከለከለ ነው

ራዕይ አሳታሚ

የፖ.ሳ.ቁ. 2332

አዲስ አበባ

RP TR 14

ክርስትና እንዲህ ነው !

የመጀመሪያ እትም 1993 ዓ.ም.

ሁለተኛ እትም 1995 ዓ.ም.

ሦስተኛ እትም 1997 ዓ.ም.

1. የክርስቶስ ደም	1
2. የክርስቶስ መስቀል	12
3. ወደ ፊት የመራመድ ጎዳና - ማወቅ	21
4. ወደ ፊት የመራመድ ጎዳና - መቁጠር	29
5. መስቀሉ - በሁለቱ መንግስቶች መካከል የመቆም ድንበር	43
6. ወደ ፊት የመራመድ ጎዳና - ራሳችንን ለእግዚአብሔር ማቅረብ	51
7. ዘላለማዊው እቅድ	56
8. መንፈስ ቅዱስ	64
9. የሮሜ ምዕራፍ ሰባት ትርጉም	81
10. ወደ ፊት የመራመድ ጎዳና - በመንፈስ መመላለስ	95
11. በክርስቶስ አንድ አካል	111
12. መስቀሉና የነፍስ ሕይወት	124
13. መስቀሉን መሸከም	137
14. የወንጌል የመጨረሻው ግብ	150

1. የክርስቶስ ደም

«ልንኖረው የተጠራንበት ክርስቲያናዊ ሕይወት ምን አይነት ነው?» የሚለውን ጥያቄ መጀመሪያ ላይ ማንሳቱ ተገቢ ነው። በዚህ መጽሐፍ እንደምናየው ትክክለኛው የክርስትና ሕይወት ዛሬ ብዙዎች ከሚኖሩት ሕይወት በፍጹም የተለየ ነው። የእግዚአብሔርን ቃል (ለምሳሌ የተራራውን ስብከት) ልብ ብለን ስናጠና፤ በዚህ ምድር ላይ ይህን ሕይወት ከራሱ ከእግዚአብሔር ልጅ በስተቀር የኖረ ሰው መኖሩም አጠያያቂ ይሆንብናል። ስለዚህም «ልንኖረው የተጠራንበት ክርስቲያናዊ ሕይወት ምን አይነት ነው?» ለሚለው ጥያቄ የምናገኘው መልስ፤ የእግዚአብሔር ልጅ ራሱ የኖረው ሕይወት ነው የሚል ይሆናል ።

ሐዋርያው ጳውሎስ ትክክለኛው የክርስትና ሕይወት ምን አይነት እንደሆነ በገላ. 2=20 ሲያሳይ «ከክርስቶስ ጋር ተስቅያለሁ እኔም አሁን ሕያው ሆኜ አልኖርም» ይላል። ይህን ሲል የተለየ እንግዳ ነገር ወይም የላቀና የመጠቀ የመንፈሳዊነት ደረጃ ማለቱ ሳይሆን እግዚአብሔር ልጆቹ ሊመላለሱበት የሚፈቅደውን ልክኛ የክርስትና ሕይወት ማለቱ ነው።

እግዚአብሔር ለማንኛውም አይነት ችግሮችን አንድ መልስ ብቻ እንዳለው፤ ያም ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ እንደሆነ በቃሉ ግልጽ አድርጎልናል። እግዚአብሔር ሁልጊዜ የሚሰራው በኛ ፈንታ ክርስቶስን በማስቀመጥ ነው። እኛ ይቅርታ እናገኝ ዘንድ የእግዚአብሔር ልጅ ሞተልን፤ አርነት እንወጣም ዘንድ እርሱ በእኛ ፈንታ የእኛን ሕይወት ይኖራል። ስለዚህም ሁለት አይነት ምትክነቶችን (ትውክልቶችን) እናያለን። እነዚህም ኢየሱስ ኃጢአታችንን ያስተሰርይ ዘንድ በመስቀል ስለእኛ ምትክ መሆኑና በሕይወታችን ድልን እናገኝ ዘንድ በእኛ በመኖር ምትክ መሆኑ ናቸው። እግዚአብሔር ጥያቄዎቻችንን ሁሉ የሚመልሰው በአንድና በአንድ መንገድ ብቻ ያም ወደ ልጁ እንድንመለከት በማድረግ የመሆኑን እውነታ ሁልጊዜ ብናስተውል ከብዙ ግራ መጋባት ልንጠበቅ እንችላለን።

1:1. ሁለቱ ችግሮቻችን - ኃጢአትና ኃጢአቶች

ልንኖረው የተጠራንበትን ክርስቲያናዊ ሕይወት ባህርይ ስናጠና፤ ለመነሻነት በሮሜ መልዕክት በመጀመሪያዎቹ ስምንት ምዕራፎች ያለውን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ሐተታ ከተመለከትን በኋላ፤ ርዕሱን ደግሞ በተግባራዊና ከሕይወታችን ጋር በሚዛመድበት ገጽታ አንፃር እናየዋለን። ስለዚህም እስከ ሮሜ 8 ያሉትን ምዕራፎች በሁለት ክፍሉን በሁለቱ (በኃጢአትና በኃጢአቶች) መካከል ያለውን ጉልህ የርዕስ ጉዳይ ልዩነት እንመለከታለን።

ከሮሜ 1÷1 እስከ 5÷11 የመጀመሪያው እኩሌታ፤ ከ5÷12 እስከ 8÷39 ደግሞ ሁለተኛው እኩሌታ በማለት እንከፍላቸዋለን። ሁለቱን ክፍሎች በጥንቃቄ ስናጠና ርዕሰ ጉዳያቸው አንድ አይነት እንዳልሆነ ግልጽ ይሆናል። ለምሳሌ ያህል በመጀመሪያው ግማሽ «ኃጢአቶች» የሚለው የብዙ ቁጥር ቃል ትኩረት ተሰጥቶት ሲገኝ፤ በሁለተኛው ግማሽ ግን «ኃጢአት» የነጠላ ቁጥር ቃል ተደጋግሞ እንደተቀጠሰና የክፍሉ ርዕሰ ጉዳይ እንደሆነ በቀላሉ ልብ ማለት እንችላለን።

በመጀመሪያው ግማሽ የተተኮረባቸው «ኃጢአቶች» ብዙና በቁጥር የሚዘረዘሩ ሲሆኑ በሁለተኛው ግማሽ ግን «ኃጢአት» በእኔ እንደሚሰራ መርህ ሆኖ ነው የቀረበው። ምንም ያህል ብዙ ኃጢአቶች ብሰራ ይህን የሚያስደርገኝ የኃጢአት መርህ ነው። ለኃጢአቶቹ የእግዚአብሔርን ይቅርታ ማግኘት፤ ከሚቆጣጠረኝ የኃጢአት ኃይል ደግሞ አርነት መውጣት ያስፈልገኛል። የመጀመሪያው ህሊናዬን ሲያሳርፍ ሁለተኛው ግን ሕይወቴን ያሳርፋል። ለኃጢአቶቹ ይቅርታ ብቀበልም እንኳን በኃጢአቴ ምክንያት ዘላቂ የአእምሮ አረፍት ላይኖረኝ ይችላል።

የእግዚአብሔር ብርሃን ልቤ ላይ ሲያርፍ ለኃጢአቶቹ ይቅርታ እንዲሰጠኝ ወደ እግዚአብሔር አጮሃለሁ። ለኃጢአቶቹ ይቅርታ ብቀበል ግን ሌላ አዲስ እውነታ ይገለጻል። ይህም የኃጢአት እውነታ ነው። ብዙ ኃጢአተቶች በሕይወቴ መኖራቸው እውነት ቢሆንም ከዚያ በተጨማሪ በውስጤ አንድ የተበላሽ መሠረታዊ ነገር እንዳለ እንዘግባለሁ። በፍጥረቱ ኃጢአተኛ እንደሆንኩም ኃጢአትን እንድሰራ የሚገፋፋኝና ወደኃጢአት የሚሰበኝ ኃይል እንዳለ አረዳለሁ። ያ ኃይል ሲያይል የተለያዩ ኃጢአቶችን እንድፈጽም ያስገድደኛል። ከእግዚአብሔር ይቅርታን ባገኝም፤ ደግሜ ኃጢአትን እሰራለሁ። ስለዚህ ሕይወት ኃጢአት የማድረግ፤ ከዚያም ይቅር የመባል እንደገና ደግሞ ኃጢአት የመስራት የድግግሞሽ ቀለበት ትሆናለች። በእግዚአብሔር ይቅርባይነት እውነታ ብደሰትም ከዚያም የላቀን ነገር እንደሚያስፈልገኝ አረዳለሁ - ያም አርነት መውጣት ነው።

1:2. ሁለቱ የእግዚአብሔር መፍትሄዎች - ደሙና መስቀሉ

በመጀመሪያው የሮሜ ክፍል የደህንነት ሁለት ገጽታዎች ቀርበውልናል። የመጀመሪያው ለኃጢአቶች ይቅርታ ማግኘት፤ ሁለተኛው ደግሞ ከኃጢአት አርነት መውጣት ናቸው። ከዚህም ጋር አያይዘን ሌላም ልዩነት ልብ ልንል ይገባል።

በመጀመሪያው የሮሜ 1-5 እኩሌታ የክርስቶስ ደም ሁለት ጊዜ ተጠቅሷል (በ3÷25 እና 5÷9)። በሁለተኛው እኩሌታ በ 6÷6 ላይ አዲስ ሃሳብ እናገኛለን ይህም ከክርስቶስ ጋር የመስቀላችን እውነት ነው። የመጀመሪያው

እኩሌታ ዋና ሃሳብ የሚጠቃለለው ለኃጢአታችን ስርየት በፈለሰው «ደም» በተወከለው የክርስቶስ ሥራ ሲሆን፤ የሁለተኛው እኩሌታ ዋና ኃሳብ ግን «በመስቀሉ» ማለትም በሞቱ፤ በመቀበሩና በትንሳኤው በምንተባበረው ህብረት በተወከለው የክርስቶስ ስራ ነው። ክፍሎቹን እንዲህ ለያይተን ማየታችን ብዙ ጥቅም አለው። የደሙ መፍትሄነት ለሰራነው ኃጢአት ሲሆን፤ የመስቀሉ መፍትሄነት ግን መሠረታዊ ለሆነው እኛነታችን ነው። ደሙ ኃጢአቶቻችንን እንዲሻሻሉ ሲያደርግ፤ መስቀሉ ግን ወደ ኃጢአት የሚነጻጸን መሠረታዊ ትግር ይነቅላል። በሚቀጥሉት ምዕራፎች የንግግራችን ርዕስ ሁለተኛው ይሆናል።

1:3. የመጀመሪያው ትግራችን - ኃጢአቶች

የምንጀምረው የከበረው የኢየሱስ ደም በእግዚአብሔር ፊት እኛን ለማፅደቅ ያለውን ፋይዳ በማየት ነው። ይህን በሚከተሉት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች ተገልጿል።

«ሁሉ ኃጢአትን ሰርተዋል» (ሮሜ. 3:23)

«ነገር ግን ገና ኃጢአተኞች ሳለን ክርስቶስ ስለኛ ሞቶአልና እግዚአብሔር ለኛ ያለውን የራሱን ፍቅር ያስረዳል። ይልቁንስ እንግዲህ አሁን በደሙ ከጸደቅን በእርሱ ከቁጣው እንድናለን።» (ሮሜ. 5:8 - 9)

«በኢየሱስ ክርስቶስም በሆነው ቤሳነት በኩል እንዲያው በጸጋው ይጸድቃሉ። እርሱንም እግዚአብሔር በእምነት የሚገኝ በደሙም የሆነ ማስተሰሪያ አድርጎ አቆመው፤ ይህም በፊት የተደረገውን ኃጢአት በእግዚአብሔር ችሎታ ስለመተው ጽድቁን ያሳይ ዘንድ ነው ራሱም ጽድቅ እንዲሆን በኢየሱስም የሚያምነውን እንዲያጸድቅ አሁን በዚህ ዘመን ጽድቁን ያሳይ ዘንድ ነው።» (ሮሜ 3:24 - 26)

በጥናታችን የኋለኛ ክፍል የውድቀትን እውነተኛ ባህርይና ወደ እግዚአብሔር የመመለስን መንገድ በጥልቀት እናያለን። ለጊዜው ኃጢአት ወደ ዓለም ሲገባ እግዚአብሔርን ባለመታዘዝ እንደተገለጠ ማስታወሱ ይበቃናል። (ሮሜ. 5:19)

ሰው ከእግዚአብሔር ይርቅ ዘንድ በእግዚአብሔርና በሰው መካከል የቆመ፤ መጽሐፍ ቅዱስ «ኃጢአት» ብሎ የሚጠራው ግድግዳ እስካለ ድረስ፤ እግዚአብሔር ከሰው ጋር ህብረት ሊያደርግ አይችልም። ስለዚህም በመጀመሪያ፦ «ለዎችም ሁሉ ከኃጢአት በታች እንደሆኑ አስቀድመን ከሰናቸዋል» (ሮሜ. 3:9) ሊል የሚችለው እግዚአብሔር ራሱ ነው። ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ህብረት እንዳያደርግ የሚያግደው፤ ከእግዚአብሔር እንዲነጠል ያስገደደውና የበደለኝነት ስሜት የሚፈጥርበት «ኃጢአት» ደግሞ

በሁለተኛ ደረጃ ሊቀመጥ ይችላል። ስለዚህ ሰው ህሊናው ሲነቃ ራሱ «አባቴ ሆይ በሰማይና በፊትህ በደልሁ» (ሉቃ 15:18) ይላል።

በተጨማሪም ሰይጣን ኃጢአተኝነታችንን ይነግረናል። በእግዚአብሔር ፊት ይከሰን ዘንድ ኃጢአትን፣ በልባችን ይከሰን ዘንድ ደግሞ የበደለኝነት ስሜታችንን ምክንያት አድርጎ ይጠቀማል። ስለዚህም በደለኝነታችንን የሚያሳውቀን ሶስተኛው አካል «የወንድሞቻችን ክላሽ» የሆነው (ራዕይ12:10) ሰይጣን ነው።

እኛን ለመቤዣትና ወደ እግዚአብሔር ዓላማ ለመመለስ እንዲሁም ለእነዚህ የኃጢአት፣ የበደለኝነትና የሰይጣን ክስ ችግሮች መፍትሄ ያመጣ ዘንድ ጌታ ኢየሱስ በመስቀሉ መሰዋት ነበረበት። በመጀመሪያ ኃጢአቶቻችን በከበረው የክርስቶስ ደም መፍትሄ አግኝተዋል፤ ይህ ሲሆን የበደለኝነት ስሜት የሚለማው ህሊናችን የደሙን የከበረ አስፈላጊነት በመገንዘብ እረፍት ያገኛል። በመጨረሻም የጠላትን ክስ በድፍረት መቋቋም የምንችልበትን መልስ አገኝን። ለእራሳችንም ሆነ ለሰይጣን ክስ የክርስቶስ ደም ውጤታማ እንደሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ያስረግጣልናል።

ስለዚህም የክርስቶስን ደም ፋይዳ በሚገባ መረዳት የግድ ነው። ይህ ቀዳሚውና አስፈላጊው ጉዳይ ነው። ጌታ ኢየሱስ በእኛ ምትክ በመስቀል የመሞቱ እውነታ፣ ደሙም ኃጢአቶቻችንን ለማንፃት ብቁ የመሆኑን መሠረታዊ ግንዛቤ ካልጨበጥን የክርስትንና ህይወት መንገድ እንደጀመርን እንኳን ሊቆጠር አይቻልም።

1:4. የደሙ ቀዳሚ አስፈላጊነት ለእግዚአብሔር ነው

ከእግዚአብሔር ጋር ባለን ሀብረት ስርየትን የሚሰጠን ደሙ ነው። ወደፍርድ እንዳንመጣ ለሠራናቸው ኃጢአቶች ይቅርታ ያስፈልገናል። እግዚአብሔር ይቅር የሚለን የሠራነውን በማለፍ ሳይሆን የልጁን ደም በመመልከት ነው። ስለዚህ የደሙ አስፈላጊነት በቀዳሚነት ለእግዚአብሔር እንጂ ለኛ አይደለም። የክርስቶስን ደም ፋይዳ መረዳት ከፈለግሁ በእግዚአብሔር ፊት ያለውን ዋጋ መረዳት አለብኝ። በእግዚአብሔር ፊት የክርስቶስ ደም ምን ያህል ዋጋ እንዳለው ካልተረዳሁ ለእኔ ያለውን ፋይዳ በፍጹም ልገነዘብ አልችልም። የክርስቶስን ደም አስፈላጊነትና ምን ያህል የከበረ መሆኑን የምገነዘበው፤ በሕይወቴ የማውቀው መንፈስ ቅዱስ የክርስቶስ ደም በእግዚአብሔር ፊት ያለውን ዋጋ ሲገልጥልኝ ብቻ ነው። በብሉይና በአዲስ ኪዳን ውስጥ «ደም» የሚለው ቃል ጥቅም ላይ የሚውለው ከስርየት ሃሳብ ጋር ተያይዞ ነው።

በብሉይ ኪዳን የቀን አቆጣጠር፤ ከኃጢአት ስርየት ጋር የተያያዘ «የስርየት ቀን» የሚባል ቀን አለ። ይህ ቀን የኃጢአቶች ጥያቄ መልስ

የሚያገኝበት ቀን ነው። በዘሌዋውያን 16 እንደምናነበው፤ ደሙ ከኃጢአት መስዋዕቱ ተወስዶ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ይመጣና በጌታ ፊት ለባት ጊዜ ይረጫል። በዚያ ቀን የኃጢአት መስዋዕት በድንኳን አደባባይ ላይ በህዝቡ ፊት ይቀርባል። ሁሉም ነገር ሰው እንዲያየው በግልጽ ይቀመጣል። ከሊቀካህኑ በስተቀር ማንም ሰው ወደ ድንኳን ሊገባ አይፈቀድለትም። ደሙን ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ወስዶ ሊረጫው የሚችለው ሊቀ ካህኑ ብቻ ነበር። ይህ የሆነው ሊቀ ካህኑ የኢየሱስን የቤዛነት ሥራ የሚወክል ምሳሌ ስለነበርና (ዕብ. 9፡11 - 12) በእርሱ ውስጥ ሆኖ ስራውን የሚሰራው ጌታ ስለነበር ነው። ሊቀ ካህኑ እንኳ ወደ መቅደሱ የሚገባው ለአንድ ዓላማ ብቻ ነበር፤ ያም እግዚአብሔር ደስ የሚሰኝበትንና የሚቀበለውን ደም ለማቅረብ ነው። ይህ ሌላ ማንም ሊያየው ያልተፈቀደ በሊቀ ካህኑና በእግዚአብሔር መካከል ብቻ በመቅደሱ ውስጥ የሚሠራ ሥራ ነበር። ስለዚህ በመጀመሪያ ደረጃ የደሙ አስፈላጊነት ለእኛ ላይሆን ለእግዚአብሔር ነው።

በዘፀአት 12፡13 ደግሞ ለእስራኤል ህዝብ መቤዠት የፋሲካው በግ ደም በግብጽ እንደፈለሰ እናነባለን። ይህም መቤዠታችንን ከሚያሳዩ ግሩም ከሆኑ የብሉይ ኪዳን ምሳሌዎች አንዱ ነው። ደሙ በጉብኑና በመቃኑ ላይ ሲቀባ! የጉን ስጋ ደግሞ እስራኤላውያን በጌታቸው ይበሉት ነበር። እግዚአብሔር «ደሙን ሳይ አልፋለሁ» ማለቱ ደሙ የሚቀርበው ለሰው ሳይሆን ለእግዚአብሔር እንደሆነ ያሳየናል። በጌት ውስጥ ሆነው በዓልን ያከብሩ የነበሩት እንኳን እንዳያዩ ደሙ የተቀባው በጉብኑና በመቃኑ ላይ ነበር።

1:5. እግዚአብሔር በክርስቶስ ደም ረክቷል

ሰው ይድን ዘንድ ኃጢአት የለሽ የሆነ መስዋዕት እንዲቀርብ ያስፈለገው የእግዚአብሔር ቅድስናና ጽድቅ ይህንን ስለሚጠይቅ ነው። በደሙ ውስጥ ሕይወት አለ። ለእኔ ኃጢአት ስርየት ደም መፍሰስ አለበት። ይህ እንዲሆን የጠየቀው እግዚአብሔር ነው። የራሱ ጽድቅ ይረካ ዘንድ ደሙ እንዲፈስ የጠየቀውና «ደሙን ሳይ አልፋለሁ» ያለው እግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔርን ሙሉ በሙሉ የሚያረካው የክርስቶስ ደም ብቻ ነው።

በጌታ ልጆች ለሆናችሁ ወገኖቼ አንድ ነገር ልነግራችሁ እወዳለሁ። ብዙ ጊዜ ችግር ውስጥ የምንገባው እዚህ ነጥብ ላይ ነው። ገና ወደጌታ ሳንመጣ የእግዚአብሔር ቃል እስከሚያነቃን ድረስ ምንም የህሊና ወቀሳ የሌለብን ልንሆን እንችላለን። ህሊናችን ሙት ነበር። ህሊናቸው የሞተ ደግሞ ለእግዚአብሔር ምንም አይረቡም። ስናምን ግን-ህሊናችን ስለሚነቃ ይህ በራሱ አንድ ችግር ሊፈጥርብን ይችላል። የኃጢአተኝነታችንና የበደለኝነታችን ስሜት አለቅጥ አይሉና ገዝፎ! የደሙን እውነተኛ ውጤታማነት በመሸፈን መንፈሳዊ ሽባነት ሊፈጥርብን ይችላል። ኃጢአታችን እጅግ ገዝፎ ሲታየንና የሆነ

ኃጢአት ብዙ ጊዜ ሲያውከን ኃጢአታችን እይታችንን ጋርጾ የክርስቶስን ደም ሊሸፍንብን ይችላል።

የእኛ ችግሮች የደሙ ኃይል እንዲሰማን ስለምንፈልግ ነው። የደሙንም ፋይዳ የምንመዝነው በውስጣችን በሚሰማን-ስሜት ነው። ይህ ግን ስህተት ነው። የክርስቶስ ደም ቀዳሚ አስፈላጊነቱ ለእግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር ለክርስቶስ ደም የሰጠውን ዋጋ ስንረዳ ደህንነታችንን እናገኛለን። በራሳችን ስሜት የክርስቶስን ደም ስንመዝን ግን ግራ መጋባት ውስጥ እንገባለን እንጂ፤ ከጨለማችንም አንወጣም። ጉዳዩ የስሜት ሳይሆን በእግዚአብሔር ቃል የማመን ነገር ነው። የክርስቶስ ደም የከበረ መሆኑን የምናምነው እግዚአብሔር በእርግጥ ነው ስላለ ነው (1ጴጥ. 1፡18-19)። እግዚአብሔር የልጁን ደም፤ ኃጢአተኞችን ለመዋጀት የተከፈለ ዋጋ እንደሆነ ከቆጠረ እዳችን እንደተከፈለ በእርግጠኝነት መተማመን እንችላለን። እግዚአብሔር በልጁ ደም ከረካ ደሙ ለእግዚአብሔር ደስ የሚያሰኝ ነው ማለት ነው። እኛ ለክርስቶስ ደም የምንሰጠው ዋጋ እግዚአብሔር እንደሰጠው ዋጋ ያህል ማለትም ከዚህ ያላነሰና ያልበለጠ መሆን አለበት (መቼም ሊበልጥ አይችልም)። ቅዱስና ጸድቅ የሆነው አምላክ የልጁ ደም ደስ የሚያሰኘውና የሚያረካው መሆኑን የመግለጽ መብት አለው።

1፡6. አማኝ ወደ እግዚአብሔር መገኘት መግባት ስለ መቻሉ

የክርስቶስ ደም እግዚአብሔርን ካረካው እኛንም ሊያረካን ይገባል። ይህም ህሊናችንን የማንፃባት ፋይዳ ስላለው ነው። የዕብራውያን መልዕክት ደሙ ይህን እንደሚያደርግ ይነግረናል። «ከክፉ ህሊና ለመንፃባት ልባችንን ተረፍተን ሰውነታችንንም በጥሩ ውሃ ታጥቦን በተረዳንበት እምነት በቅን ልብ እንቅረብ» (ዕብ. 10፡22) ።

ይህን መገንዘብ በጣም አስፈላጊ ነው። ጸሐፊው ጌታ ኢየሱስ ልባችንን እንዳነፃ ተናግሮ አያቆምም። እንደዚህ ከተረዳነው ተሳስተናል። «ጌታ ሆይ ልቤን በደምህ አንፃው» ብለን የምንጸልይ ከሆነ ደሙ እንዴት እንደሚሰራ አልተረዳንም ማለት ነው። «የሰው ልብ ከሁሉ ይልቅ ተንኮለኛ እጅግም ክፉ (ኤር 17፡9) እንደሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። ስለዚህ ልባችን መንፃባቱ ብቻ አይበቃም፤ ከእግዚአብሔር አዲስ ልብ ልንቀበል ያስፈልገናል።

መቼም የምንጥለውን ልብስ አናጥብም ወይም አንተኩስም። እንደዚሁም የሥጋ ባህሪያችን በጣም ያደፈና የቆሽሽ በመሆኑ ያለው አማራጭ መሰቀል ብቻ ነው። ለዚህም ነው እግዚአብሔር በውስጣችን አዲስ የሆነ ሥራን መሥራት ያስፈልገው። «አዲስም ልብ እስጣችኋለሁ አዲስም መንፈስ በውስጣችሁ አኖራለሁ የድንጋዬንም ልብ ከሥጋችሁ አወጣለሁ የሥጋንም ልብ እስጣችኋለሁ።» (ሀዘ 36፡26)

ሰለዚህ መጽሐፍ ቅዱስ የክርስቶስ ደም ልባችንን እንደሚያነፃ አይነግረንም። የደሙ ሥራ ተገብሮአዊ (Subjective) ሳይሆን ሙሉ በሙሉ ገቢራዊ (Objective) ነው። እውነት ነው የደሙ የማንፃት ሥራ በዕብራውያን 10 ልብን የሚመለከት መሆኑ ቢጠቀስም፤ ቀጥተኛ ግንኙነቱ ግን ከሀሊና ጋር መሆኑ ግልጽ ነው። «ከክፉ ሀሊና ለመንፃት ልባችንን ተረፎተን» (ዕብ 10፡22) ይህ ምን ማለት ይሆን?

ይህ በእኔና በእግዚአብሔር መካከል ጣልቃ የገባ ነገር መኖሩን ሰለዚህም ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ በሞክሮኩ ጊዜ ሁሉ ሀሊናዬ እንደሚወቅሰኝ የሚያሳይ ነው። ይህ ክፉ ሀሊና በእኔና በእርሱ መካከል የቆመውን ግድግዳ ሁልጊዜ ያስታውሰኛል! እሁን ግን በከበረው የደሙ ሥራ ያንን ግድግዳ ያፈረሰ አዲስ ነገር ተከስቷል፤ እግዚአብሔርም ይህን እውነታ በቃሉ ገልጾልኛል። ይህንን ሳምንና ስቀበለው ሀሊናዬ በአንድ ጊዜ ይነፃና የበደለኝነት ስሜቴ ይወገዳል፤ ስለእግዚአብሔር ባሰብኩ ጊዜም ክፉ ሀሊና አያውከኝም።

ከእግዚአብሔር ጋር ባለን አካሄድ፤ ሀሊናችን ከበደል ነፃ መሆኑ ምን ያህል የከበረ እንደሆነ እያንዳንዳችን እናውቃለን። የእምነት ልብና ከማንኛውም ክስ ነፃ የሆነ ሀሊና ሁለቱም አስፈላጊዎች ናቸው - ሊነጣጠሉ አይችሉምና። ሀሊናችን ሲጎድፍብን እምነታችን ከኛ ይርቃል፤ በእግዚአብሔር ፊት ለመቅረብ ድፍረት አይኖረንም። ሰለዚህም ከእግዚአብሔር ጋር ተስማምተን ለመጓዝ በየጊዜው የደሙን ዋጋ መገንዘብ አለብን። እግዚአብሔር በትላትናው ስለማይሠራ በደሙ ወደ እግዚአብሔር የምንቀርበው በየቀኑ፤ በየለአቱና በየደቂቃው ነው። ደሙ የቆምንበት መሠረት መሆኑን በእምነት ጸንተን ከተረዳን ኃይሉን ሊያጣ አይችልም። ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ለመግባት በደሙ ቤዛነት ካልሆነ በሌላ በምን ልንገባ እንደፍራለን?

ነገር ግን ይህን ጥያቄ ራሴን ለመጠየቅ አፈልጋለሁ። ወደ እግዚአብሔር መገኘት ለመግባት የምፈልገው በደሙ ነው ወይስ በሌላ ቤዛነት በኩል? ይህንን (በደሙ ቤዛነት ወደ እግዚአብሔር መገኘት የመግባቴን እውነት) ስል ምን ማለቴ ነው? ኃጢአቶች እንደፈፀምኩ መቀበል፤ መንፃትና ሥርየት እንደሚያስፈልገኝ መናዘዝ፤ ወደ እግዚአብሔር የምቀርበው በተፈጸመው የጌታ ኢየሱስ ሥራ መሆኑን መቀበል ማለት ነው።

ወደ እግዚአብሔር የምቀርበው በእርሱ ምህረት ብቻ እንጂ በፍጹም በራሴው ትሩፋት አይደለም። ለምሳሌ ዛሬ ቀን ከወትሮ የተለየ ትዕግስት ወይም በጎነት ስላሳየሁ አለዚያም ዛሬ ማለዳ ለጌታ የሰራሁት ሥራ ስላለ ከቶ አይደለም። ወደ እግዚአብሔር ስንቀርብ ብዙዎቻችን የሚገጥመን ፈተና አለ። እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ በመሥራቱ፤ የራሱ ወደሆነው ሊያመጣንና የመስቀሉን ጥልቅ ነገሮች ሊያስተምረን ስለወደደ፤ ለእኛ አዲስ ደረጃን

ያስቀመጠልንና ገፁህ ህሊና ሊኖረን የሚችለው ወደዚህ ደረጃ ስንደርስ ብቻ መሆኑን እናስባለን። ነገሩ ከቶ እንደዚህ አይደለም። ገፁህ ህሊና የሚገኘው በኛ ትሩፋት ሳይሆን ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ባፈለሰው ደም ቤዛነት ነው።

ምናልባት ተሳስቼ ሊሆን ይችላል፤ ይሁንና ብዙዎቻችን እንደዚህ እንደምናስብ በጣም ይሰማኛል። «ዛሬ ከወትሮ ይልቅ በጥንቃቄ ተመላልሻለሁ፤ ዛሬ የተሻሻልኩባቸው ነጥቦች አሉ፤ ዛሬ ጠዋት የእግዚአብሔርን ቃል ያነበብኩት ከሌሎች ጊዜያት ይልቅ ተነቃቅቼ ነበር። ስለዚህ ዛሬ ጸሎቴ ከሌላው ቀን የተሻለ ይሆናል»። ወይም ደግሞ «ዛሬ ከቤተሰቤ ጋር ትንሽ ያለመግባባት ነበረኝ፤ ገና ጠዋት ከመገኛት ስነሳ ከብዶኝና ተጫጭኖኝ ነበር አሁንም ውስጤን አልቀለለኝም፤ አንድ ልክ ያልሆነ ነገር መኖር አለበት። ስለዚህ ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ ውስጤ ቀሎ አይሰማኝም» እገላለን።

ለመሆኑ ወደ እግዚአብሔር የመቅረባችሁ መሠረት ምንድነው? ወደ እርሱ የምትቀርቡት በሚለዋወጠው ስሜታችሁ ቤዛነትና ለእግዚአብሔር አንድ ነገር ያደረጋችሁ ስለመሰላችሁ ነውን? ወይስ በፈሰሰው የኢየሱስ ደምና እግዚአብሔርም ይህን የልጁን ደም ሲያይ በመርካቱ እውነታ? በእርግጥ የልጁ ደም ዋጋ ትላንት ከነበረው የሚለወጥ ቢሆን ኖሮ ወደ እግዚአብሔር የመቅረባችን መሠረት የሚያስተማምን አይሆንም ነበር። ነገር ግን እግዚአብሔር ይመስገን! ደሙ አልተለወጠም፤ አይለወጥምም። ስለዚህ ወደ እግዚአብሔር የመቅረባችን ድፍረት በደሙ እንጂ በኛ ትሩፋት አይደለም። ዛሬ ትላትና ወይም ከዚያ ቀን በፊት ሕይወታችሁ የትኛውም ደረጃ ይድረስ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ስትገቡ ብቸኛ መሠረት በሆነው በኢየሱስ ደም መሠረትነት ሊሆን ይገባል። ያሳለፋችሁት ቀን ደስ የሚል ቢሆን ወይም ባይሆን፤ አውቃችሁ ኃጢአት ብታደርጉ ባታደርጉ ወደ እግዚአብሔር የምትቀርቡት በሌላ በምንም ምክንያት ሳይሆን እግዚአብሔር ደሙን ስለተቀበለ ነው።

በክርስቲያናዊ ልምምዳችን ሌሎች ገጽታዎች ሁለት ደረጃዎች እንዳሉ ሁሉ፤ ወደ እግዚአብሔር መቅረብም ሁለት ደረጃዎች አሉት - የመጀመሪያና ቀጣይ ደረጃ። የመጀመሪያው በኤፌሶን 2 የቀረበው ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ በዕብራውያን 10 የቀረበው ነው። በመጀመሪያ ደረጃ እግዚአብሔር የሰጠን ስርዐት በደሙ የተገኘ ነው። አስቀድሞ ከእግዚአብሔር ጋር የታረቀሁት በደሙ እንደሆነ ሁሉ ከእርሱ ጋር ያለኝን አዲስ ህብረት የምቀጥለውም በደሙ ነው። ይህም ማለት ደህንነት የማግኘቴ ምስጢር በአንድ መሠረት ሲሆን ከእግዚአብሔር ጋር ህብረትን የማደርገው ግን በሌላ መሠረት ነው ማለት አይደለም። «ይህም በጣም ቁላል ነው፤ የወንጌል ሀሁ አይደለምን?» ልትሉ ትችላላችሁ። እውነት ነው - ይህ ቀላል ነው። ይሁንና የብዙዎቻችን ችግር ቀላሉን ወንጌል በሚገባ አለመረዳታችን አይደለምን? ወደላቀ ደረጃ የተሻገርን ስለሚመስለን! ቀላሉን ማለፍ የምንችል ሊመስለን ይችላል። ይህ ግን

አያዋጣንም። መጀመሪያ ወደ እግዚአብሔር የተጠጋሁት በደሙ እንደሆነ ሁልጊዜ ወደ እርሱ የምቀርበውም በደሙ ነው። እስከመጨረሻውም ይህ የሚሆነው በከበረው ደሙ መሠረትነት ነው ።

ይህ ማለት ግን ግድየለሽ በሆነ ሁኔታ መኖር አለብን ማለት አይደለም። በምንም መንገድ ይህ መሆን እንደሌለበት የሚያሳየንን የክርስቶስን ሥራ ጎፅታ እናያለን። ለአሁኑ ግን ደሙ ለኃጢአታችን እንደፈለሰ ማታወሱ ይበቃናል።

ደካሞች መሆናችን እውነት ነው! ይሁንና ድካማችንን መመልከት ብቻ ብርታት አይጨምርልንም። ምስኪን ኃጢአተኞች እንደሆንን ማሰብና ሁልጊዜ ንስሐ መግባት ቅንጣት ታክል እንኳ ቅድስናን አይጨምርልንም። ስለዚህም ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ የምንደፍረው በደሙ እንደሆነ እንመን። «ጌታ ሆይ የደሙ ፋይዳ ምን እንደሆነ ሙሉ ለሙሉ አላውቅሁም የልጅህ ደም እንዳረከህ ግን አውቃለሁ። ለእኔም ይህ ደም ይበቃኛል! እቤቱ የምልበት ብቸኛ አብነት ነው። በሕይወቴ ብሻሻል ባልሻሻል! ወደአንተ የምቀርበው በከበረው ደምህ መሠረት ላይ ነው» ስንል በዚያን ግዜ ሀሊናችን በእግዚአብሔር ፊት ይጎዳል። ከደሙ ሌላ ምንም ነገር ሀሊናችንን ሊያነፃ አይችልም! ድፍረት የሚሰጠንም ደሙ ነው። «እንደዚህ ባይሆንም የሚያመልኩት አንድ ጊዜ ነጽተው ከዚያ በኋላ በሀሊናቸው ኃጢአትን ስላላወቁ ማቅረብን በተው አልነበረም?» (ዕብ. 10÷2) እነዚህ በጣም አስፈላጊ ቃላት ናቸው። ከኃጢአት ሁሉ ነጽተናል! ስለዚህም ጳውሎስ ዳዊትን ጠቅሶ እንደተናገረ ከርሱ ጋር እንዲህ ማለት እንችላለን። «ዓመፃቸው የተሰረየላቸው ኃጢአታቸውም የተከደነላቸው ብፁዓን ናቸው ጌታ ኃጢአቱን የማይቆጥርበት ሰው ብፁዕ ነው።» (ሮሜ4÷7-8)

1:7. ከሳሻችን ድል መንሳት

እስካሁን በተናገርነው ላይ በመመስረት ጠላትን መጋፈጥ እንችላለን። የክርስቶስ ደም ለሰይጣንም መልስ አለውና። ሰይጣን የሚጠቀምበት ብልሃት ወንድሞችን መከሰስ ነው (ራዕ. 12÷10)። ጌታ በራሱ ደም (ዕብ. 9÷12) ልዩ በሆነ የሊቀ ካህንነት አገልግሎቱ ሰይጣንን ይቋቋመዋል።

ደሙ ሰይጣንን የሚቋቋመው እንዴት ነው? እግዚአብሔር ለሰው በመቆም ከሰው ጋር ሆኖ እርሱን እንደሚዋጋ በማሳየት ነው። የሰው ውድቀት ሰይጣን በእርሱ ላይ እንዲሰለጥን የሚያስችል መሰረት ስለሰጠው እግዚአብሔር ከሰው ሊርቅ ግድ ሆነበት። ሰው ለእግዚአብሔር ባይተዋር በመሆኑ አሁን ከገነት ውጭ (ከእግዚአብሔር ክብር ክልል ውጪ) ነው (ሮሜ. 3÷23)። ሰው ኃጢአትን ስለሰራ ያ ዓመፅ ከውስጡ እስካልተነቀሰ ድረስ እግዚአብሔር ለሰው ለመቆምና ለመሟገት እንዳይችል ግብረገባዊ ገደብ ያስቀምጥበታል። ደሙ

ይህንን ገደብ ሲያስወግድ ብቻ ሰው ወደ እግዚአብሔር ሊመለስ ይችላል። አሁን ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ስለታረቀ እግዚአብሔርም ሊሟገትለት ስለሚችል ያለፍርሃት ሰይጣንን መጋፈጥ ይችላል።

«የልጁም የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነፃፃል» (1ዮሐ 1፡7)። ይህ ማለት ከእያንዳንዱ ኃጢአት ማለት ነው። ይህ አንዴት ድንቅ ነገር ነው! እግዚአብሔር ብርሃን እንደሆነ እኛም በብርሃን ስንመላለስ ሁሉም ነገር ለብርሃን ስለሚጋለጥ ከእግዚአብሔር የተሰወረ ነገር አይኖርም። ይሁንና ደሙ ከእያንዳንዱ ኃጢአት ሊያነፃን ኃይል አለው። ምንኛ ድንቅ መንፃፃት ነው! ይህ ማለት እኔ ራሴን በጥልቀት አላውቅም ወይም እግዚአብሔር ስለ እኔ ፍጹም እውቀት የለውም፤ ለመሰወር የምሞክረው ነገር አለ ወይም እግዚአብሔር ሳያየው ያለፈው ነገር አለ ማለት አይደለም። ይልቁንም እርሱ በብርሃን እንደሆነ እኔም ብርሃን በመሆኔ የከበረው ደሙ ከኃጢአት ሁሉ ያነፃፃል ማለት ነው። ደሙ ለዚህ ብቁ ነው!

የራሳችን ድካም ጫና ፈጥሮብን፤ የፈፀምናቸው በደሎች ይቅርታ እንደሌላቸው አድርገን በማሰብ የተቸገርን ይህን ቃል እናስታውስ «የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከዓመፃ ሁሉ ያነፃፃል።» ትልልቅ ኃጢአቶች፣ ትንንሽ ኃጢአቶች፣ አስጸያፊ የሚመስሉ ኃጢአቶች፣ ቀለል ያሉ ኃጢአቶች፣ ይቅር ይባላሉ ብዬ የማስባቸው ኃጢአቶች፣ አውቄም ሆነ ሳላውቅ ያደረግኳቸው፣ የተረሱም ይሁኑ የማስታወሳቸው ኃጢአቶች በሙሉ «ከዓመፃ ሁሉ» በሚለው ቃል ውስጥ ተጠቅልለዋል። «የኢየሱስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነፃፃል» ምክንያቱም በመጀመሪያ እግዚአብሔር ረከቶበታል።

በደላችን ሁሉ በብርሃኑ ሲገለጥ ጉልህ ሆኖ የሚታየው እግዚአብሔር፤ በልጁ ደም መሠረት ይቅር ሊለን ከቻለ፤ ሰይጣን እኛን ለመክሰስ ምን መሠረት ይኖረዋል? ሰይጣን በእግዚአብሔር ፊት ሊከለን ይሞክር ይሆናል፤ ነገር ግን «እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ከሆነ ማን ይቃወመናል?» (ሮሜ. 8፡31)። ክስ ይዞ ሲቀርብ እግዚአብሔር ወደ ውድ ልጁ ደም ያመለክተዋል። የክርስቶስ ደም ሰይጣን በምንም አይነት ሁኔታ ሊቋቋመው የማይችል በቂ የሆነ መልስ ነው። «እግዚአብሔር የመረጣቸውን ማን ይከላቸዋል? የሚያጸድቅ እግዚአብሔር ነው የሚከንንስ ማን ነው? የሞተው ይልቁንም ከሙታን የተነሳው በእግዚአብሔር ቀኝ ያለው ደግሞ ስለኛ የሚማሪ ነው ክርስቶስ ኢየሱስ ነው» (ሮሜ. 8፡33-34)። ስለዚህም ሰይጣን ለሚያቀርበው ተግዳሮት ሁሉ እግዚአብሔር መልስን ይሰጠዋል።

ስለዚህ የከበረው የኢየሱስ ደም በፍጹም በቂ እንደሆነ መረዳት አለብን። «ነገር ግን ክርስቶስ ይመጣ ዘንድ ላለው መልካም ነገር ሊቀ ካህናት ሆኖ በምትበልጠውና በምትሻለው በእጆችም ባልተሰራች ማለት ለዚህ ፍጥረት ባልሆነች ድንኳን የዘለዓለምን ቤዛነት አግኝቶ እንደ ጊዜ ፈጽሞ ወደ ቅድስት

በገዛ ደሙ ገባ እንጂ በፍየሎችና በጥጆች ደም አይደለም፡፡» (ዕብ. 9÷11-12) እርሱ ቤዛችን ሊቀ ካህናችንና ጠበቃችን ነው፡፡ በእግዚአብሔር ፊት የሚቆም (1ዮሐ. 2÷2፣ ዕብ. 9÷14) ያለውን ቃል ልብ በሉ፡፡ እነዚህ ክፍሎች ሁሉ የእገልግሎቱን ብቁነት ያሳዩናል፡፡ ደግሞም እግዚአብሔር ተደስቶበታል፡፡

እንግዲህ ለሰይጣን የሚኖረን አስተያየት ምን ዓይነት መሆን አለበት? ይህን ጉዳይ በሚገባ ልንረዳ ያስፈልገናል፡፡ ሰይጣን በእግዚአብሔር ፊት ብቻ ሳይሆን በህሊናችንም ይከሰናልና፡፡ «ኃጢአት አድርገሃል፤ ሁልጊዜ በኃጢአት ውስጥ ነህ፡፡ ለእንዳንተ ዓይነት ደካማ እግዚአብሔር ቦታ የለውም» እያለ የክስ ዝርዝር በእኛ ላይ ሲያቀርብ ብዙ የምንፈተነው ወደራሳችን በማየት፤ ከሰሜታችንና ከባህሪያችን ሰይጣን ልክ እንዳልሆነ የምናሳይበትን መሠረት እንፈልጋለን፡፡ ደካሞች መሆናችንን ልንቀበል ወይም ደግሞ ወደሌላኛው ጽንፍ በመሄድ ራሳችንን ለተስፋ መቁረጥና ለሽንፈት አሳልፈን ልንሰጥ እንችላለን፡፡ ስለዚህ ሰይጣን ከሚጠቀምባቸው መሳሪያዎች ትልቁና በጣም ውጤታማው ክስ ነው፡፡ ሰይጣን ወደ ኃጢአቶቻችን በማመልከት በእግዚአብሔር ፊት ሊከሰን ሲሞክር፤ ክሱን ከተቀበልን ወዲያውኑ እኛን ለመጣል በጣም ይቀለዋል፡፡

የእርሱን ክስ ቶሎ ብለን የምንቀበልበት ምክንያት የሆነ ጽድቅ እንዳለን ስለማናስብ ነው፡፡ ይህ የተሳሳተ ተስፋ ነው፡፡ ሰይጣን በዚህ መልኩ በተሳሳተ አቅጣጫ እንድንመለከት በማድረግ እኛን ኃይል አሳጥቶ እርሱ ድል ይነሳል፡፡ በሥጋችን አለመታመንን ከተማርን ግን ኃጢአት ብናደርግም ብዙ አያስደነግጠንም፤ የሥጋ ባህርይ ኃጢአት ማድረግ ነውና፡፡ የምለውን ትረጃላችሁ? በራሳችን ላይ ተስፋ የምናደርገውን እውነተኛ ባህሪያችን ምን ዓይነት እንደሆነና በእግዚአብሔር ፊት ምን ያህል ደካሞች እንደሆንን ስላልተረዳን ነው፡፡ ስለዚህም ሰይጣን መጥቶ የክስ ዝርዝር ሊያሳየን ተሸንፈን እንወድቃለን፡፡

እግዚአብሔር ለኃጢአታችን መፍትሄ ማምጣት አይቸግረውም፡፡ በሰይጣን ክስ ሥር ያለውን ሰው ግን ሊረዳ አይችልም፤ ምክንያቱም ይህ ሰው በደሙ አልተማመነም፡፡ ደሙ ለእርሱ ሲሟገትለት እርሱ ግን ጆሮውን ለሰይጣን ክስ ሰጥቷል፡፡ ክርስቶስ ጠበቃችን ሆኖ እኛ ተከላሾቹ ከከላሻችን ጋር ወግነናል፡፡ ከሞት በቀር ሌላ ያልተገባንና ልንሰቀል የተገባን ሰዎች መሆናችንን አልተረዳንም፡፡ ለከላሻችን መልስ ሊሰጥ የሚችለው እግዚአብሔር እንደሆነ፤ ይህንንም የሚያደርገው ከከበረው ደሙ እንደሆነ አልተረዳንም፡፡

መዳን የምናገኘው ወደጌታ ኢየሱስ በመመልከትና በኃጢአታችን ምክንያት ሳይረሰብን ሁኔታ ሁሉ መልስ የሆነው የበጎ ደም እንደሆነ በማየት ነው፡፡ ይህ ልንቆምበት የሚያስችለን የተደላደለ መሠረት ነው፡፡ ለሰይጣን በበጎ ደም እንጂ በመልካም አኗኗራችን ልንመልስለት ከቶ አይገባም፡፡ እዎን ኃጢአተኞች ነን፤ ይሁንና እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን ደሙ ከበደላችን ሁሉ ያነፃናል፡፡ ጌታ ለሰይጣን በቂ መልስ ሊሰጠውና ከኛ ሊያስወግደው የሚችለው በከበረው ደሙ ያለን እምነትና ከዚህ እምነት ላለመናወጥ ጨካኝነት መቆማችን ነው፡፡ (ሮሜ. 8÷3፣ 8÷34) የእግዚአብሔር ውድ ልጅ የከበረው ደም በእግዚአብሔር ፊት ያለውን ዋጋ ብንረዳ ኖሮ በምን ዓይነት ሐርነት እንመላለስ ነበር!

2. የክርስቶስ መስቀል

ቀደም ብለን እንደተመለከትነው ከሮሜ ምዕራፍ 1 እስከ ምዕራፍ 8 ያለውን ክፍል በሁለት አበይት ክፍሎች ለመመደብ ሞክረናል። የመጀመሪያው አውነት ደሙ ላደረግነው በደል የይቅርታ መንገድ እንደሆነ ሲሆን ሌላው ደግሞ መስቀሉ* ለማንነታችን መፍትሄ ስለመሆኑ ነው። ለኃጢአት ይቅርታ ደሙ፤ አርነት ለመውጣት ደግሞ መስቀሉ ያስፈልገናል። በምዕራፍ 1 የመጀመሪያውን ተመልክተናል። አሁን ሁለተኛውን እንመለከታለን። ከዚህ በፊት ግን በሁለቱ የሮሜ ክፍሎች መካከል ያለውን የርዕስ ጉዳይ ልዩነት የሚያሳሉ ጥቂት ነጥቦች እንመለከታለን።

2.1. ሌሎች ተጨማሪ ልዩነቶች

በምዕራፍ አራት እና በምዕራፍ ስድስት የትንሳኤው ሁለት ገጽታዎች ተጠቅሰዋል። በሮሜ 4፥25 የኔታ ኢየሱስ ትንሳኤ ከጽድቃችን ጋር ተያይዞ ቀርቧል «ስለበደላችን አልፎ የተሰጠውን እኛን ስለማጽደቅም የተነሳውን ጌታችንን ኢየሱስን» ይላል። ከዚህ የምንረዳው በእግዚአብሔር ፊት ያለንን አቋም ነው። በሮሜ 6፥4 ደግሞ ትንሳኤው በቅዱስ ኑሮ እንመላለስ ዘንድ አዲስ ሕይወትን የሚያካፍለን እንደሆነ ቀርቧል፤ «እንግዲህ ክርስቶስ በእብ ክብር ከሙታን እንደተነሣ..... እኛም በአዲስ ሕይወት እንመላለስ....» ይላል፤ በዚህ ክፍል የተነሳው ጉዳይ ሕይወታችንን የምንመራበትን ሁኔታ የሚያሳይ ነው።

በምዕራፍ አምስትና ስምንት «ሰላም» የሚለው ቃል ተጠቅሷል። በሮሜ ምዕራፍ አምስት በደሙ እምነት የመጽደቃችን ውጤት የሆነውን ከእግዚአብሔር ጋር ሰላም መመስረትን ይገልጻል፤ «እንግዲህ በእምነት *ደራሲው «መስቀል» የሚለውን ቃል እዚህ ላይ የሚጠቀመው የተለየ ትርጉም ሰጥቶ ነው። ብዙ አንባቢያን መስቀሉን የሚረዱት በመጀመሪያ ደረጃ በኔታ ኢየሱስ ሞት፤ ቀብር፤ ትንሳኤና-ዕርገት በታሪክ የተከናወነውን የመዋጀት ሥራ (ፊሊጽ 2፥8-9) ሲሆን በሁለተኛ ደረጃም ሰፊ ባለ ትርጉሙ አማኞች በጸጋ በኩል ከእርሱ ጋር ያላቸውን ህብረት የሚያመለክት ነው (ሮሜ 6፥4፤ ኤፌ. 2፥5-6)። በዚህ ጽሁፍ አጠቃቀም ግን ከኃጢአት ይቅርታ ጋር በተያያዘ የ «ደሙን» ሥራ ከእግዚአብሔር እይታ አንፃር የሚያተኩር ሲሆን በሚቀጥሉት ምዕራፎች ላይ በሚገኙት ሃሳቦች ደግሞ የመስቀሉ ሥራ ክፍል እንደሆነ የሚታይ ነው።

በዚህና በሚቀጥሉት ምዕራፎች ደራሲው በምትክነት (Substitution) እና በመተባበር (Identification) መካከል ያለውን ልዩነት ከሰው እይታ አንፃር ሁለት የመዋጀት ገጽታዎች መሆናቸውን ለማሳየት አማራጭ ቃል በማጣቱ «መስቀል» የሚለውን ቃል በጠባብና ውሉን ትርጉሙ መጠቀም ገደብ ሆኖበታል። ስለዚህም ይህ የጥቅል ስም የግድ ከክፍሎቹ አንዱ ሆኖ ጥቅም ላይ ውሏል። በሚቀጥሉትም ንባብ ውስጥ አንባቢው ይህን ልብ ሊል ይገባዋል።

ከጸደቅን በእግዚአብሔር ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሰላምን እንያዝ» (የእንግሊዘኛው ትርጉም «ሰላም አለን» ይላል)። ይህም ማለት አሁን የኃጢአትን ይቅርታ ስለተቀበልኩ ከአሁን ወዲያ የምፈራው ነገር የለም ማለት ነው። ለእግዚአብሔር ጠላት የነበርኩት እኔ «በልጁ ሞት ታርቂአለሁ» (5÷10) ፤ ሆኖም በውስጤ ያለው ችግር አልተወገደም። አሁንም በውስጤ እረፍት የለሽነት ለኃጢአት መማረክ ሰፍኗል። ከእግዚአብሔር ጋር ሰላምን ብመሠርትም ከራሴ ጋር ግን ገና ሰላምን አልመሠረትኩም። እንዲያውም በውስጤ የእርስ በእርስ ጦርነት አለ። ሥጋና መንፈስ በውስጤ ብርቱ ፍልሚያ ላይ እንደሆኑ የሚያሳየው ሮሜ ሰባት ይህንን ጥሩ አድርጎ ይገልጽልናል። ጳውሎስ ግን በዚህ ያቆምና በምዕራፍ ስምንት ወዳለው በመንፈስ የመመለስ ውስጣዊ ሰላም ያመራል፤ «ሰለሥጋ ማሰብ ሞት ነውና ስለመንፈስ ማሰብ ግን ሕይወትና ሰላም ነው» (ሮሜ8÷6-7)

በተጨማሪም የመጀመሪያው ግማሽ ክፍል በኢየሱስ ክርስቶስ አምኖ በመጽደቅ ላይ ሲያተኩር (ሮሜ. 3÷24-26፤ 4÷5-25) ሁለተኛው ክፍል ግን ቅድስና ላይ ያተኩራል (ሮሜ. 6÷ 19-22)። መፍትሄ ያገኘው ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ችግር ብቻ በመሆኑ፤ ይህ በእምነት የመጽደቃችን የከበረ እውነታ የሚያሳውቀን የመላው ታሪክ ከፊል ብቻ ነው። እግዚአብሔር ከዚህም የላቀ ነገር እንዳዘጋጀልን ማለትም በዕለት ተዕለት ሕይወት ለሚገጥመን ችግር መፍትሄ እንደሚሰጠን ወደፊት ባሉት ምዕራፎች እናያለን። የመጀመሪያውን ደረጃ ብቻ እውቀት ቁጭ ብንል የምንኖረው እግዚአብሔር ካሰበልን ዝቅ ያለ ክርስቲያናዊ ሕይወት ነው።

እውነተኛውን የክርስትና ሕይወት ልንኖረው የምንችለው እንዴት ነው? በርግጥ በመጀመሪያ የኃጢአት ይቅርታ መቀበል፤ ከኃጢአት መጽደቅና ከእግዚአብሔር ጋር ሰላም መመስረት ያስፈልገናል። እነዚህ የግድ አስፈላጊ የሆኑ መሠረቶች ናቸው። በክርስቶስ ባለን እምነት በነዚህ እውነቶች ላይ የተመሠረትን ብንሆን እንኳ ከዚህ ወደተሻለው እውነት መሸጋገር አለብን።

ደሙ ለኃጢአቶቻችን መልስን ይሰጣል። ጌታ ኢየሱስ የኛ ምትክ ሆኖ ኃጢአቶቻችንን በመስቀል ላይ በመሸከም ይቅርታ፤ ጽድቅና እርቅን አስገኝቶልናል። ይህ ብቻ ግን በቂ ስላልሆነ በውስጣችን ያለውን የኃጢአት መርህ እግዚአብሔር እንዴት እንደሚያስወግድ ለመረዳት ወደፊት መሸገር አለብን። ደሙ ኃጢአቴን ቢያነፃም «አሮጌ እኔነቴን» ግን ሊያስወግድ አይችልም። «አሮጌው እኔነቴን» ሊያስወግድ የሚችለው መስቀሉ ነው። ደሙ ለኃጢአቶች መልስ ሲሰጥ መስቀሉ ግን ኃጢአተኛውን ራሱን ያስወግደዋል።

በመጀመሪያዎቹ አራት የሮሜ ምዕራፎች «ኃጢአተኛ» የሚለው ቃል በጣም ጥቂት ስፍራ ብቻ ነው የምናገኘው። ምክንያቱም በዚህ ክፍል ትኩረት የተሰጠው ኃጢአተኛው ሳይሆን የፈፀማቸው ኃይላቶች ናቸው። «ኃጢአተኛ»

የሚለው ቃል እየጎላ የሚመጣው ከምዕራፍ አምስት ጀምሮ ነው። ሰው ኃጢአተኛ የሆነው፤ ኃጢአተኛ ሆኖ ስለተወለደ እንጂ በፈጽማቸው ኃጢአቶች እንዳልሆነ ይህ ምዕራፍ ያስገነዝበናል። ክርስቲያኖች ያልዳነውን ሰው ኃጢአተኛ እንደሆነ ሊያሳዩት ሊሞክሩ በሮሜ 3÷23 ያለውን «ሁሉም በድለዋል» የሚለውን ጥቅስ መሠረት ያደርጋሉ። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን ይህንን ጥቅስ በዚህ መልኩ መጠቀም በእግዚአብሔር ቃል መሠረት የሚደገፍ አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረን ኃጢአት የምንፈጽመው ኃጢአተኞች ስለሆንን እንጂ ኃጢአተኞች የሆንነው ኃጢአት ስለምንፈጽም አይደለም። ኃጢአተኛ የሆንነው በምግባራችን ሳይሆን በፍጥረታችን ነው። ሮሜ 5÷19 እንደሚያሳየው «በእንዱ ሰው አለመታዘዝ ብዙዎች ኃጢአተኞች ሆኑ »።

ኃጢአተኞች የሆንነው በአዳም አለመታዘዝ ምክንያት ማለትም እኛ በሠራነው ሳይሆን አዳም በሠራውና ባደረገው ነው። እንግሊዘኛ መናገሪ እንግሊዛዊ አያደርገኝም፤ ኢትዮጵያዊነቴ አይቀይረውም። ስለዚህም ምዕራፍ ሦስት የሚያተኩረው እኛ በሠራነው ላይ ነው። «ሁሉም በድለዋል» ይሁንና ኃጢአተኛ የሆንነው እኛ ስለበደልን አይደለም።

አንድ ጊዜ የሰንበት ተማሪ ሀሳናትን «ኃጢአተኛ ማነው?» ብዬ ጠየቅኳቸው። ወዲያውኑ «ኃጢአት የሚያደርግ» ብለው መለሱልኝ። በርግጥም ኃጢአትን የሚያደርግ ኃጢአተኛ ነው። ኃጢአትን ማድረጉ ግን አስቀድሞ ኃጢአተኛ የመሆኑ ምክንያት መግለጫ እንጂ ኃጢአተኛ የመሆኑ ምክንያት አይደለም። በተጨማሪም አንድ ሰው ኃጢአትን ባያደርግም እንኳ ከአዳም ዘር አስከሆነ ድረስ ኃጢአተኛ በመሆኑ የክርስቶስ ቤዛነት ያስፈልገዋል። ኃጢአተኞች ክፉ ወይም መልካም፤ ምግባረሰናይ ወይም ምግባረ ብልሹ ሊሆኑ ይችላሉ፤ ይሁን እንጂ ያው ኃጢአተኞች ናቸው።

አንዳንድ ነገሮችን በሚገባ ብናደርግ ኖሮ ሁሉ ይስተካከል ነበር ብለን አንዳንዴ እናስባለን። ችግሩ ግን ከዚያ የጠለቀ ነው። ችግሩ ምግባራችን ሳይሆን እኛው ራሳችን ነን። በአሜሪካ የተወለደ ኢትዮጵያዊ አማርኛ መናገር አይችል ይሆናል። ይሁንና ኢትዮጵያዊ ሆኖ በመወለዱ በመሠረታዊ ማንነቱ ኢትዮጵያዊ እንጂ አሜሪካዊ ሊሆን አይችልም። ዋናው ጉዳይ ውልደት ነው። ኃጢአተኛ የሆንኩት ኃጢአት ስለምሠራ ሳይሆን የፈለቅሁት ከኃጢአተኛ ዘር ስለሆነ ነው።

ራሳችንን ሳይሆን የሠራነውን ኃጢአት እጅግ አስከፊ አድርጎ የማየት ዝንባሌ አለን። እግዚአብሔር ግን ሊያሳየን የሚፈልገው እኛ ራሳችንን ከመሠረቱ የተበላሸን እንደሆንን ነው። የችግሩ ሁሉ ምንጭ ኃጢአተኛው ስለሆነ እርሱ በቅድሚያ መወገድ አለበት።

2.2. የሰው ተፈጥሮአዊ ሁኔታ

በሮሜ 5.12÷21 ጸጋ ከኃጢአት ጋር፤ የክርስቶስ መታዘዝም ከአዳም አለመታዘዝ ጋር ተነፃፅሯል። ይህ ድምዳሜ በቁጥር አስራ ዘጠኝ ላይ እንዲህ ተብሎ ተገልጿል፤ «በአንዱ አለመታዘዝ ብዙዎች ኃጢአተኞች እንደሆኑ፤ እንዲሁ ደግሞ በአንዱ መታዘዝ ብዙዎች ጸድቃን ይሆናሉ»። እዚህ ላይ የእግዚአብሔር መንፈስ በመጀመሪያ እኛ ማን እንደሆንን ከዚያም ይህ እንዴት ሊሆን እንደቻለ ያሳያል።

በክርስትና ሕይወታችን ላይ ብዙ የሚያሳስበንና እንደ ትልቅ ችግር የምንቆጥረው የሠራነው ሥራ እንጂ የመሠረታዊ ማንነታችን አይደለም። አንዳንድ ነገሮቻችንን ማሻሻልና መለወጥ ብንችል ጥሩ ክርስቲያኖች መሆን የምንችል ስለሚመስለን አካሄዳችንን ለመለወጥ ብዙ ጊዜ እንወስናለን። ይሁንና ውጤቱ እንደምንጠብቀው አይሆንም፤ ምክንያቱም ውጫዊ ከሆነው ችግር በስተጀርባ ጥልቅ የሆነውን ውስጣዊ ችግር ስለምንዘነጋ ነው። ጌታን ደስ ለማለኝት እንሞክራለን ነገር ግን በውስጣችን እርሱን ደስ ለማለኝት የማይፈልግ ክፍል አናገኛለን። ትሁት ለመሆን ስንሞክር ትሁት ለመሆን ውስጣችን እሺ አይለንም። የፍቅር ሰዎች ለመሆን ስንፈልግ ውስጣችን ጥላቻ ተሞልቶ እናገኛለን። ፈገግታ በማሳየት በጣም መልካም ሰዎች ለመምለል ብንሞክርም በውስጣችን ግን መልካምነትን አናገኝም። ውጫዊ ነገራችንን ለማሻሻል ይበልጥ በሞክርን መጠን የዚያኑ ያህል ውስጣዊ ችግራችን ምን ያህል ሥር የሰደደ እንደሆነ እንገነዘባለን። በዚህ ጊዜ ወደ ጌታ መጥተን «ጌታ ሆይ ችግሩ የት እንደሆነ ተረድቻለሁ፤ ምግባራ ብቻ ሳይሆን እኔም እራሴ ልክ አይደለሁም» እንላለን።

በዚህ ጊዜ የሮሜ 5÷19 ድምዳሜ ግልጽ ይሆንልናል። እኛ ኃጢአተኞች እና እግዚአብሔር እንዲሆኑ ከወሰነላቸው ያፈነገጡ የሰው ዘር አባላት መካከል እንደሆንን እንረዳልን። በውድቀት ጊዜ አዳም ኃጢአተኛ እንዲሆን ያደረገው መሠረታዊ ለውጥ በመከሰቱ፤ አዳም እግዚአብሔርን ደስ ማለኝት የማይችል ሆነ። እኛም «በአንዱ ሰው አለመታዘዝ» ምክንያት «በቁጥረታችን ኃጢአተኞች» ሆንን። እስኪ ቀለል ባለ ምሳሌ ይህንን ለማየት እንሞክር።

እኔ ኃጢአተኛ የሆንኩት እኔ በግሌ ኃጢአት ስለፈጸምኩ ሳይሆን አዳም ኃጢአትን ባደረገ ጊዜም እርሱ ውስጥ ስለነበርኩ ነው። የአዳም ዘር በመሆኔ የእርሱ ክፍል ነኝ። ባህርዬን በማሻሻል የአዳም ክፍል መሆኔን ልለውጥ አልችልም።

ቻይና ውስጥ በአንድ ወቅት ስለዚህ ጉዳይ ስናገር «እኛ ሁላችን በአዳም ኃጢአት ተባብረናል» አልኩ፤ አንድ ሰው «ይህ ምን ማለት እንደሆነ ሊገባኝ አይችልም» አለ። እኔም «ቻይናውያን ሁሉ የዘር ሐረጋቸውን

የሚቆጥሩት ከሁዋንግ ቲ ነው። ከዛሬ አራት ሺህ ዓመት በፊት ሁዋንግ ቲ ከሊዩ ጋር ተዋግተው ነበር። ባለጋራው በጣም ብርቱ ቢሆንም ሁዋንግ ቲ ግን ድል ነሱቶት አንገቱን ቀላው። ከዚያም ሁዋንግ ቲ የቻይና መንግስትን መሠረተ። አሁን ሁዋንግ ቲ ጠላቱን ባይገድልና አራሱ ቢገደል ኖሮ ምን ይከሰት ነበር? አንተ ትኖር ነበር?» ብዬ ስጠይቀው «አልኖርም ነበር» ብሎ መለሰልኝ። «ግን እኮ የሁዋንግ ቲ መሞት በአንተ ህልውና ላይ የግድ ወሳኝ መሆን የለበትም» ስለው «በፍጹም ሊሆን አይችልም። እርሱ ሞቶ ቢሆን ኖሮ እኔ አልኖርም ነበር። ዘሬ የመጣው ከእርሱ ነውና» አለ።

ሁላችን ከአዳም በመምጣታችን የለው ዘር በመሠረቱ አንድ አይነት ነው። ቅድመ አያታችሁ ገና በሦስት ዓመቱ ሞቶ ቢሆን ኖሮ ዛሬ እናንተ በሕይወት ትኖሩ ነበር? እናንተ በእርሱ ውስጥ ነበራችሁና በእርሱ ውስጥ ትሞቱ ነበር። ሕይወታችሁ ከእርሱ ጋር የተሳሰረ ነው። አዳም በእባቡ ቃል ሲታለል ሁላችን በዚያ ነበርንና ማንም ሰው «በኤደን አልነበርኩም» ሊል አይችልም። ስለዚህ ሁላችን በአዳም ኃጢአት ተሳታፊዎች ነበርን። በአዳም በመወለዳችንም በኃጢአት ምክንያት እርሱ የወረሰውን ሁሉ እንቀበላለን።

ህልውናችንን ያገኘው ከእርሱ እንደመሆኑ ከእርሱ የወረሰነው ባህሪ ያጠቃልላል ነው። ስለዚህም ችግሩ ከዘርያችን ወይም ከፍጥረታችን እንጂ ከእኛ ባህሪ አይደለም። ቤተሰብ ካልለወጥን እርነት ልንወጣ አንችልም።

2:3. በአዳም እንደነበርን እንዲሁ በክርስቶስ

ሮሜ 5:12-21 የሚነግረን ስለአዳም ብቻ ሳይሆን ስለጌታ ኢየሱስም ጭምር ነው። «በአንዱ ሰው አለመታዘዝ ብዙዎች ኃጢአተኞች እንደ ሆኑ፤ እንዲሁ ደግሞ በአንዱ መታዘዝ ብዙዎች ጸድቃን ይሆናሉ»። በአዳም ስንሆን የእርሱ የሆነውን ነገር ሁሉ እንደተቀበልን እንዲሁ በክርስቶስ ስንሆን ደግሞ የክርስቶስ የሆነውን ሁሉ ተቀበልን።

«በአዳም» እና «በክርስቶስ» የሚሉትን ቃላት ክርስቲያኖች በሚገባ አልተረዱቸውም። የዕብራውያን መልዕክት ጸሐፊ መልክ ጼዴቅ ከሌዊ እንደሚበልጥ ይናገራል። ከዚህም በመነሳት የክርስቶስ ክህነት 'ሌዊ ወገን ከነበረው ከእርን ክህነት እንደሚበልጥ ያሳየናል። ያንን ለማስረገጥ የመልክ ጼዴቅ ክህነት ከሌዊ ክህነት እንደሚበልጥ ማሳየት ነበረበት። የዚህ ምክንያቱ የክርስቶስ ክህነት «እንደ መልክ ጼዴቅ ሹመት» (ዕብ 7: 14-17) ስለሆነና የእርን ግን እንደሌዊ ሹመት ስለሆነ ነው ይላል። ጸሐፊው ሊያሳየን የሚሞክረው በእግዚአብሔር ዐይን መልክ ጼዴቅ ከሌዊ እንደሚበልጥ ነው።

በዕብራውያን ምዕራፍ ሰባት አብርሃም ከጦርነት ሲመለስ ከዘረፋው የሚሻለውን አሥራት ለመልክ ጼዴቅ እንደ ሰጠውና ከእርሱም በረከትን እንደተቀበለ ይነግረናል። አብርሃም ካደረገው ነገር አንፃር ሌዊ ከመልክ ጼዴቅ

ያነሰ ነው። ምክንያቱም አብርሃም ለመልክ ጼዴቅ አስራት ሰጠ ማለት «በአብርሃም» የነበረው ይስሐቅ አሥራትን ለመልክ ጼዴቅ ሰጠ ማለት ነው። ይህም ማለት ያዕቆብ እና ሌዊ «በአብርሃም» ሆነው ለመልክ ጼዴቅ አሥራት ሰጡ ማለት ነው። እዚህ ላይ የምናየው ታናሹ ለታላቁ ሊሰጥ ነው (ዕብ 7-7)። ስለዚህም ሌዊ ከመልክ ጼዴቅ ያነሰ ነው። ከዚህም ተነስተን የአሮጌ ክህነት ከጌታ ኢየሱስ ክህነት ያንሳል ልንል እንችላለን። በነገስታቱ ጦርነት ወቅት (ዘፍ. 14) ሌዊ በሃሳብ ደረጃ እንኳን ሕልውና አልነበረውም። «በአብርሃም ወገብ ነበርና» «በአብርሃም እጅ አሥራትን ሰጥቷል።» (ዕብ 7-9-10)።

«በክርስቶስ» መሆን ማለትም እንደዚሁ ነው። የእምነት ቤተሰብ ራስ (ርዕስ) የሆነው አብርሃም መላ ቤተሰቡ በእርሱ የተጠቀለለ ስለሆነ ለመልክ ጼዴቅ አሥራትን ሲያወጣ መላ ቤተሰቡ ከእርሱ ጋር አሥራትን አውጥቷል። እርሱ መስዋዕትን ሲያቀርብ መላ ቤተሰቡ በእርሱ ዘር ውስጥ ነበሩ።

በአዳም ሁሉም በድሷል። በአንድ ሰው አለመታዘዝ ምክንያት ሁላችንም ኃጢአተኛ ሆነናል። በእርሱ ኃጢአትና ሞት ወደ ዓለም ስለገቡ በመላው የሰው ዘር ላይ ኃጢአት ሰፈነ። አሁን ግን የተስፋ ብርሃን በሰው ዘር ላይ ፈንጥቋል። በሌላኛው አዳም መታዘዝ አሁን ከኃጢአት የመጽደቅ እድል ቀርቦልናል። «ዳሩ ግን ኃጢአት በበዛበት ኃጢአት በሞት እንደነገሠ፤ እንዲሁ ደግሞ ጸጋ ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ የተነሣ በጽድቅ ምክንያት ለዘላለም ሕይወት ይነግስ ዘንድ ጸጋ ከመጠን ይልቅ በለጠ» (ሮሜ 5-19-21) በአዳም የጠፋው ተስፋችን በክርስቶስ ለመለመ!

2.4. አርነት የመውጣት መለኮታዊ መንገድ

ጳውሎስ ምዕራፍ ስድስትን በሚከተሉት ቃላት ይጀምራል። «ጸጋ እንዲበዛ በኃጢአት ጸንተን እንኩርን?» ከዚያም ቀጥሎም ይህ ከቶ ሊሆን እንደማይገባ ይናገራል። ቅዱስ የሆነው እግዚአብሔር ያልተቀደሱና ኃጢአት የተበተባቸው ልጆች ሊኖሩት ይወዳልን? ስለዚህም «ለኃጢአት የሞትን እኛ ወደፊት እንዴት አድርገን በእርሱ እንኖራለን?» (ሮሜ 6-1-2) ይላል። ይህ የሚያሳየን ከኃጢአት ባርነት ነፃ ያወጣን ዘንድ እግዚአብሔር የሚያስፈልገንን ሁሉ እንዳዘጋጀልን ነው።

ታዲያ በኃጢአት የተወለድን እኛ ከኃጢአተኛ ባህሪያችን እንዴት ልንላቀቅ እንችላለን? በአዳም ተወልደን እንዴት ከአዳማዊ ባህሪይ ነፃ ልንወጣ እንችላለን? አሁንም ደግሜ አንድ ነገር ግልጽ ላድርግ፤ ደሙ ከአዳም አያላቅቀንም። ከአዳም ልንወጣ የምንችልበት አንድ መንገድ ብቻ ነው። የአዳም ዘር አባል የሆንነው በመወለድ እንደሆነ ከአባልነት የምንወጣውም በሞት ነው!

ኃጢአተኝነታችን እንዲወገድ ሕይወታችን መወገድ አለበት። እርነት የመውጫው መንገድ ሞት ነው። «ሐኃጢአት [ሞትን]» (ሮሜ 6: 2)።

ግን እንዴት ነው የምንሞተው? እንዳንዶቻችን ከዚህ ኃጢአተኛ ሕይወት ለመላቀቅ ሞክረን በጣም አስቸጋሪ ሆኖብናል። ታዲያ ምን ይበጀናል? የሚበጀን ራሳችንን ለመግደል መሞከር ሳይሆን እግዚአብሔር በክርስቶስ ኢየሱስ እንደሰጠን መንገዝብ ነው። ጳውሎስ ይህንን በሚከተለው ጥቅስ ይነግረናል፤ «ከክርስቶስ ኢየሱስ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ የተጠመቅን ሁላችን ከሞቱ ጋር እንድ እንሆን ዘንድ... ተጠመቅን» (ሮሜ. 6:3)።

እግዚአብሔር «በክርስቶስ ኢየሱስ» ከሰጠን እኛ በእርሱ ውስጥ ነን ማለት ነው። ወደ ክርስቶስ የምንጣውስ እንዴት ነው? እዚህ ላይ እግዚአብሔር እኛን ለማግዝ ይመጣል። ወደክርስቶስ የምንገባበት መንገድ የለንም፤ ይልቁንም ደግሞ ለመግባት መሞከር የለብንም፤ ያለ እራሳችን ጥረት በክርስቶስ ውስጥ አለንና። በራሳችን ማድረግ የማንችለውን እግዚአብሔር ለእኛ አድርጎልናል። እርሱ በክርስቶስ ውስጥ ጨምሮናል። «በክርስቶስ ኢየሱስ የሆናችሁ ከእርሱ ነው» (1ቆሮ 1:30)። ይህ ጥቅስ በአዲስ ኪዳን ካሉት ምርጥ ጥቅሶች ውስጥ አንዱ ነው። እግዚአብሔር ይመስገን ወደ ክርስቶስ መግባት የእኛ ሥራ ባለመሆኑ እኛ ማቀድና መወጠን አያስፈልገንም። እግዚአብሔር ራሱ ወጥኖታል። መወጠን ብቻም ሳይሆን እርሱ እከናውኖታል። ይህ ያለቀና የተከናወነ መለኮታዊ ሥራ ነው።

በቻይና የገጠር መንደሮች ሳገለግል ጠለቅ ያሉ መለኮታዊ እውነቶችን ለመግለጥ በጣም ቀላል ምሳሌዎችን መጠቀም ነበረብኝ። በአንድ ወቅት አንድ ትንሽ መጽሐፍ አነሳሁና አንድ ወረቀት ውስጡ ጨምራ ለሰዎች «እስኪ በደንብ ተመልከቱ፤ በዚህ መጽሐፍ ገጾች ውስጥ ያስገባሁት ወረቀት ከመጽሐፉ የተለየ የራሱ ህልውና ያለው ነው። አሁን ግን ለምንም ዓላማ ስለማልፈልገው መጽሐፍ ውስጥ አስገብቼዋለሁ። እና መጽሐፉን ወደ አንድ ከተማ በፖስታ ልልከው አስብኩ ልበል። በፖስታ ለመላክ ያሰብኩት ወረቀቱን ባይሆንም ወረቀቱ መጽሐፉ ውስጥ ነው። መጽሐፉ በፖስታ ተልኮ ወረቀቱ እዚህ ሊቀር ይችላልን? አሁን ወረቀቱ ከመጽሐፉ የተለየ ህልውና አለውን? ከቶውንም የለውም። መጽሐፉ በሄደበት ወረቀቱም ይከተለዋል። መጽሐፉን ወንዝ ውስጥ ብጥለው ወረቀቱም አብሮ ይገባል። ወዲያውኑ ከወንዙ ባወጣውም ወረቀቱ አብሮት ነው። መጽሐፉ በምንም አይነት ሁኔታ ውስጥ ቢያልፍ ወረቀቱ አብሮት ነው።

«በክርስቶስ ኢየሱስ የሆናችሁ ከእርሱ ነው»። ጌታ እግዚአብሔር እራሱ በክርስቶስ ውስጥ አስገብቶናል፤ በክርስቶስ ያደረገውን ሥራም በመላው የለው ዘር አድርጓል። የእኛ ፍፃሜና መድረሻ ከእርሱ ጋር የተያያዘ በመሆኑ እርሱ ባለፈበት እኛም አልፈናል። በክርስቶስ መሆን ማለት በሞቱና

በትንሳኤው ከእርሱ ጋር መተባበር ማለት ነው። እርሱ ተሰቀለ፤ እኛስ? እግዚአብሔርን እንዲሰቅለን መጠየቅ አለብን? በፍጹም! ክርስቶስ ሲሰቀል እኛም ተስቅለናል። የእርሱ ስቅለት የተፈፀመ ነገር ከሆነ የእኛ ወደፊት ሊሆን አይችልም። መስቀላችን በመጨረሱ ጊዜ መሆኑን የሚናገር አንድም ጥቅስ በአዲስ ኪዳን ውስጥ አታገኙም። ስለ መስቀላችን ሲናገር የግሪኩ አዲስ ኪዳን የሚጠቀመው «ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ» በሆነው በ «ዘለዓለማዊ ሃላፊ ጊዜ» ነው (ሮሜ 6÷6፣ ገላ. 2÷20፣ 5÷24፣ 6÷14፣) እንመልከት። ማንም ሰው በስቅለት እራሱን መግደል እንደማይችል ሁሉ በመንፈሳዊውም ዓለም እግዚአብሔር ራሳችንን እንድንሰቅል አይጠይቀንም። ክርስቶስ ሲሰቀል ተስቅለናል፤ እግዚአብሔር በእርሱ አኑሮናልና። ከክርስቶስ ጋር የመሞታችን ነገር የአስተምህሮአዊ አቋም ብቻ ሳይሆን ዘለዓለማዊና የማይሞገት እውነታ ነው።

2:5. ሞቱና ትንሳኤው ሁሉን የሚያካትቱ ናቸው።

ጌታ ኢየሱስ ለበደላችን ስርየት፤ የእግዚአብሔርን ቅድስናና ጽድቅ ለማርካት ኃጢአት የለሽ ሕይወቱን ሰጠ። ይህን የማድረግ መብቱም ሥልጣኑም ያለው የእግዚአብሔር ልጅ ብቻ ነው። ማንም ሰው በዚህ ውስጥ እድል ፈንታ ሊኖረው አይችልም። መጽሐፍ ቅዱስ ደማችንን ከክርስቶስ ጋር በማፍሰስ እንደተባበርን አይነግረንም። ጌታ ኢየሱስ በእግዚአብሔር ፊት የኃጢአታችንን ስርየት ሲፈጽም የማንም እገዛ አላስፈለገውም። እርሱ ምትካችን ሆኖ ሞተ። በሞቱ እኔንና እናንተን ጨምሯል።

«ምትክነት» ወይም «አንድ መሆን» የሚሉትን ቃላት የምንጠቀመው የክርስቶስን ሞት ሁለት ገጽታዎች ለማሳየት ነው። «አንድ መሆን» የሚለው ሐረግ ጥሩ ሆኖ ሳለ ጉዳዩ ከኛ የሚጀመር እንዲመስል ያደርገዋል። ይህም ማለት እራሴን ከጌታ ጋር አንድ ለማድረግ እሞክራለሁ ማለት ነው። ስለዚህ «ጌታ በሞቱ እኛን ጨምሯል» በሚለው ሃሳብ ብንጀምር ይሻላል። ከእርሱ ጋር አንድተባበር ያደረገኝ የእርሱ እኔን የጠቀለለበት ሞት እንጂ እኔ ከእርሱ ጋር ለመጠቅለል ያደረኩት ጥረት አይደለም። ዋናው ጉዳይ እግዚአብሔር እኔን በክርስቶስ መጠቅለሉ ነው። ይህ እግዚአብሔር ያደረገው ነገር ነው። ለዚህም ነው «በክርስቶስ» የሚለው ሐረግ በልቤ በጣም የከበረ ሥፍራ የሚይዘው።

የጌታ ኢየሱስ ሞት ሁላችንን የሚጨምር ነው፤ ትንሳኤውም እንደዚሁ። በ1ቆሮ. በክርስቶስ መሆናችንን ተመልክተናል። በዚሁ መልዕክት መጨረሻ ላይ በ1ቆሮ. 15÷45 እና 47 ጌታ ኢየሱስ «ኋለኛው አዳም» እና «ሁለተኛው ሰው» በሚሉ ሁለት ስሞች ተጠርቷል። ሁለቱን ስሞች ልብ ብለን እናጢን። መጽሐፍ ቅዱስ «ኋለኛው አዳም» እና «ሁለተኛው ሰው» አለ

እንጂ «ሁለተኛው አዳም» እና «ኋላኛው ሰው» አላለም። ይህ ልዩነት ታላቅ እውነትን የሚይዝ በመሆኑ በሚገባ ሊጤን ያስፈልገዋል።

«የኋለኛው አዳም» እንደመሆኑ ክርስቶስ የሰው ዘር ሁሉ ጥቅል ድምር ሲሆን «ሁለተኛው ሰው» እንደመሆኑ ደግሞ የአዲሱ ሰው ዘር መገኛ ነው። ስለዚህም እነዚህ ሁለት ስያሜዎች ሞቱንና ትንሳኤውን የሚመለከቱ ናቸው። «የኋላኛው አዳም» ሆኖ ከሰው ዘር ጋር የተባበረው በቤተልሄም ከሆነው ልደቱ አንስቶ እስከ መስቀሉና መቃብሩ ባለው የታሪክ ክልል ውስጥ ነው። በዚያም ውስጥ ደግሞ የአዳም የሆነውን ሁሉ ሞት እንዲፈርድበት አደረገ። በሁለተኛው ደረጃ ከእርሱ ጋር ያለን ህብረት እንደ «ሁለተኛው ሰው» የሚጀምረው ከትንሳኤው ሲሆን ድምዳሜው ዘለዓለም ዓለም ነው (ይህም ማብቂያ የለውም ማለት ነው)። የእግዚአብሔርን ዓላማ ያጨናገፈውን የመጀመሪያውን ሰው በሞቱ ካስወገደ በኋላ የእግዚአብሔር ዓላማ በሙላት የሚገለጥበት የአዲሱ ሰው ዘር ሆኖ ተነሳ።

ስለዚህም ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ሲሰቀል እንደ ኋለኛው አዳም ሆኖ ነበር። በመጀመሪያው አዳም የነበረው ሁሉ በእርሱ ውስጥ ተጠቅልሎ ተወገደ። እኛም በዚህ ውስጥ ተጨምረን ነበር። የኋላኛው አዳም እንደመሆኑ የቀደመውን የሰው ዘር ሲያስወግድ እንደ ሁለተኛው ሰው ደግሞ አዲሱን ዘር ወደ ሕልውና አመጣ። እንደ ሁለተኛው ሰው የተገለጠው በትንሳኤው ነበር። በዚያም ውስጥ እኛ ተጠቅልለናል። «ሞቱንም በሚመስል ሞት ከእርሱ ጋር እንተባበራለን» (ሮሜ. 6፥5)። በእርሱ የሞትነው እንደ ኋለኛው አዳም ሲሆን፤ በእርሱ የምንኖረው ደግሞ እንደ ሁለተኛው ሰው ነው። ስለዚህም መስቀሉ እኛ ን ከአዳም ወደ ክርስቶስ የሚያፈልሰን ኃይል እና የእግዚአብሔር ሥራ ነው።

3. ወደፊት የመራመድ ጎዳና - ማወቅ

ያለፈ ታሪካችን ከመስቀሉ ጋር ሲያከትም አዲሱ ታሪካችን የሚጀምረው በትንሳኤው ነው። «ስለዚህ ማንም በክርስቶስ ቢሆን አዲስ ፍጥረት ነው! እርጌው ነገር አልፎአል፤ እነሆ ሁሉ አዲስ ሆኗል» (2ቆሮ. 5:1)። የቀደመው ፍጥረት በመስቀሉ ተሸሮ አዲስ ፍጥረት የሆነው ሁለተኛው ሰው ከሞት ተነስቶ ወደ ሕይወት መጥቷል። በአዳም በመሆናችን በአዳም ያለው ሁሉ የግድ ወደ እኛ ይተላለፋል፤ ያለፈቃዳችን የእኛ ይሆናል። ለምሳሌ ቁጣን ወይም ንዴትን ለመፍጠር ወይም ሌላ አይነት ኃጢአት ለመስራት ማሰብና መዘጋጀት አያስፈልገንም። ወደድንም ጠላንም ኃጢአት በደጃችን ነው። እንደዚሁም በክርስቶስ ስንሆን የክርስቶስ የሆነው ሁሉ ነፃ በሆነ ጸጋ የእኛ ይሆናል። ይህም በእኛ ጥረት ሳይሆን በእምነት የሚከናወን ነው።

ይሁንና የምንፈልገው ሁሉ በነፃ የጸጋ ስጦታ ወደ እኛ መምጣቱ እውነት ቢሆንም ወደ እውነታ የሚተረጎምና ተግባራዊ አይመስለንም። ታዲያ በሕይወታችን ይህ የሚሰራው፤ በልምምዳችን እውነታ ልናደርገው የምንችለው አንዴት ነው?

የሮሜን 6፤7 እና 8 ምዕራፎች ስናጠና የተጠራንበትን የክርስትና ሕይወት ለመኖር መታወቅ የሚገባቸው አራት ቅድመ ሁኔታዎች እንዳሉ እንገነዘባለን። እነዚህም (ሀ) ማወቅ፤ (ለ) መቁጠር፤ (ሐ) ራሳችንን ለእግዚአብሔር ማቅረብ፤ (መ) በመንፈስ መመላለስ ሲሆኑ አስላለፋቸውም በቅድም ተከተላቸው ነው። ይህን ሕይወት ለመኖር ከወደድን የግድ አራቱንም ደረጃዎች መውሰድ አለብን። ሁለቱ ወይም ሦስቱ ብቻ አይበቁም። እነዚህን አያንዳንዱን ስናጠና ጌታ ማስተዋልን ይሰጠን። አሁን የመጀመሪያውን ትልቅ እርምጃ አንመለከታለን።

3:1. ከክርስቶስ ጋር መሞታችን ታሪካዊ እውነታ ነው

በሮሜ. 6፡1-11 የጌታ ኢየሱስ ሞት እኛን የሚወክልና የሚያካትት እንደሆነ ግልጽ ሆኗል። በእርሱ ሞት እኛ ሁላችን ሞተናል። ይህንን ሳናስተውል በመንፈሳዊ ሕይወታችን ወደፊት መራመድ አንችልም። ጌታ በደላችንን በመስቀሉ ላይ ሲሸከም ካላየነው እንደ ማንጸድቅ ሁሉ እኛንም በመስቀሉ ላይ ተሸከሞ ካላየን ጽድቅና ቅድስናን አናገኘንም። ኃጢአታችን ብቻ ሳይሆን እኛም ራሳችን ከርሱ ጋር ተሰቅለናል።

ለበደላችሁ ይቅርታ የተቀበላችሁት እንዴት ነበር? ኢየሱስ ስለ እናንተ መሞቱና ኃጢአታችሁን እንደ ተሸከመ፤ ደሙም የፈሰሰው የእናንተን እድፈት ለማጥራት እንደሆነ ስታውቁ አይደለምን? ኃጢአታችሁ ሁሉ በመስቀሉ

ሲጠረቅ እናንተ ያደረጋችሁት ምን ነበር? «ጌታ ኢየሱስ ሆይ እባክህ ስለኃጢአቴ መትልኝ» ብላችሁ ጠየቃችሁን? መቼም እንደዚህ አይነት ጸሎት አልፀለያችሁም፤ ይልቁንም ጌታን አመሰግናችሁ። እርሱ መጥቶ እንዲሞትላችሁ አልተማጸናችሁትም፤ ምክንያቱም እርሱ ያለ እናንተ አላሳቢነት ይህንን አድርጓልና።

ለኃጢአት ይቅርታ ያገኛችሁት እንደዚህ እንደሆነ፤ ከኃጢአት እርነት መውጣት የምትችሉትም በዚሁ አይነት መንገድ ነው። ሥራው ያለቀና የተፈፀመ በመሆኑ ከእናንተ የሚጠበቀው መጸለይ ሳይሆን ማመስገን ብቻ ነው። እግዚአብሔር በክርስቶስ አካቶናልና እርሱ ሲሰቀል እኛም አብረን ተሰቅለናል። ስለዚህም «ጌታ ሆይ እኔ በኃጢአት የተጨማለቅሁ ነኝና እባክህ ሰቀለኝ» ብሎ መጸለይ አያስፈልግም። ይህ ስህተት ነው። የኃጢአታችሁን ይቅርታ በመጸለይ አላመጣችሁትም። ታዲያ ለእርነት ለምን መጸለይ አስፈለጋችሁ? ኃጢአታችሁ በደሙ ይቅርታ አግኝቷል፤ እናንተም ደግሞ ከክርስቶስ ጋር ተሰቅላችኋል። አሁን እናንተ ልታደርጉት የቀረላችሁ ክርስቶስ ሲሞት እናንተም በመሞታችሁ ጌታን ማመስገን ብቻ ነው። ከእርሱ ጋር ሞታችኋልና እርሱን አመስግኑት፤ በዚህ እውነታም ተመላለሱ። «በዚያን ጊዜ ቃሉን አመኑ፤ ምስጋናውንም ዘመሩ» መዝ. (106)÷ 12

የክርስቶስ ሞት ለኃጢአታችሁ መፍትሄ መሆኑን ታምናላችሁ? ታዲያ ይህን ካልተጠራጠራችሁ መጽሐፍ ቅዱስ «እርሱ ለእኛ ሞተ» ብቻ ሳይሆን «እኛም ከእርሱ ጋር ሞተናል» ሲል ለምን አላመናችሁም? እስኪ ደግመን እንመልከተው «ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቱአልና» (ሮሜ. 5÷8) ይህ መቼም በጣም ግልጽ ነው። የሚቀጥለውስ እንደዚህ ግልጽ ያልመሰለን ለምን ይሆን? «አሮጌው እኛነታችን ከእርሱ ጋር እንደተሰቀለ እናውቃለን» (ሮሜ. 6÷6)፤ «ከክርስቶስ ጋር ከሞትን...» (ሮሜ. 6÷8)።

ከእርሱ ጋር የተሰቀልነው መቼ ነው? አሮጌው እኛነታችንን የተሰቀለበት ዕለት መቼ ይሆን? ነገ? ዛሬ? ወይስ ትላንት? ይህን ጥያቄ ለመመለስ እስኪ የጳውሎስን ቃል ለወጥ አድርገን እንመልከተው። «ክርስቶስ ከአሮጌው እኛነታችን ጋር [በዚያን ጊዜ ማለት ነው] ተሰቀለ»። እዚህ ካላችሁት እንዳንደቻችሁ ሁለት ሆናችሁ የመጣችሁ አላችሁ። «ወዳጄ አብሮኝ ነው የመጣው» ወይም «እኔ ከወዳጄ ጋር አብሬ መጣሁ» ብትሉ ልክ ናችሁ። እንዳችሁ ከሦስት ቀን በፊት እንዳችሁ ደግሞ ዛሬ ብትመጡ ግን አብረን መጣን ልትሉ እንደማትችሉ ግልጽ ነው። እንደዚሁም በጌታ በተከናወነው ታሪካዊ እውነታ ፤ እግዚአብሔርን በመፍራት ደግሞ በድፍረት «እኔ ክርስቶስ ሲሰቀል ተሰቀልኩ» ወይም «ክርስቶስ እኔ

ስለቀል ተሰቀለ» ብትሉ ልክ ናችሁ*። ምክንያቱም ሁለቱ የተለያዩ ታሪካዊ ክስተቶች ሳይሆኑ አንድ ክስተት ነውና። «የተሰቀልኩት ከእርሱ ጋር ነው» ክርስቶስ ተሰቅሎአልን? ታዲያ እኔ እንዴት ያልተሰቀልኩ እሆናለሁ? ከሁለት ሺህ አመት በፊት እርሱ ሲሰቀል አብረው ከነበርኩ፤ የእኔ ስቅለት ነገ የሚከናወን ነው ሊባል ይችላልን? የእርሱ ያለፈ የእኔ ግን የአሁኑ ጊዜ ወይም መጨረሻው ጊዜ ሊሆን እንዴት ይችላል?

ጌታ ይመስገን እርሱ በመስቀል ሲሞት እኔም በሞቱ ተካፍቻለሁ። ለእኔ መሞት ብቻ ሳይሆን ከእርሱ ጋር በመስቀሉ ስለተሸከመኝ እርሱ ሲሞት እኔም ሞቻለሁ። በጌታ ኢየሱስ ሞት የማምን ከሆነ በአራሴም ሞት በእርግጠኝ ነት ማመን እችላለሁ።

ጌታ ኢየሱስ እንደሞተ የምታምኑት ለምንድን ነው? በዚህ የምታምኑት ም መሠረት ላይ ቆማችሁ ነው? እንደሞተ ስለሚሰማችሁ ነው? አይደለም። መሞቱን ከቶውንም በስሜት አላወቃችሁትም፤ ያመናችሁት የእግዚአብሔር ቃል ነግሯችሁ ነው። ጌታ ሲሰቀል ሁለቱም ሌቦች በዚያው ጊዜ ነበር የተሰቀሉት። መጽሐፍ ቅዱስም ይህን ስለሚነግራችሁ አትጠራጠሩም።

በጌታ ኢየሱስ ሞትና ከእርሱ ጋር በተሰቀሉት ሌቦች ሞት ታምናላችሁ። ቃሉ ይላልና መልካም አደረጋችሁ። ግን በእናንተስ ሞት? እንድያውም የእናንተ ስቅለት ከእነርሱ ይልቅ ቅርብና ጥልቅ ነው። እነርሱ ጌታ ሲሰቀል ከጌታ ጋር በተመሳሳይ ሰዓት ግን በተለያዩ መስቀል ተሰቀሉ። እናንተ ግን እርሱ በተሰቀለበት መስቀል ተሰቀላችሁ። ምክንያቱም እርሱ ሲሞት በእርሱ ውስጥ ነበራችሁ። ይህን እንዴት ታውቃላችሁ? ይህን የምታውቁት እግዚአብሔር ስለተናገረ በዚህ በቂ ምክንያት ብቻ ነው። ይህ እምነት በስሜታችሁ ላይ የተደገፈ አይደለም። ክርስቶስ እንደ ሞተ ቢሰማችሁም ባይሰማችሁም የእርሱን ሞት እውነታ እንደማይቀይረው ሁሉ፤ እናንተም እንደ ሞታችሁ ባይሰማችሁም እንኳ የመሞታችሁን እውነታ አይቀይረውም። እነዚህ የጸኑ መለኮታዊ እውነታዎች ናቸው። ክርስቶስ መሞቱ፤ አብረው የተሰቀሉት ሁለቱ ሌቦች መሞታቸው፤ እናንተም መሞታችሁ የማይለወጡ እውነታዎች ናቸው። ልንገራችሁ እናንተ ሞታችኋል! አልቆላችኋል! ተሸራችኋል! የምትጸዩት እኔነት አሁን በክርስቶስ በመስቀሉ ላይ ነው። «የሞተስ ከኃጢአቱ ጸድቋልና» (ሮሜ. 6÷7) ይህ ለክርስቲያኖች የተበሰረው የምስራች ነው።

*«ከእርሱ ጋር» የሚለው በሮሜ. 6÷6 የሚገኘው ሐረግ፤ አስተምህሮአዊና ታሪካዊ ትርጉሞችን በድርብነት ይዟል። አረፍተ ነገሩ ሲገለጽ በሁለቱም መንገድ ልክ ሊሆን የሚችለው በታሪካዊ ትርጉሙ ብቻ እንደሆነ ያስታውሷል።

መስቀላችን እውነት የሚሆነው በፈቃዳችን ወይም በእኛ ጥረት ሳይሆን ኢየሱስ በመስቀል ላይ ያደረገውን በመቀበል ብቻ ስለሆነ፤ የተፈፀመውን የቀራንዮ ሥራ ለመመልከት ዐይኖቻችን መከፈት አለባቸው። አንዳንዶቻችሁ ከመዳናችሁ በፊት ራሳችሁን ለማዳን ጥረት አድርጋችሁ ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ በማንበብ፣ በመጻለይ፣ ወደ ቤተክርስቲያን በመሄድና ምፅዋት በመስጠት ተግታችኋል። ከዚያ አንድ ቀን ዐይኖቻችሁ ተከፍተው በመስቀሉ መላው ደህንነት እንደ ተዘጋጀላችሁ እውቃችሁ። ይህንን ተቀብላችሁ እግዚአብሔርን ስታመሰግኑ ደግሞ ሰላምና ደስታ በልባችሁ ፈሰሰ። የምስራቹን ላብስራችሁ፤ ቅድስናን የምታገኙት ልክ መጀመሪያ ላይ ደህንነትን ባገኛችሁበት መንገድ ነው። የኃጢአት ይቅርታ ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት ስጦታ እንደሆነ ሁሉ ከኃጢአት አርነት መውጣትም ከእርሱ የምትቀበሉት ስጦታ ነው።

የእግዚአብሔር አርነት የማውጫ መንገድ ከሰው መንገድ ጨርሶ የተለየ ነው። ኃጢአትን ድል ለመንሳት የሰው መንገድ ኃጢአትን መጨቆን ነው የእግዚአብሔር መንገድ ግን ኃጢአተኛውን ማስወገድ ነው። ብዙ ክርስቲያኖች ስለድካማቸው በማዘንና በመማረር ብርቱና ጠንካሮች ቢሆኑ ኖሮ ሁሉ መልካም ሊሆን ይችል እንደነበር ያስባሉ። የተቀደሰ ሕይወት መኖር አለመቻል ምክንያቱ የእኛ ድካም በመሆኑ ከእኛ ብዙ እንደሚጠበቅ በማሰብ ወደ ተሳሳተ አስተሳሰብ እንደሚመራን ግልጽ ነው። በእይታችን የነገሰው የኃጢአት ኃይልና የእኛ ድካም ከሆነ፤ በኃጢአት ላይ ድልን ለማግኘት አሁን ካለን የበለጠ ኃይል እንደሚያስፈልገን እናስባለን። «የበረታሁ ብሆን ኖሮ ቁጡነቴን መቋቋም እችል ነበር» በማለት ጌታ የበለጠ እራስን የመግዛት ኃይል ይሰጠንና ያበረታን ዘንድ እርሱን እንለምናለን።

ይህ ግን በፍጹም የተሳሳተ አካሄድ ነው። ይህንን ክርስትና ብለን ካሰብን በእጅጉ ስተናል። እግዚአብሔር ከኃጢአት አርነት የሚያወጣን እኛ እየበረታን እንድንሄድ በማድረግ ሳይሆን እየደከምን እንድንሄድ በማድረግ ነው። እርግጥ ነው የዚህ አይነት ድል እንግዳ ሊመስል ይችላል። ይሁንና እግዚአብሔር የመረጠው መንገድ ነው። እግዚአብሔር ከኃጢአት ቀንበር የሚያላቅቀን አሮጌ እኛነታችን በማበርታት ሳይሆን በመስቀል ነው። አንድ ነገር እንዲያከናውን በመርዳት ሳይሆን ጨርሶ ከመንገድ እውጥቶ በማስወገድ ነው።

ምናልባት ለአመታት ራሳችሁን ለመግዛት ፍሬ-አልባ መከራ አድርጋችሁ ይሆናል፤ ምናልባትም አሁንም በዚህ ፋይዳቢስ መከራ እየኖራችሁ ይሆናል። እውነቱን ስታውቁ ግን ምንም ነገር ለማድረግ የማትችሉ አቅመ-ቢስ እንደ ሆናችሁና እናንተን ጨርሶ በማስወገድ እግዚአብሔር ሁሉን እንዳከናወነ ታውቃላችሁ። ከንቁ የሆነ ሰዋዊ መማሰንና የገዛ እራስ ጥረት የሚያከትመው ይህን እውቀት ስንጨብጥ ነው።

3:2. የመጀመሪያው ደረጃ - «ይህን ማወቅ»

ትክክለኛው የክርስትና ሕይወት የሚጀምረው በ«እውቀት» ነው። ይህም ስለ እውነት የሆነ ነገር ማወቅ ወይም አንድ በጣም አስፈላጊ የሆነ አስተምህሮን ወይም አእምሮአዊ እውቀት መገንዘብ ሳይሆን የልባችን ዐይኖች ተከፍተው በክርስቶስ ያለውን ባለጸገነት ማወቅ ነው።

ለኃጢአታችሁ ይቅርታ እንዳገኛችሁ በምን ታውቃላችሁ? መጋቢያችሁ ስለነገራችሁ ነውን? አይደለም። እንዲሁ ግን አወቃችሁት። እንዴት እንዳወቃችሁ ብጠይቃችሁ መልሳችሁ «በቃ እውቀዋለሁ» ይሆናል። ይህ እውቀት የሚመጣው በመለኮታዊ መገለጥ ከጌታ ክራሱ ነው። በርግጥ የኃጢአት ይቅርታ የማግኘት እውነት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ይገኛል። ነገር ግን የተጻፈው የእግዚአብሔር ቃል ሕያው የእግዚአብሔር ቃል ይገልጥላችሁ ዘንድ እርሱ እራሱ እርሱን በማወቅ የጥበብንና የመገለጥን መንፈስ» (ኤፌ. 1፡17) ሊሰጣችሁ ያስፈልጋል። የሚያስፈልጋችሁ ክርስቶስን በዚያ መልክ ማወቅ ነው። ስለዚህም ስለ ክርስቶስ አዲስ እውቀት ስታገኙና በልባችሁ ስታውቁት በመንፈሳችሁ ታዩታላችሁ። ብርሃን ወደ ውስጠኛው ልባችሁ ሲገባ ስለ እውነታው በእርግጠኝነት ታውቃላችሁ። የእግዚአብሔር ብርሃን በልባችሁ ሲበራ እራሳችሁን በክርስቶስ ውስጥ ታያላችሁ። ሰው ስለነገራችሁ ወይም በሮሜ እንደዚህ ስለተጻፈ ሳይሆን እግዚአብሔር ለእናንተ በግል በመንፈሱ ስለነገራችሁ ይህ ታውቃላችሁ። ሳይሰማችሁ ወይም ላትረዱት ትችላላችሁ ግን ስላያችሁት ታውቁታላችሁ። ራሳችሁን በክርስቶስ ስታዩ ስለዚህ የተባረከ እውነታ ያላችሁን እርግጠኝነት ማንም አይነጥቃችሁም። ወደ ትክክለኛው ክርስቲያናዊ ሕይወት የገቡ አማኞችን እንዴት ወደዚህ ሕይወት እንደገቡ ብትጠይቁቸው አንዳንዶቹ በዚያ ሌሎች በዚያ መንገድ ሊሏችሁ ይችላሉ። ሁሉም የሚያተኩሩት እራሳቸው ወደዚህ ሕይወት የገቡበትን መንገድ ነው፤ ለልምምዳቸውም ማስደገፊያ ሁሉም የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅስ ይጠቅሱ ይሆናል። የሚያሳዝነው ብዙ ክርስቲያኖች ራሳቸውን ያለፉበትን የተለየ መንገድ ወይም ከዚያ ጋር የሚስማማውን ጥቅስ በመጥቀስ የራሳቸውን መንገድ ብቸኛው መንገድ እንደሆነ በማሰብ፤ ከሌሎች ክርስቲያኖች ጋር ክርክርና ሙግት መያዛቸው ነው። ክርስቲያኖች ጥልቅ ወደሆነው ሕይወት በተለያዩ መንገድ ቢገቡም፤ እነርሱ የሚያተኩሩባቸው ልምምዶች ወይም አስተምህሮዎች የተለያዩ ቢመስሉም እንኳ እርስ በእርስ የሚደጋገፉ መሆናቸውን ልብ እንበል። አንድ ነገር ያለጥርጥር እውነት ነው። በእግዚአብሔር ፊት ዋጋ የሚሰጠው፤ ማንኛውም ልምምድ የሚደርሰበት የጌታ ኢየሱስን ማንነትና ሥራ በአዲስ መንገድ በመረዳት ነው። ይህ የግድ የሆነ ሁኔታ መለኪያ ነው።

ጳውሎስ ሁሉ ነገር በዚህ መረዳትና እውቀት ላይ እንደሚመሠረት ይነግረናል «ከእንግዲህስ ወዲያ ለጋጢአት እንደንገዛ የጋጢአት ሥጋ ይሸር ዘንድ አርጌው እናነታችን ከእርሱ ጋር አንደተሰቀለ እናውናቀለን» (ሮሜ 6÷6)

ለመለኮታዊ መገለጥ እውቀት የግድ አስፈላጊ ነው። ስለዚህም የመጀመሪያው እርምጃችን መሆን አለበት። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ያከናወነውን ሥራ የሚያሳየን መገለጥ የሚመጣው ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው። የቻይና ኢጳጋንድ ሚሽንን ያቋቋመው ሀድሰን ቴይለር ወደትክክለኛው የክርስትና ሕይወት የገባው በዚህ መንገድ ነበር። ቴይለር ለብዙ ጊዜ በክርስቶስ ለመኖርና ከወይኑ ግንድ በሚወጣው መንፈሳዊ ምግብ ሕይወቱን ለመመገብ የሚችለው እንዴት እንደሆነ ባለመረዳት በብዙ ይቸገር ነበር። የክርስቶስ ሕይወት በእርሱ እንደፈሰሰ ቢያውቅም ይህን ሕይወት እየኖረው እንዳልሆነም ያውቅ ነበር። በ1869 ለአህቴ በጻፈላት ደብዳቤ «በክርስቶስ መኖር ብቻል ሁሉ መልካም እንደሚሆን አውቃለሁ፤ ግን በክርስቶስ መኖር አልቻልኩም» አላት። ይህን ሕይወት ለማግኘት ብዙ በሞክረ መጠን ጥረቱ ሁሉ ይመክንበታል። አንድ ቀን መለኮታዊ ብርሃን ሲበራለት እውነቱ ፍንትው ብሉ ተገለጠለት። ያኔ እውነቱን ተመለከተ ያንን ቅጽበት እንደዚህ አድርጎ ይገልጻል።

ምስጢሩ ይህ እንደሆነ ይሰማኛል፤ ከወይኑ ግንድ መንፈሳዊ ምግብን ወደራሴ ለመቀበል የሚያስፈልገኝ መጸለጫ ሳይሆን የወይኑ ግንድ፤ ሥሩ፤ ግንዱ፤ ቅርንጫፉ፤ ቅጠሎቹ አበቦቹ፤ ፍሬው ሁሉ ኢየሱስ ራሱ እንደሆነ ማስታወስ ነው።

ከዚያ ብዙ የረዳውን የንደኛውን ቃል በመጥቀስ፤ «ራሴን ቅርንጫፍ እንድሆን አላደረግሁም። ጌታ ኢየሱስ እራሱ ቅርንጫፍ እንደሆንኩ ይነግረኛል። እኔ የእርሱ ክፍል በመሆኔ ይህንን ማመንና በዚህም እውነት መኖር አለብኝ። በመጽሐፍቅዱስ ይህን ካነበብኩ ቆይቻለሁ፤ አሁን ግን እንደ ሕያው እውነታ አምነዋለሁ።»

በዚህም መንገድ ለረዥም ጊዜ እውነት የነበረ ሐቅ በአዲስ መንገድ በግል እውነት ሆነለት። በመቀጠልም ለአህቴ እንዲህ ሲል ይጽፍላታል፤

ስለዚህ ጉዳይ ራሴን እንዴት ግልጽ አድርጌ ማስረዳት እንደምችል አላውቅም። ልምምዴ እንግዳ ወይም አስደናቂ የሆነ ነገር የለበትም። ግን ሁሉም ነገር አዲስ ሆነ። በአንድ ቃል ስገልጸው «እውር እንደነበርኩ አሁን ግን እንዳይ እውቃለሁ.....» አሁን ከክርስቶስ ጋር ሞቻለሁ፤ ተቀብራያለሁ፤ አዎን ተነስቼም ከእርሱ ጋር አርጌአለሁ...እግዚአብሔር የቆጠረኝ እንደዚህ አድርጎ ነው፤ እኔም ራሴን እንደዚህ አንድቆጥር ነገርኛል። የእርሱ እውቀት የላቀ ነው... ኦ ይህን እውነት ማየት አንዴት ደስ ያስኛል! የልቡናሽ ዐይኖች ተከፍተው በክርስቶስ የተሰጠንን ባለጠግነት ታውቂና ትለማመጃ ዘንድ እጸልይልኸለሁ*

*ጥቅሱ የተወሰደው Hudson Taylor and the China Inland Mission, Dr. and Mrs. Howard Taylor, Chapter 22, "The Exchanged Life" ነው (ሙሉው ምዕራፍ ሊነበብ ይገባዋል-አርታኢው) ።

አዎን በክርስቶስ መሆናችንን ማየት እጅግ ታላቅ ነገር ነው! መቼም ወደገባችሁበት ቤት ለመግባት እንደ መሞከር ያለ አስቂኝና የቂል ስራ የለም። አስኪ አስቡት! በእርሱ አንዳለን ከተረዳንና ይህም መገለጥ ሲበዛልን ጸሎቶቻችን እያነሱ ምስጋናችን እየበረከቱ ይመጣሉ። ለራሳችን በመጸለይ ብዙ ጊዜ የምናጠፋው እግዚአብሔር ያደረገልንን ባለማስተዋላችን ነው።

አንድ ጊዜ በሻንጋይ፤ ከአንድ በመንፈሳዊ ሀይወቱ በጣም እርካታ ቢሰነት ከተሰማው ወንድም ጋር ስነጋገር አንደዚህ አለኝ «ብዙ ክርስቲያኖች እጅግ ያሚረና የተቀደሰ ሕይወት ሲኖሩ አያለሁ። ራሴን ስመለከት ግን ስለራሴ አፍራለሁ። ራሴን ክርስቲያን ብዬ አጠራለሁ ነገር ግን ራሴን ከሌሎች ጋር ሳነፃጽር አነርሱ የሚኖሩትን ሕይወት እንደማልኖር ይሰማኛል። የመስቀሉና የትንሳኤው ሕይወት እንዲኖረኝ አፈልጋለሁ። ግን አንዴት አንደማገኘው ስላላወቅሁ ግራ ገብቶኛል» አለኝ። ሌላ ወንድም ደግሞ አብሮኝ ነበርና፤ ለዚህ የተቸገረ ወንድም በክርስቶስ ካልሆነ ለችግሩ ሊያገኝ አንደማይችል ለማስረዳት ብዙ ደክምን። ይህ ወንድም የምንናገረውን ልብ ሊል ባለመቻሉ «ዋናውና ትልቁ ነገር መጸለይ ነው» ይል ነበር። እኛም «እግዚአብሔር የምፈልገውን ሁሉ ከሰጠን ጸሎት ለምን ያስፈልገናል?» ብለን ጠየቅነው። ሰውየውም «እግዚአብሔር የምንፈልገውን ሁሉ አልሰጠኝም፤ አሁንም ቁጡ ነኝ፤ አሁንም በጋጢአት እወድቃለሁ። ስለዚህ ከዚህ ውድቀት ልላቀቅ የምችለው ብዙ የጸለይኩ እንደሆነ ብቻ ነው» አለ። እኛም «እኚ ለጸሎትህ መልስ አግኝተሃል?» ብለን ጥያቄ ስናቀርብለት «እንደ እውነቱ ከሆነ ምንም አላገኝሁም» ብሎ መለሰልን። ይህንን ሲቀበል እኛም ለደህንነቱ የራሱን ጥረት ማድረግ እንዳለበልገው ሁሉ ለቅድስናውም ምንም ማድረግ እንደማያስፈልገው አስረዳነው።

ከዚያ ጌታ ብዙ የተጠቀመበት ሦስተኛ ወንድም መጣና በውይይታችን ተቀላቀለ። ጠረጴዛው ላይ የነበረውን ፔርሙዝ አነሳና «ይህ ምንድነው» ብሎ ጠየቀ። «ፔርሙዝ ነው» የሚል መልስ ሲያገኝ «ጥሩ እስቲ ይህ ፔርሙዝ «ጌታ ሆይ ፔርሙዝ የመሆን ጸጋንም ስጠኝ ብሎ ቢጸልይ ምን ትላላችሁ?» ብሎ ሲጠይቅ ያ ወንድም «ሌላው ይቅርና ፔርሙዝ እንኳ እንደዚህ ቂል ሊሆን አይችልም። ፔርሙዝ ሆኖ ሳለ እንደዚያ መጸለይ ፍጹም ሞኝነት ነው» ብሎ መለሰ። ከዚያ ያ አገልጋይ እንዲህ አለ «ግን እኮ አንተም ከዚህ ያልተናነሰ ሞኝነት እየፈፀምክ ነው። እግዚአብሔር አንተ በክርስቶስ ውስጥ ስለጠቀለህ እርሱ ሲሞት አንተም ከእርሱ ጋር ሞተሃል። ስለዚህም ዛሬ ተነስተህ «መሞት አፈልጋለሁ የመስቀሉንና የትንሳኤውን ሕይወት ስጠኝ» ብለህ ብትፀልይ ነገሩ ሞኝነት ይሆናል። ጌታ ለዚህ የሚመልሰልህ «ሞተሃል አዲስ ሕይወት አግኝተሃል» ብሎ ነው። ጸሎትህ ሁሉ ልክ እንደ ፔርሙዙ ጸሎት አስቂኝ ነው። የሚያስፈልግህ አይኖችህ ተከፍተው ያደረገልህን ማየት ብቻ እንጂ

መጸላይ አይደለም። ዋናው ነጥብ ይሄ ነው። ለመሞት መጣር ወይም መጠበቅ የለብንም፤ ሞተናል። የሚያስፈልገን ጌታ ያደረገልንን መረዳትና ስለእርሱም ጌታን ማመስገን ብቻ ነው። ያ የተቸገረ ወንድም ዐይኖቹ ተገልጠው ብርሃንን አየ። አይኖቹ እንባ አቅርረው «ጌታ ሆይ በክርስቶስ ስለጠቀለልክኝ አመሰግንሃለሁ። የእርሱ የሆነው ሁሉ የእኔ እንደሆነ ተረድቻለሁ» ብሎ ጌታን አመሰገነ መገለጥ ሲመጣለት ይህን እውነታ ተገነዘበ። ሕይወቴም ሙሉ በሙሉ ተለወጠ።

3.3. መስቀሉ ለችግሮቻችን ሥር-ነቀል መፍትሄ ይሰጣል

ጌታ በመስቀል ያደረገውን መሠረታዊ ነገር እስኪ እናስታውስ። ለምሳሌ ያህል የአገራችሁ መንግስት የሚያስከር መጠጥን ከአገሩ ለማጥፋት ሁሉም ሰው ምንም የአልኮል መጠጥ እንዳይጠጣ ቢወሰን ውሳኔው ወደተግባር ሊተረጎም የሚችለው እንዴት ነው? በምድሪቱ ያሉትን ሱቆችና ቤቶች ሁሉ ሰርስረን ያገኘውን የቢራና የወይን ወይም የብራንዲ ጠርሙስ ብንሰብር ችግሩ ይቀረፋልን? እንደእውነቱ ከሆነ አይቀረፍም። በምድሪቱ ያሉትን የአልኮል መጠጥ ጠብታዎች አንዳች ሳናስቀር ልናስወግድ ብንችልና ፋብሪካዎቹን ግን ብንተዋቸው ምርቱ ስለሚቀጥል ለችግሩ ዘላቂ መፍትሄ አይገኝም። የአልኮል መጠጥ ችግር ከምድሪቱ ይነሳ ዘንድ መጠጥ አምራች ፋብሪካዎች፣ መጥመቂያዎችና ማጥለያዎች ሁሉ መዘጋት አለባቸው።

እንደዚሁም በእኛም ሕይወት ምርቶቹ ግብሮቻችን ሊሆኑ መፈብረኪያዎቹ ደግሞ እኛው እራሳችን ነን። የጌታ ኢየሱስ ደም ለምርቶቹ ማለትም ለኃጢአቶቻችን እልባት ሰጥቷል። የእግዚአብሔር ሥራ ግን በዚህ ያቆማልን? ለማንነታችን ጥያቄስ መልሱ የት ነው? ኃጢአቶቻችን «የሚመረቱት» በእኛ ነው። ጌታ ምርቶቹን ብቻ አስወግዶ ማምረቻውን እኛ እንድናስወግደው የሚጠብቅብን ይመስላችኋል? የችግሮቻችንን ምንጭ የማስወገዱን ተግባር ለእኛ የሚተወው ይመስላችኋል? ይህ ጥያቄ በራሱ መልስ ነው። እግዚአብሔር ግማሽ ሥራ ሰርቶ ሌላውን ለእኛ አልተወልደም። ምርቱንም ማምረቻውንም አስወግዷል።

በክርስቶስ የተፈጸመው ሥራ ለችግሮቻችን ሥር-ነቀል መፍትሄ ሰጥቶናል። በእግዚአብሔር ዘንድ ግማሽ ሥራ የለም። የኃጢአት ቀንበር እንዲሰበር የሚያስፈልገውን ሁሉ አድርጓል።

ጳውሎስ «ከእንግዲህ ወዲያ ለኃጢአት እንዳንገዛ የኃጢአት ሥጋ ይሻር ዘንድ እርጌው እኛነታችን ከእርሱ ጋር እንደ ተሰቀለ እናውቃለን» (ሮሜ. 6፡6) ይላል። «እናውቃለን» ወገኖች ሆይ ይህን አውቃችኋል? ወይስ «ገና አላወቃችሁም?» (ሮሜ. 6፡3)። ጌታ በቸርነቱ ዐይኖቻችን ይከፈት።

4. ወደ ፊት የመራመድ ጎዳና - መቁጠር

በዚህ ምዕራፍ የምንመለከተው በብዙ የጌታ ልጆች ዘንድ ግራ መጋባትን የሚፈጥር ርዕሰ ጉዳይ ነው። አሁንም «አሮጌው እኛነታችን ከእርሱ ጋር እንደ ተሰቀለ እናውቃለን» (ሮሜ. 6÷6) የሚለውን ቃል ልብ እንበል። «እንደ ተሰቀለ» የሚለው ቃል ጥቅም ላይ የዋለው በኃላፊ ጊዜ ነው። ይህም እጅግ የከበረ እውነት ነው። የመስቀሉ ሥራ የማያዳግምና ዘለዓለማዊ ነው። እርሱ እንዴ አድርጎታልና ማንም ሊለውጠው አይችልም። አሮጌ እኛነታችን ለአንዴና ለዘለዓለም ተሰቅሏል። ይህ እውነት በምንም መልኩ ሊሻር አይችልም።

ይህንን ስናውቅ ምን ይከሰታል? በቁጥር አስራ አንድ ላይ «እንዲሁም እናንተ ደግሞ ለኃጢአት እንደ ሞታችሁ ቁጠሩ።» ከቁጥር ስድስት ሊከተል የሚችለው ይህ ነው። «አሮጌ እኛነታችን እንደ ተሰቀለ እናውቃለን...ለኃጢአት እንደ ሞታችሁ ቁጠሩ» ቅደም ተከተሉ እንደዚህ ነው። አሮጌው እኛነታችን እንደ ተሰቀለ ስናውቅ የምንወስደው ቀጣይ እርምጃ ይህን እንደ ተከናወነ መቁጠር ነው።

እውነቱ ይህ ሆኖ ሳለ፤ ብዙዎች ከክርስቶስ ጋር ስላለን ሀብረት ሊሰብኩ፤ ሁለተኛውን ማለትም ራሳችንን እንደ ሞትን መቁጠርን እንደ መነሻና መጀመሪያ ነጥብ አድርገው ትኩረት ይሰጡታል። እንደ እውነቱ ግን የመነሻ ነጥባችን መሆን ያለበት እራሳችንን እንደ ሞትን ማወቅ ነው። «ማወቅ» ከ «መቁጠር» መቅደም እንዳለበት የእግዚአብሔር ቃል ግልጽ ያደርግልናል። «እናውቃለን...ቁጠሩ» ይህን ቅደም-ተከተል መጠበቅ በጣም አስፈላጊ ነው። መቁጠራችን መመስረት ያለበት በመለኮታዊ መገለጥ ላይ በተመረከዘ ሐቅ ላይ ነው። አለዚያ እምነት የሚቆምበት መሠረት የለውም። መቁጠራችን እውቀትን ተከትሎ የሚመጣ ይሆናል።

ስለዚህም መቁጠርን ከሚገባው በላይ ትኩረት ልንሰጠው አይገባም። ሰዎች እውቀትን ሳያስቀድሙ ለመቁጠር ይሞክራሉ። እነዚህ ሰዎች ስለ እውነታው ከመንፈስ ቅዱስ የሆነ መገለጥ መጀመሪያ ሳይኖራቸው ለመቁጠር ስለሚሞክሩ በዚህም መንገድ ብዙ ችግር ውስጥ ይገባሉ። ፈተና ሊገጥማቸው ባላቸው ኃይል ሁሉ «ለኃጢአት ሞቻለሁ፤ ሞቻለሁ፤ ሞቻለሁ» ብለው በመቁጠር ይቃወማሉ። በዚያው ቅጽበት ግን ተሸንፈው በኃጢአት ይወድቃሉ። ከዚያም «ሮሜ. 6÷11 የሚያስተምረው ትምህርት ውጤታማ አይደለም» ይላሉ። በእርግጥም ያለ ቁጥር ስድስት ቁጥር አስራ አንድ ውጤታማ አይሆንም፤ ስለዚህም ከክርስቶስ ጋር መሞታችንን ካላወቅን አብዝተን በቁጠርን መጠን ጭራሽ ትግላችን የጠነከረ ይሆንና እንረታለን።

ወደ ጌታ ከመጣሁ ለአመታት ያህል የተማርኩት እንደቆጥር ነበር። ከ1920 - 1927 ሕይወቴን የመራሁት እንደ ሞትኩ በመቁጠር ነበር። ግና

አብዝቼ ለኃጢአት መሞቴን በቆጠርኩ መጠን አብዝቼ በኃጢአት ሕይወት ሕያው እየሆንኩ እቸገር ነበር። እራሴን እንደሞተ በፍጹም ላምን አልቻልኩም ነበርና ሞትን እራሴ ማምጣት አልቻልኩም። ወንድሞችን በዚህ ጉዳይ ምክር ስጠይቃቸው ሮሜ. 6+11'ን እንዳነብ ይነግሩኝ ነበር። ሮሜ. 6+11'ን ይበልጥ ባነበብኩና ለመቁጠር በተጋሁ መጠን ጭራሽ ከሞት እርቁ እገኛለሁ። በፍጹም ሊሳካልኝ አልቻልም። መቁጠር እንዳለብኝ ሙሉ ለሙሉ የተረዳሁ ቢሆንም ለምን ትግሌ ሁሉ ደለፍሬ እንደቀረ ሊገባኝ አልቻለም። ለብዙ ጊዜያት በዚህ ነገር እቸገር ነበር። ለጌታም እንዲህ አልኩት «ይህንን መሠረታዊ የሆነ ነገር ካልተረዳሁ ምንም ነገር ለማድረግ እንደማልፈልግ እወቅ። ከአሁን በኋላ አልሰብክም፤ ላገለግልም አልፈልግም። የማገለግልህ ከሁሉ በፊት ይህን በግልጽ ካደረግክልኝ ነው» ብዬ በግለጽ ነገርኩት። ለብዙ ወራት እጸልይ እጾም ነበር ግን ምን የመጣ ነገር አልነበረም።

አንድ ማለዳ ላይ (ያ ማለዳ መቼም የማልረሳው ነው) ቁጭ ብዬ ቃሉን አነብና እጸልይ ነበር። ጌታንም «ጌታ ሆይ አይኖቼን ክፈት» ብዬ ጠየቅሁት፤ ከዚያም ከመቅጽበት እውነቱ በራልኝ፤ ከክርስቶስ ጋር አንድ መሆኔንም አየሁ፤ በእርሱ ውስጥ እንደ ነበርኩና እርሱ ሲሞት እኔም እንደ ሞትኩ ስረዳ ሁሉም ነገር ግልጽ ሆነልኝ። ይህ መገለጥ የመጣልኝ ደስታ በጣም ስላሸነፈኝ ከተቀመጥኩት ወንበር ብድግ ብዬ «ጌታ ይመስገን ለኃጢአት ሞቻለሁ» ብዬ ድምጹን ሳልቆጥብ ጮሁኩ። ደረጃውን ወርጄ ምግብ ማብሰያ ቤት የነበረን አንድ ወንድም ያዝኩትና «ሞትኩ እኮ?» ብዬ ነገርኩት። ነገሩ ግር አለውና «ምን ማለትህ ነው?» ብለ ጠየቀኝ። እኔም «ክርስቶስ እንደ ሞተ ታውቃለህ? ከእርሱ ጋር እንደ ሞትኩ ታውቃለህ? የእኔ ሞት ከእርሱ ሞት በማይተናነስ መልኩ እውነት እንደሆነ ታውቃለህ?» ብዬ ጥያቄዬን አከታተልኩበት። ያ መገለጥ እንዴት ያለ እውነት ነበር! የግኝቴን ዜና በሻንጋይ አደባባዮች ላይ እያወጅኩኝ መዞር ተመኝሁ። ከዚያ ቀን ጀምሮ «ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ» የሚለው ቃል የማያዳግም እውነት መሆኑን ለአፍታም ተጠራጥሬ አላውቅም።

ይህን ስል የዚህን እውነት ወደ ተግባር ማምጣት የለብንም ማለቱ አይደለም። እውነት ነው፤ እውነት ወደ ተግባር መምጣት አለበት መሠረቱ ግን እውቀት እንደሆነ መረዳት አለብን ይህም እውቀት «እኔ ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ» የሚለው ነው።

ታዲያ የመቁጠር ምስጢር ምንድነው? በአንድ ቃል መገለጥ ነው። ከእግዚአብሔር ከእራሱ የሆነ መገለጥ ያስፈልገናል (ማቴ. 16+17 ሌፌ. 1+17-18)። ከክርስቶስ ጋር ያለንን ሀብረት ለማየት ዐይናችን መክፈት አለበት፤ ይህም እውነታውን በአስተምህሮ ብቻ ከመረዳት እጅግ ያለፈ ነገር ነው። የዚህ አይነት መገለጥ የደበዘዘና ያልተጨበጠ እውቀት አይደለም። ብዙዎቻችን

ክርስቶስ ለእኛ እንደ ሞተልን በግልጽ የተረዳንበት ቀን ትዝ ይለናል። ከክርስቶስ ጋር የሞትንበትም ቀን እንደዚሁ ግልጽ ሊሆንልን ይገባል። ይህ የደበዘዘ ሳይሆን ጥርት ያለ መሆን አለበት፤ ምክንያቱም መቀጠል የምንችለው በዚህ መሠረት ላይ ስንቆም ነው። ይህ ማለት ግን ራሴን እንደ ሞትኩ ስቆጥር እሞታለሁ ማለት አይደለም። ይልቁንም መሞቴንና አግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር እንደ ሰቀለኝ ስለተረዳሁ ስለዚህ ምክንያት ራሴን እንደ ሞተ እቆጥራለሁ። ትክክለኛው አይነት መቁጠር ይህ ነው። የምቆጥረው ገና እንደምሞት ሳይሆን እንደ ሞትኩ ተረድቼ ነው።

4:1. ሁለተኛው ደረጃ «...ቁጠሩ»

መቁጠር ማለት ምን ማለት ነው? «መቁጠር» በግሪክ ትርጉሙ ሂሳብ ማድረግ ወይም የመዝገብ አያያዝ ማለት ነው። የሂሳብ ስሌት (accounting) በዚህ አለም ላይ እኛ ሰዎች ያለስህተት ልንሰራው የምንችለው ብቸኛ ነገር ነው። ሰዓሊ ተፈጥሮን በብሩሻ ሲቀርጽ በፍጹም ትክክለኛነትና ያለምንም ማዛነፍ ሊያደርገው ይችላልን? የታሪክ ጸሐፊ በእርግጠኝነትና ያለምንም ስህተት ያለፉ ዝርዝር ጉዳዮችን ሊዘግብ ወይስ የካርታ ሰራተኛ ምንም ያህል ቢጠነቀቅ ህፀፅ የለሽ ካርታን ሊያዘጋጅ ይችላልን? እነዚህ ሁሉ ሥራቸው ሰመረ ቢባል ወደትክክለኛው ቀርቧል ተብሎ ብቻ ነው ሊገለጽ የሚችለው። ሰዕለት ተዕለት ንግግራችን እንኳን በቻልነው መጠን ታማኞችና እውነተኞች ለመሆን ከልባችን ብንሞክር ፍጹም በሆነ ትክክለኛነት ልንናገር አንችልም። ብዙ ጊዜ ንግግራችን ወይ ቃላት በማብዛት ይጋነናል ወይም ደግሞ ከሚገባው በታች በመናገር እናድበለብላለን። ነገር ግን በፍጹም ትክክለኛነት ህፀፅ የሌለበት ሁኔታ ልንሰራ የምንችለው ሂሳብን ብቻ ነው። ሂሳብ ለስህተት ክፍተት አይሰጠንም። አንደ ወንበር ከአንድ ወንበር ጋር ሲደመር ውጤቱ ሁልጊዜም በየትኛውም ቦታ ሁለት ወንበሮች ናቸው። አዲስ አበባም ሆነ ጅጅጋ ወይም ሰንደን መልሱ አንድ ነው። በምዕራብ ወደ ኒውዮርክ በምስራቅ ወደ ሲንጋፖር ብትጓዙ የተለየ መልስ አታገኙም። በምድር ሁሉ በየትኛው ጊዜ አንድ ሲደመር አንድ መልሱ ሁለት ነው። መንግስተ ሰማያት ይሁን ምድር ወይም ሲኦል አንድ ሲደመር አንድ ሁለት ነው።

እግዚአብሔር ራሳችንን እንደ ሞትን እንድንቆጥር የነገረን ለምንድነው? ምክንያቱም ሰለሞትን ነው። የሂሳብ ስሌትን ምሳሌ እናስብ። ኪሴ ውስጥ 50 ሳንቲም አለኝ እንበል። በመዝገቤ ላይ ስጽፍ ይህን ሳንቲም 49 ከግማሽ ሳንቲም ብዬ እጽፋለሁን? መቼም እንደዚህ አልጽፍም። መዝገቤ ላይ የምጽፈው በኪሴ ውስጥ ያለውን ነው። የሂሳብ አቆጣጠር የግምት ሳይሆን የእውነታ ጉዳይ ነው። እንደዚሁም እግዚአብሔር እራሴን እንደምትኩ እንድቆጥር የሚነገርኝ በእርግጥ ሰለሞትኩ ነው። እውነት ያልሆነውን

በመዝገቤ እንዳስቀምጥ ሊጠይቀኝ አይችልም። ሕያው ሆኜ ሳለሁ አራሴን እንደሞትኩ እንድቆጥር አይጠይቀኝም።

መቁጠር የማስመሰል አይነት አይደለም። በኪሴ ያለው 30 ሣንቲም ሆኖ እያለ 40 ሳንቲም ብዬ መዝገቤ ላይ መሙላቱ የሌለኝን አስር ሳንቲም አይጨምርልኝም። 30 ሳንቲም ብቻ ኖሮኝ «አርባ ሳንቲም አለኝ! አርባ ሳንቲም አለኝ!» እያልኩ ይህን በማወጅ የማደርገው ጥረት ባለኝ ሳንቲም ላይ ለውጥ የሚያመጣ ይመስላችኋል? ቅንጣት ታክል እንኳ ለውጥ አያመጣም። መቁጠር 30 ሳንቲምን 40 አያደርግም! እውነት ያልሆነውንም እውነት አያደርግም። ነገር ግን ኪሴ ውስጥ 40 ሳንቲም ካለ ያለምንም መቸገር 40 ሳንቲም እንዳለ በመዝገቤ ላለፍር እችላለሁ። እግዚአብሔር ራሳችንን እንደ ሞትን እንድንቆጥር የሚፈልግብን በመቁጠር ስለምንሞት ሳይሆን መሞታችን እውነት ስለሆነ ነው። እውነት ያልሆነውን እንድቆጥር አይጠበቅብንም።

መገለጥ ወደ መቁጠር ይመራል ካልን በኋላ «ቁጠሩ» የሚለው ትዕዛዝ እንደቀረብልን መርሳት የለብንም። ሊኖረን የሚገባ ቁርጥ ያለ አካሄድ ይህ ነው። እግዚአብሔር ሂሳብን በትክክል እንድንቆጥር ይፈልግብናል። «ሞቻለሁ» የሚለውን በመዝገባችን አስፍረን በዚህ ሐቅ መሠረት እንድኖር ይጠይቀናል። ግን ለምን? ምክንያቱም ይህ እውነት ነው። ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ሲሞት እኔም ከእርሱ ጋር ነበርኩ። ስለዚህም እውነት እንደሆነ አድርጌ እቀበለዋለሁ በእርሱ ውስጥ እንደ ሞትኩም እቆጥራለሁ! እውላለሁ። ጳውሎስ «ለኃጢአት እንደ ሞታችሁ! ግን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ሆናችሁ ለእግዚአብሔር ሕያዋን እንደ ሆናችሁ ራሳችሁን ቁጠሩ።» ይለናል። ይህ የሚቻለው እንዴት ነው? በክርስቶስ ኢየሱስ! ይህ እውነት ሊሆን የሚችለው በክርስቶስ ብቻ እንደሆነ አትዘንጉ። ራሳችሁን ስትመለከቱ ይህ እውነት ሳይመስላችሁ ይችላል! ሆኖም ይህ በራሳችሁ ሳይሆን በእርሱ የማመን ጥያቄ ነው። ወደ ጌታ ተመልከቱ! ያደረገላችሁንም ተገንዝቡ «ጌታ ሆይ በእንተ እታመናለሁ። ይህን እውነት በእንተ ተደግፌ እኖርበታለሁ» በሉት! ዕለቱንም ሁሉ በዚህ ቃል ተመስርታችሁ ቁሙ።

4.2. በእምነት መቁጠር

የመጀመሪያዎቹ የሮሜ አራት ተኩል ምዕራፎች የሚናገሩት ስለ እምነት ነው። ጽድቅን ያገኘው በእርሱ በማመን ነው (ሮሜ. 3÷28፤ 5÷17) ። ጽድቅ ፣ የኃጢአት ይቅርታ፣ ከእግዚአብሔር ጋር ሰላም ሁሉም በእምነት የሚገኙ ስለሆነ በተፈጸመው የክርስቶስ ሥራ የማያምን ማንም ሰው ሊያገኝ ቸው አይችልም! በሁለተኛው የሮሜ መጽሐፍ አጋማሽ ላይ ግን «እምነት» ተደጋግሞ ሲጠቀስ ስለማናይ! ጳውሎስ በእነዚህ ምዕራፎች አፅንኦት የሰጠበት ርዕስ ጉዳይ የተለየ ሊመስለን ይችላል። እውነታው ግን እንደዚህ አይደለም።

ጳውሎስ በዚህ ክፍል «እምነት» በሚለው ቃል ፋንታ «መቁጠር» የሚለውን ቃል ተክቷል፤ ይሁንና መቁጠርና እምነት የማይለያዩ ነገሮች ናቸው።

እምነት ምንድን ነው? እምነት የእግዚአብሔርን ሐቅ መቀበል ማለት ነው። መሠረቱ ምን ጊዜም በኃላፊ ጊዜ ላይ የተጣለ ነው። የወደፊቱን ጉዳይ የሚያጣቅሰው ከእምነት ይልቅ ተስፋ ነው። እርግጥ ነው ዕብራውያን ምዕራፍ አስራ አንድ እንደሚነግረን እምነትም ቢሆን ብዙ ጊዜ ተፈፃሚነቱ በወደፊት ጊዜ ነው። በዚህ ምክንያት ጳውሎስ የመረጠው ቃል «መቁጠር» የሚለውን ነው። ይህ ቃል ያለፈውን ብቻ የሚያጣቅስ፤ እንደ ተጠናቀቀ ወደ ጌላ ተመልሰን የምናየው እንጂ ይሆናል ብለን የምንጠብቀው አይደለም። ጌታ ኢየሱስ በማርቆስ 11÷24 የሚናገረው ስለዚህ አይነት እምነት ነው። «ስለዚህ እላችኋለሁ የጸለያችሁትን የለመናችሁትንም ሁሉ እንዳገኛችሁ እመኑ፤ ይሆንላችሁማል» የሚል ነው። የዚህ ትርጉም የጠየቃችሁችን አስቀድማችሁ እንደ ተቀበላችሁ እመኑ። «ይሆንላችሁማል» አንድ ነገር ልታገኘ

እንደምትችሉ ወይም እንደምታገኙት ማመን፤ በዚህ ሥፍራ የተጠቀሰው እምነት አይደለም። እምነት ማለት የጠየቃችሁትን እንዳገኛችሁ ማመን ማለት ነው። እምነት በዚህ ትርጉሙ ያለፈውን ብቻ የሚያመለክት ነው። ሰዎች «እግዚአብሔር ሊያደርግ ይችላል»፤ «እግዚአብሔር ያደርግ ይሆናል»፤ «እግዚአብሔር ማድረግ አለበት»፤ «እግዚአብሔር ያደርጋል» ስላሉ በእውነት አመኑ ማለት አይደለም። የእምነት ቋንቋ «እግዚአብሔር አድርጎታል»! ነው።

ከክርስቶስ ጋር ስለ መስቀሌ ላምን የምችለው መቼ ነው? እግዚአብሔር ሊሰቅለኝ ይችላል፤ ይሰቅለኛል ወይም ሊሰቅለኝ ይገባል ስል ሳይሆን በደስታ «እግዚአብሔር ይመስገን በክርስቶስ ተሰቅያለሁ»! ስል ነው።

በሮሜ ምዕራፍ ሦስት ጌታ ኢየሱስ ኃጢአታችንን ተሸክሞ እኛ ይቅር እንባል ዘንድ በእኛ ቦታ እንደተሰቀለ እናነባለን። በሮሜ ምዕራፍ ስድስት ደግሞ ደህንነታችንን ባስገኛልን በሞቱ ውስጥ ተጠቅልለን እናገኛለን። በእኛ ምትክ መሞቱ ሲገለጥልን ለጽድቃችን አመንነው። ከኃጢአት ነፃ እንወጣ ዘንድ ደግሞ በሁለተኛው ሐቅ ላይ እንድንታመን እግዚአብሔር ይናገረናል። ስለዚህም በሁለተኛው የሮሜ ክፍል የምናገኘው «መቁጠር» በመጀመሪያው ክፍል የነበረውን «እምነት» የሚተካ መሆኑን ስናይ በሁለቱ ቃላት መካከል የሰፋ ለውጥ እንደሌለ ልብ እንላለን። የተጠራንለትን ክርስቲያናዊ ሕይወት የምንኖረው ደረጃ በደረጃ በሆነ እድገት ነው። ወደዚህ ሕይወት የምንገባውም በመለኮታዊ እውነታ በማመን ነው።

4.3. መፈተን እና መውደቅ- የእምነት ተግዳሮቶች

ለእኛ በታሪክ ውስጥ ሁለት ታላላቅ ሐቆች ተከስተዋል እነዚህም፤ ናቸው ኃጢአታችን በደሙ መልስ ማግኘቱና እኛ ራሳችን ደግሞ በመስቀሉ

ከኃጢአት ባርነት ነፃ መውጣታችን ናቸው። ይሁንና የፈተናን ጉዳይስ እንዴት እናደርጋለን? እነዚህን እውነታዎች ካወቅንና ካየን ካመንን በኋላ የቀድሞዎቹ ምኞቶቻችን እንደገና ሲቀሰቀሱ እንዴት ልንመልስ ይባናል? ይልቁንም ከቀድሞ በባለ ሁኔታ ውስጥ ራሳችንን በኃጢአት ወድቀን ብናገኝስ? ይህ ከላይ የተነጋገርንበትን እውነታ የማይሠራና ሐሰት ያደርገዋልን?

ከዲያዛሉስ አብይ ዓላማዎች አንዱ መለኮታዊ ሐቆችን እንድንጠራጠር ማድረግ መሆኑን አትዘንጉ (ዘፍ. 3÷43 ይመልከቱ)። ቀደም ሲል እንዳየነው በእግዚአብሔር መንፈስ መገለጥ ከክርስቶስ ጋር እንደሞትን እውቀት ይህንን ስንቆጥር ወደ እኛ መጥቶ «ገና በውስጣችሁ የሚንቀሳቀስና ያልሞተ ነገር እያለ ሞተናል ብላችሁ እራሳችሁን ታታልላላችሁ?» ብሎ የጥርጣሬን ዘር ይዘራባችኋል። በዚህ ጊዜ ለጠላት ምን አይነት መልስ እንሰጣለን? ዋናው ፈተና እዚህ ላይ ነው። የቱን እንመን? በዐይኖቻችን ፊት በግልጽ የተቀመጡትን ተጨባጭ እውነታዎች ወይስ ገሃዳዊ ያልሆኑ ወይም በሳይንሳዊ መንገድ ሊረጋገጡ የማይችሉትን ተጨባጭ እውነታዎች?

እዚህ ላይ ጥንቃቄ ልንወስድ ይገባናል። በእግዚአብሔር ቃል የተቀመጡትና በእምነት ልንጨብጣቸው ያሉንን እውነታዎች እንደገና ማስታወሱ አስፈላጊ ነው። እግዚአብሔር አርነት መውጣት እንደምንችል የነገረን እንዴት ነው? በመጀመሪያ ደረጃ የባህርያችን መርህ የሆነው ኃጢአት እንደተነቀለ ወይም እንደተወገደ አልተነገረንም። በዚህ መሰረት ላይ መገንባት ሙሉ በሙሉ መሳትና ልክ በኪሱ 30 ሳንቲም ብቻ ኖሮት በመዝገቡ ላይ 40 ሳንቲም እንደፃፈው ሰው በተሳሰተ አቋም ውስጥ መሆን ማለት ነው። ኃጢአት ተነቅሎ ከእኛ አልተወገደም። ይልቁንም ሥፍራውን ሳይለቅ ተደላጅሎ ተቀምጦአል። እድል ከተሰጠውም በእኛ ላይ ሊሰለጥንና እንደገና እውቀትንም ይሁን ሳናውቅ ኃጢአቶችን እንድፈጽም ሊያደርገን ይችላል። የከበረውን ደም አሠራር ሁልጊዜ ማወቅ የሚያስፈልገን ለዚህ ነው።

ለፈጸምናቸው ኃጢአቶች የእግዚአብሔር አልባት ቀጥተኛ የሆነና በልጁ ደም ዝክራቸው እንዲጠፋ በማድረግ ሲሆን የኃጢአትን መርህና ከኃጢአት ባርነት ነፃ መውጣትን በተመለከተ ግን የእግዚአብሔር አልባት ኢ-ቀጥተኛ ነው። እርሱ የሚያስወግደው ኅጢአትን ሳይሆን ኃጢአተኛውን ነው። እርጌው እኛነታችን ከእርሱ ጋር ተሰቅሏል በዚህም ምክንያት የኃጢአት መጠቀሚያ የነበረው ሥጋ አሁን ሥራ ፈት* ይሆናል (ሮሜ. 6÷6)። የቀድሞ ገዥነታችን ኃጢአት አሁንም እርቆ አልሄደም ግን ያገለግለው የነበረ ባሪያው

*ካታርጎ (Katargoe) የሚለው ቃል በሮሜ. 6÷6 «መሻር» ተብሎ የተተረጎመው የግሪክ ቃል ሲሆን «ከህልውና ማስወገድ (መደምሰስ) ማለት ሳይሆን፤ «ከሥራ ማፈናቀል»፤ «ኃይል ማሳጣት» ማለት ነው። በማቴ 20÷3-6 በገበያ ቦታ ስላለ ያልተቀጠኛ ሰራተኞች የሚገልጸው «ሥራ-ፊት» የሚለው ቃል የመጣው አርጎስ (argos) ከሚለው የግሪክ ስርወ-ቃል ሲሆን ትርጉሙም «የማይሰራ»፤ ማለትም «ኃይል የሌለው» «የማይጠቅም» ማለት ነው (አርታኢው)።

በለሞተና ለቀድሞው ገዥ መገዛት የማይችል፤ ብልቶቹም የማይሰሩ ሆነዋል። የቁማርተኛው እጅ፤ የተራጋሚው ምላስ፤ ሥራ ቀይረው «የጽድቅ እቃ ጦር (ርሜ.6፥13) ሆነዋል።

በለዚህም «ኃሪክላት ላይ ድል መቀዳጀት» ከሚለው ይልቅ «ኃሪክላት አርነት መውጣት» የሚለው ሃሳብ ይበልጥ መጽሐፍ ቅዱላዊ እንደሆነ መናገር እንችላለን። በርሜ. 6፥7 እና 11 የምናገኛቸው «ኃሪክላት መጽደቅ» እና «ኃሪክላት መሞት» የሚሉ ሃሳቦች የሚጠቁሙት አሁንም ሀልውናና እውነታ ካለው ኃይል አርነት የመውጣትን ሃሳብ እንጂ ሀልውናው ያከተመለትን ገዥ አይደለም። ኃሪክላት አሁንም ሀልውና አለው ነገር ግን ዕለት ተዕለት ኃሪክላት ኃይል አርነት እየወጣን እንደምንሄድ እናውቃለን።

ይህ አርነት እውነትነቱ የማያጠያይቅ በመሆኑ የሐንሰ በድፍረት «ከእንዚአብሮ የተወለደ ኃሪክላትን አያደርግም ኃሪክላትን ሊያደርግ አይችልም» (ዮሐ. 3፥9) ይላል። ይህን ቃል ልክ ባልሆነ መንገድ ከተረዳነው በቀላሉ ወደ ስህተት ሊመራን ይችላል። የሐንሰ የሚለን ኃሪክላት ፈጽሞ በታሪካችን አይኖርም ዳግመኛም ኃሪክላትን አናደርግም ሳይሆን፤ ኃሪክላት ማድረግ ከእንዚአብሮ የተወለደ ሰው ባህርይ አለመሆኑን ነው። በአዲሱ ልደት በእኛ የተተከለው የክርስቶስ ሕይወት ባህርይ ኃሪክላትን ማድረግ አይደለም። ነገር ግን በአንድ ነገር ባህርይና ታሪክ መካከል ትልቅ ለውጥ እንዳለ ሁሉ፤ በውስጣችን ባለ ሕይወት ባህርይና በታሪካችን መካከል ትልቅ ልዩነት አለ ለምሳሌ እንጨት ውሃ ውስጥ አይለምጥም ምክንያቱም ባህርዩ እንደ ብረት ስላልሆነ ነው ልንል እንችላለን፤ ይሁንና እንጨትን ውሃ ውስጥ በእጃችን ከያዝነው ሊለምጥ ይችላል።

ማስረገጥ ማለት አንድን ነገር እውን ማድረግ የመቻል ኃይል ማለት ነው። ይህንን ለማስረዳት ቀለል ያለ ምሳሌ አንውሰድ። በዙሪያችን ያሉ ነገሮች በአእምሮአችን ሊቀረጹ የሚችሉት በስሜት ሕዋሶቻችን ነው። ብርሃንና ድምፅ ለእኔ እውን ሊሆኑ የሚችሉት በማየትና በመስማት ህዋሶቼ ነው። ቀይ፤ ቢጫ፤ አረንጓዴ፤ ሰማያዊ፤ ሐምራዊ ቀለሞች፤ ነባራዊ እውነታ ቢኖራቸውም አይኖቼን ብክድን ቀለሞቼ ለእኔ እውን መሆናቸው ይቀራል። በለዚህም ቢጫ ለእኔ ቢጫ ሆኖ እንዲታየኝ የሚረዳኝ የማየት ህዋሴ አይኔ ነው። ቀለሙ መኖሩ ብቻ ለእኔ እውን አያደርገውም፤ እውን ማድረግ መቻል አለብኝ። «ማስረገጥ» ማለት ትርጉሙ ይሄ ነው።

ዓይነ-ስውር ብሆን ቀለም መለየት፤ ጆሮ መስማት ባይችል ደግሞ ሙዚቃን ማዳመጥ እንደማልችል ግልጽ ነው። ይሁንና የእኔ ማየት ወይም መስማት አለመቻል የሙዚቃና የቀለም እውንነት ላይ ቅንጣት ያህል ለውጥ አያመጣም። አሁን የምንወያየው ባይታዩም ዘላለማዊና እውን ስለሆኑ ጉዳዮች ነው። መቼም እነዚህ ዘላለማዊ ጉዳዮች በተፈጥሮአዊ ሕዋሶችን ልናስረግጥ

እንችልም። «ተስፋ ስለምናደርገው ነገር» የክርስቶስን ነገር የሚያስረግጥልን እምነት ነው። እምነት እውነት የሆኑ ነገሮችን በእኔ ልምምድ እውን እንዲሆኑ ያደርጋል። ብዙ ሺህ ሰዎች በሮሜ 6፥6 ያለውን «እርሄው ሰዎችን ከእርሱ ጋር ተሰቅሏል» የሚለውን ቃል ያነባሉ። ይህ እውነትነቱ ለእምነት ብቻ እንጂ ለጥርጥርና ከመንፈሳዊ አብርሆት (illumination) ለተገነጠለ አእምሮአዊ እሽታ አይደለም።

አሁን የምንነጋገረው ስለተስፋ ቃል ሳይሆን ስለእውነታ ነው። የእግዚአብሔር የተስፋ ቃላት እንይዛቸውና እንጠብቃቸው ዘንድ በመንፈስ የተገለጡልን ሲሆኑ እውነታዎች ግን እውነታዎች ስለሆኑ አመንናቸውም አላመንናቸውም እውነታነታቸው አይቀየርም። የመስቀሉ እውነታዎችን ባናምን ለእኛ ምንም አይፈይዱ እንደሆነ እንጂ እውነታነታቸው ቅንጣት ታህል አይቀየርም። በራሳቸው እውነት ይሆኑ ዘንድ እውነታዎች እምነት አያስፈልጋቸውም፤ እምነት ግን ሊያስረግጣቸውና በልምምድ እውን ሊያደርጋቸው ይችላል። የእግዚአብሔርን ቃል እውነት የሚቃወም ሁሉ የሰይጣን ውሽት አድርገን ልንቆጥረው ይገባል። ይህ ለሰሜት ሕዋሶቻችን የግድ እውን ስለሆነ ሳይሆን ሌሎችን እውነታዎች ሊገዛ የሚገባ ታላቅ እውነታ ስለሆነ ነው። በጥቃቅን ዝርዝር ሁሉ ባይዛመድም ለዚህ ምሳሌ ሲሆን የሚችል ነገር በሕይወቴ ተከስቶ ያውቃል። ከጥቂት አመታት በፊት በጠና ታመምኩና ለስድስት ወራት ያህል በነበረብኝ ከፍተኛ ትኩሳት ምክንያት መተኛ ት አልችልም ነበር። ከዚያ መጨረሻ ላይ እግዚአብሔር ከመጽሐፍቅዱስ የግል የፈውስ ቃል ሰጠኝ። ጌታ ቃል ስለሰጠኝ የበሽታ ምልክት ሁሉ በቅጽበት ደብዛው የሚጠፋ መስሎኝ ነበር። የሚገርመው ነገር ግን እንኳን እንቅልፍ ላገኝ ጭራሽ ከወትሮ በበለጠ ሁኔታ እረፍት የለሽ ሆንኩ። ትኩሳቴ በጣም ከፍ አለ፤ የልብ ትርታዬም በጣም ናረ፤ ራስ ምታቴም ያለየሌለ ኃይሉን አሰባስቦ አጠቃኝ። በዚህ ጊዜ አጋጣሚዎችን ላለማሳለፍ የሚተጋው ሰይጣን «የእግዚአብሔር የተስፋ ቃል ወዴት ነው? እምነትህስ የት ነው? ድሎችህ ሁሉ መና ሊቀሩ አይደሉ?» እያለ ይገዳደረኝ ጀመር። ስለዚህም ጌታ ጉዳዩን ግልጽ እንዲያደርግልኝ እንደገና ለመጸለይ ልፈተን ስል አእምሮዬ ተወቀሰና ይህ ቃል ወደ እኔ መጣ፡- «ቃልህ እውነት ነው»። ታዲያ የበሽታ ምልክቶች መባባስ ምን ማለት ነው? እነዚህ ነገሮች ሐሰት እንደሆኑ ደመደምኩ። ስለዚህ ለጠላት እንዲህ ስል አወጅኩ «ይህ እንቅልፍ አልባነት ውሸት ነው፤ ይህ ራስ ምታት ውሸት ነው፤ ይህ ትኩሳት ውሸት ነው፤ ይህ የልብ ትርታዬ መናር ውሸት ነው» እግዚአብሔር ከተናገረኝ አንፃር እነዚህ ሁሉ ያንተ ውሸት ናቸው ለኔ የእግዚአብሔር ቃል እውነት ነው» አልኩ። ይህን ባልኩ በእምስት ደቂቃ ውስጥ እንቅልፍ ያዘኝ በማግስቱ ስነቃ ሙሉ ለሙሉ ጤነኛ ነበርኩ።

በዚህ ግላዊ ጉዳይ እግዚአብሔር ስለተናገረው ነገር ራሴን ላስት እችላለሁ። ስለመስቀሉ እውነታ ግን ይህ ፍርሃት አይኖረኝም። የሰይጣን ውሸቶች ምንም አሳማኝ ቢመስሉ እግዚአብሔርን ማመን አለብን። ውሸት በመናገር የተካነ ሰው በቃል ብቻ ሳይሆን በሰውነቱ በሚያሳቸው ሁኔታዎችና በምግባሩም መዋሽት አያቅተውም። ሰይጣንም እጅግ የተካነ ውሸት ተናጋሪ በመሆኑ የሚዋሽን በቃሉ ብቻ ሳይሆን በሐሰተኛ ምልክቶች፣ ስሜቶችና ልምምዶችን በመጠቀም ነው። በዚህ መልኩ በእግዚአብሔር ቃል ላይ ያለንን እምነት ለማናጋት ይሞክራል። እዚህ ላይ «የሥጋ» እውነታ እንደማልክድ ግልጽ ላደርግ። እንዲያውም በዚህ ጉዳይ ላይ በሚቀጥሉት ጥናቶች የምለው ይኖረኛል። እዚህ ላይ የምናገረው ግን በክርስቶስ ከሆነ የደህንነት ስፍራችን ስለ መውጣት ነው። ከክርስቶስ ጋር መሞታችንን እንደ እውነታ ስንቀበል ሰይጣን የአለታዊ ልምምዶችን እንደ ማስረጃ በመቅረብ እንዳልሞትንና በሕይወት እንዳለን ለማሳየት በብርቱ ይሞክራል። ስለዚህም የምናምነው የሰይጣን ውሸት ይሁን የእግዚአብሔርን ቃል መምረጥ አለብን።

እኔ አቶ ኒ መሆኔን እውቃለሁ። ይህ በእርግጠኝነት የማውቀው እውነት ነው። እርግጥ ነው የማስታወስ ችሎታዬን አጥቼ አቶ ኒ መሆኔን አረሳ ይሆናል ወይም ሌላ ሰው እንደሆንኩ በህልሜ ላይ እችላለሁ። ይሁንና ወደድኩም ጠላሁም፣ በእንቅልፍ ላይም ልሁን ነቅቼ እኔ አቶ ኒ ነኝ። አስታወስኩ አላስታወስኩ አቶ ኒ መሆኔ አይለወጥም።

በእርግጥ ሌላ ሰው እንደሆንኩ ባስመስል ነገሮች አስቸጋሪ ይሆኑ ይሆናል። እኔ ወይዘሪት ከ እንደሆንኩ ራሴን ብቁጠር ሳላጰረጥ ለራሴ «አሁን አንተ ወይዘሪት ከ ነህ። ወይዘሪት ከ መሆንህን በጭራሽ እንዳትረሳ» ብዬ መደጋገም ይኖርብኛል። ይሁንና ምንም ይህን ነገር ብደጋገም እንድ ሰው አቶ ኒ ብሉ ቢጠራኝ የራሴ ስም እንደመሆኑ ሳላውቀው አቤት ማለቱ አይቀረም። እውነት ያልሆነውን እንዲመልል ያደረግሁት ጥረት ሁሉ በዚያን ወቅት በእውነታ ይናድና «መቁጠራ» ዋጋ ቢስ ይሆናል። አቶ ኒ እንደመሆኔ ራሴን እንደ አቶ ኒ ብቆጥር ግን ምንም አይቸግረኝም። ይህ በተለማመድኩትም ሆነ ባልተለማመድኩት የማይለወጥ እውነታ ነው።

ስለዚህ ተለማኝም አልተለማኝም ከክርስቶስ ጋር ሞቻለሁ። ስለዚህ ነገር እርግጠኛ የምሆነው እንዴት ነው? ክርስቶስ ሲሞት «አንዱ ስለሁሉ ሞተ እንግዲያስ ሁሉ ሞቱ» (2ቆሮ 5፡14) በሕይወቴ ይህ እውን ቢሆን ወይም እውን ያልሆነ ቢመስል እውነታው አይቀርም። በእውነታው ላይ ጸንቼ ስቆም ሰይጣን በእኔ ላይ ሊበረታ አይችልም። እኛን ለማጥቃት የሚያነጣጠርበት ዓላማ ዋስትናችንን እንደሆነ አስታውሱ። የእግዚአብሔርን ቃል እንድንጠራጠር ካደረገ ዓላማው ግብ ይመታል፤ እኛም ለእርሱ ጥቃት የተጋለጥን እንሆናለን። ይሁንና እግዚአብሔር ለሥራውና ለቃሉ ታማኝ የሆነ አምላክ መሆኑን ተረድተን

የእግዚአብሔር እውነታ በሚሰጠን ዋስትና ሳንናወጥ ብናርፍ ሰይጣን የትኛውንም ዓይነት ዘዴ ቢጠቀም ልንስቅበት እንችላለን። «በእምነት እንጂ በማየት እንመላለስምና» (2ቆሮ 5:7)። ለዚህ ጥሩ ምሳሌ የሚሆን አንድ ታሪክ አለ። በአንድ ወቅት እውነታ፣ እምነትና ልምምድ በግንብ ላይ ይራመዱ ነበር። እውነታ ወደ ቀኝም ሆነ ወደግራ ሳይመለከት ፊት ለፊቱን ብቻ እያየ ይጓዝ ነበር። ከኋላው እምነት ይከተለው ነበር። እምነት ዓይኖቹን በእውነታ ላይ አስካኖረ ድረስ ደህና ይራመድ ነበር። ነገር ግን ከኋላው ላለው ልምምድ ግድ ብሎት ዞር ብሎ ሲመለከት ሚዛኑን አጣና ከግንቡ ላይ ወደቀ፣ ምስኪኑ ልምምድም አብሮት ወደቀ።

ሰይጣን ሲፈትነን ዋና ዓላማው አይኖቻችን ከጌታ ነቅለን ወደውስጣችን እንድንመለከትና በሚታየው እንድንመላለስ ማድረግ ነው። እምነት ሁልጊዜ የእግዚአብሔርን ቃል የሚቃረን ከሚመስለው እና በተጨማሪ እውነታዎች፣ በስሜትና በአስተያየቶች ከተገነባው ተራራ ጋር ይጋጠማል፤ ሁለቱ ሲጋጠሙ ወይ እምነት ወይ ደግሞ ተራራው እንዳ መውደቅ አለበት። ሁለቱም በአንድነት ሊቆሙ አይችሉም። ብዙ ጊዜ ግን እምነት እጁን ሰጥቶ ሲረታ ተራራው ይቆማል። ይህ ሊሆን አይገባም። እውነታን ለማረጋገጥ የምንሞክረው በስሜት ሕዋሶቻችን ከሆነ ልምምዶቻችን የሰይጣንን ወሽቶች ሲያስረግጡ እናገኝ ይሆናል። የእግዚአብሔርን ቃል የሚቃረንን ነገር ላለማመን ከጨከንንና በእርሱ ብቻ ለማመን ከቆረጥን የእኛ ልምምድ ቀስ በቀስ ከቃሉ ጋር ሲሰማማ እናገኛለን።

ይህ የሚሆነው ከጌታ ጋር ስንጣበቅ ነው፤ ደረጃ በደረጃ እርሱ በተጨማሪ ሁኔታ ለእኛ እውን በመሆን እውነተኛ ጽድቅ፣ እውነተኛ ቅድስናና እውነተኛ የትንሳኤ ሕይወት ይሆንልናል። በገቢራዊ ሁኔታ እውነት የሆነውን እርሱ በሕይወታችን ይገልጥ ዘንድ በውስጣችን በተገብሮአዊ ሁኔታ ሲሆን እናያለን። ይህ የብስለት መለያ ነው። ጳውሎስ ለገላትያ ሰዎች «ልጆቼ ሆይ ክርስቶስ በእናንተ እስኪሳል ድረስ ዳግመኛ ስለእናንተ ምጥ ይዞኛል» (ገላ 4:19) ሲል ይህን ማለቱ ነበር። እምነት ማለት የእግዚአብሔርን ዘላለማዊ እውነታዎች «የሚያስረግጥ» ነው።

4:4. በእርሱ መኖር

ቀደም ሲል ይህን ጉዳይ ሰፋ ባለ መንገድ ያየነው ቢሆንም ይበልጥ ግልጽ ይሆናል፤ ዘንድ የምንመለከተው ቀጣይ ነገር ይኖራል። መጽሐፍ ቅዱስ «በርግጥ እንደሞትን» አስረግጦ ይናግረናል። ይሁን እንጂ ከቶውን በራሳችን እንደሞትን አይነግረንም። የሞትነው በክርስቶስ እንጂ በራሳችን አይደለም። ከእርሱ ጋር የተሰቀልነው በእርሱ ውስጥ ስለሆንን ነው።

ጌታ ኢየሱስ «በእኔ ኑሩ እኔም በናንተ» (ዮሐ 15:4) ብሎ ሲናገር በክርስቶስ ለመገኘት በጭራሽ መታገልና መፍጨርጨር እንደማያስፈልገን ያስገነዝበናል። አስቀደመን በእርሱ ውስጥ ስለሆንን መጽሐፍቅዱስ የሚነግረን እግዚአብሔር በእርሱ እንዳስቀመጠን በዚያ እንድንቆይ እንጂ በእርሱ ለመገኘት እንድንሞክር አይደለም። በክርስቶስ እንድንሆን ያደረገን እግዚአብሔር ራሱ ነው። ከእኛ የሚጠበቅብን በእርሱ መኖር ነው።

በተጨማሪም ይህ ጥቅስ አንድ መለኮታዊ መርህን ያስቀምጥልናል። እግዚአብሔር ሥራውን ያከናወነው በክርስቶስ እንጂ በእኛ በነጠላ ግለሰብነታችን አይደለም። ሁሉን የሚጠቅልሉት የእግዚአብሔር ልጅ ሞትና ትንሳኤ በሙላትና በማያገግም ሁኔታ የተከናወኑት የእኛ አስተዋጽኦ ሳይጨመርባቸው ነበር። የክርስቲያኖች ልምምድ ሊሆን የሚገባው የክርስቶስ ታሪክ በመሆኑ ከእርሱ የተለየ መንፈሳዊ ልምምድ ሊኖረን አይችልም። ከእርሱ ጋር እንተሰቀልን፣ ሕይወት እንዳገኘንና ከሙታን እንደተነሳን «በእርሱም» በሰማያዊ ሥፍራ እግዚአብሔር እንዳስቀመጠንና «በእርሱ» ሆነን እንተሞላን መጽሐፍቅዱስ ይነግረናል (ሮሜ 6:6፣ ኤፌ 2:5፣ ቆላ 2:10)። ይህ በሕይወታችን ገና ሊከናወን ያለ ነገር ብቻ ሳይሆን ከእርሱ ጋር በመሆናችን አስቀድሞ የተከናወነ ነገር ነው።

እግዚአብሔር በበጎነቱ እኛን በክርስቶስ አካቶናል። ከክርስቶስ ጋር የሠራውን በክርስቲያን ላይ ሠርቶታል፣ በአካሉ ራስ የሆነው ነገር ሁሉ በብልቶች ላይ ሆኗል። ስለዚህም ከእርሱ ተለይተን በራሳችን መንፈሳዊ ሕይወትን መኖር እንደምንችል ካሰብን ተሳስተናል። በልምምዳችን የእኛ የግላችን ብቻ የሆነ ነገር እንድናካብት የእግዚአብሔር ሀሳብ አይደለም፤ የክርስቲያን መንፈሳዊ ልምምድ ሁሉ በክርስቶስ የሆነ ነው። ክርስቶስ ካለፈበት የወጣ ልምምድ ሊኖረን አይችልም። «የእኛ» ልምምድ ብለን የምንጠራው ሌላ ምንም ሳይሆን ወደ እርሱ ታሪክና ልምምድ መግባታችን ነው።

በወይን ግንድ ላይ የሚገኙ የተለያዩ ቅርንጫፎች በየግላቸው የተለያዩ ቀለማት ያላቸው ወይኖች ለምሳሌ አንዱ ባለቀይ፣ ሌላኛው ባለአረንጓዴ፣ ሌላው ደግሞ ባለጥቁር ሐምራዊ ቀለም ለማፍራት ቢሞክሩ እንግዳ ነገር አይደለምን? ይህ መቼም ከቶውንም የማይቻል መሆኑ ግልጽ ነው። የቅርንጫፎችን ባህሪ የሚወስነው በወይኑ ግንድ ነው። ይሁንና ብዙ ክርስቲያኖች ልምምዶቻቸው በነጠላ የሚገኙ እንደሆኑ ያስባሉ። መስቀልን፣ ትንሳኤን እና እርገትን ነጣጥለው እንደተለያዩ ሁኔታዎች ለለሚያስፈልገው መላውን ልምምድ ከጌታ ጋር አያያዝው አይመለከቱትም። እውነተኛ መንፈሳዊ ልምምድ በክርስቶስ አንድ ዓይነት እውነትን በማወቅና ያን እውነታ በመቀበል ላይ የተመሠረተ በመሆኑ በዚህ መንገድ ከእርሱ ያልተገናኘ ልምምድ ሁሉ ለአፍታ ሳይቆይ የሚተን ነው። «ይህን እውነታ በክርስቶስ አግንቼዋለሁ። ጌታ

ይመስገን የእኔ ሆኗል የእኔ ስለሆነ ጌታ ሆይ በልቤ አኖረዋለሁ።»
የልምምዶቻችን ሁሉ መቆሚያ መሠረት የክርስቶስ እውነቶች እንደሆኑ
መረዳት እንዴት ታላቅ ነገር ነው!

ስለዚህም እግዚአብሔር እኛን ወደራሱ ሕይወት የሚያመጣው ለእኛ
አንዳች ነገር በመስጠት! እኛን በሆነ ዓይነት መንገድ በማሳለፍና «የእኛ»
የምንለው ልምምድን በመስጠት አይደለም። «በጥቅምት ወር ከክርስቶስ ጋር
ሞትኩ» ወይም «በጥር 1 1950 ከሙታን ተነሳሁ» ሌላው በቀር «ባለፈው ሰኞ
ጌታ የጠየቅሁትን ልምምድ ሰጠኝ» ማለት እንችል ዘንድ እግዚአብሔር በእኛ
ውስጥ አንድ ነገር አያደርግም። በዚህ የጸጋ ዘመን ልምምዶች በራሳቸው
አያስፈልጉንም። መንፈሳዊ ታሪክን በተመለከተ አስተሳሰባችንን ጊዜ ሊገዛው
አይገባም።

እዚህ ላይ አንዳንዶቻችን፣ ይህ ማለት የሕይወታችንን አቅጣጫ
የሚቀይር ልምምድ አይኖረንም ማለት ነው? ብላችሁ ልትጠይቁ ትችላላችሁ።
ስዚህ መልሱ ያለጥርጥር እዎ የሕይወታችንን አቅጣጫ የሚቀይር ልምምድ
ይኖረናል። ለምሳሌ ጆርጅ ሙሉር መሬቱን እስኪነካ ወደታች በመስገድ «በአንድ
ወቅት እግዚአብሔር ሲገናኘኝ ጆርጅ ሙሉር የተባለ ሰው አከተመለት! ሞተ»
በማለት በሕይወቱ ስለተከሰተው ለውጥ ይናገር ነበር። የምናልፍበትን
መንፈሳዊ ልምምድ ወይም ከእርሱ ጋር ስንመላለስ እግዚአብሔር በእኛ
የሚያመጣውን አቅጣጫ ለዋጭ ልምምድ አስፈላጊነት አልከድም። ይልቁንም
የነገሬ ዋና ነጥብ እግዚአብሔር ለግለሰቦች ግላዊ ልምምድን አለመሰጠቱ
ነው። ያለን ልምምድ እግዚአብሔር ለእኛ ለይቶ የመደበልን ሳይሆን
እግዚአብሔር አስቀድሞ ወዳዘጋጀልን ሕይወት በመግባት ያገኘው ነው።
ይህም ዘላለማዊ ነገሮችን በዚህ ሕይወት «የእኛ ማድረግ» ማለት ነው።
የክርስቶስ ታሪክ የእኛ ልምምድና መንፈሳዊ ታሪክ ስለሚሆን ከእርሱ የተለየ
የራሳችን ታሪክ የለንም። እግዚአብሔር ለእኛ ያቀደው ሁሉ የተከናወነው
በክርስቶስ እንጂ በእኛ አይደለም። በክርስቶስ ካደረገው የተለየን ነገር በኛ
አያደርግም። ሌላው ቀርቶ የዘላለም ሕይወት እንኳ የሰጠን እንደ ነጠላ
ግለሰቦች አይደለም፣ ያ ሕይወት በልጁ ስለሆነ «ልጁ ያለው ሕይወት አለው»።
እግዚአብሔር ሁሉንም በክርስቶስ አድርጎ እኛንም በእርሱ ጠቅልሎናል።

«እግዚአብሔር በክርስቶስ ጠቅልሎኛል፤ ስለዚህም በእርሱ የሆነው ሁሉ
የእኔ ይሆናል፤ በእርሱ እኖራለሁ» በሚል የእምነት አቋም እውነተኛ የሆነ
ተግባራዊ ረብ አለ። የሰይጣን ጥረቱ ሁልጊዜ እኛን በፈተናዎች፣ በውድቀቶች፣
እና በመከራ ከክርስቶስ እንደወጣን እንዲሰማን በማድረግና ከእርሱ
ሊያስወጣንና ወጥተን እንድንቀር ማድረግ ነው። ይህ ሲሆን በክርስቶስ ብንሆን
ኖሮ በእንደዚህ ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ልንገኝ እንደማንችልና ስለዚህም አሁን
በሚሰማን ስሜት መሠረት ከክርስቶስ እንደ ወጣን እናስባለን። ስለዚህም «ጌታ

ሆይ ዳግመኛ ወደ ክርስቶስ አስገባኝ» ብለን እንጸልያለን። ይህ ግን ፍጹም ለሁተት ነው። የእግዚአብሔር ትዕዛዝ በ« ክርስቶስ» እንድናር ነው፤ የእርነት መንገድ ይኸው ነው። ምክንያቱም እግዚአብሔር በእኛ ሕይወት እጁን እንዲያስገባና እንዲሠራ መንገድ ይከፍትለታል። የክርስቶስ እውነት በእኛ ዕለትተለት ሕይወት እውነት ይሆንና «ኃጢአት በእኛ መንገሱ (ሮሜ 5÷21) ቀርቶ «ከእንግዲህ ወዲያ ለኃጢአት» እንደማንገዝ (ሮሜ 6÷6) የማወቅን የተባረከ ሐቅ እንረዳ ዘንድ የላቀው የትንሳኤው ኃይሉ በእኛ ሕይወት እንዲሠራ ያደርጋል (ሮሜ 6÷4፣ 9÷10)።

በክርስቶስ ማንነት መሠረት ላይ በፅናት ስንቆም በእርሱ ሕይወት እውነት የሆነው ሁሉ በኛም ሕይወት በልምምዳችን እውነት ሲሆን እናገኛለን። ለዚህ ፈንታ ግን እኛ በራሳችን መሠረት ላይ ስንቆም በአሮጌው ባህሪያችን እውነት የሆነው ሁሉ በሕይወታችን እውነት ሆኖ ሊጸና እናገኛለን። በእምነት እዚህ ከደረስን ሁሉ ነገር ይኖረናል፤ ከተመለስን ግን ምንም እናገኝም። ስለዚህም የእኔነትን ሞት የምንፈልገው በክርስቶስ ሳይሆን በራሳችን ውስጥ ነው። ወደውስጣችን ብንመለከት የምንረዳው ለኃጢአት እጅግ ሕያው እንደ ሆንን ነው፤ ወደጌታ ስንመለከት ግን ሞት በእኛ ውስጥ ቢሰራም «በአዲስ ሕይወት» መመላለስም የእኛ እንደሆነ ዋስትና ይሠጠናል። «ለእግዚአብሔር ሕያዎን» ነን። (ሮሜ 6÷4 እና 11)

«በእኔ ኑሩ እኔም በናንተ» ይህ በውስጡ ትዕዛዝና የተስፋ ቃልን ያቀፈ መንታ ዓረፍተ ነገር ነው። የእግዚአብሔር አሠራር «ገቢራዊ» እና «ተገብሮአዊ» ጎኖች ሲኖሩት ተገብሮአዊው በገቢራው ላይ የተደገፈ ነው፤ «እኔም በናንተ» በርሱ የመኖራችን ውጤት ነው። በተገብሮአዊው ጎን እጅግ እንዳንወስድና ወደውስጣችን እንዳናተኩር መጠንቀቅ አለብን። ገቢራዊ በሆነው «በእኔ ኑሩ» በሚለው ቃል ላይ ልናተኩርና የቀረውን ጌታ እንዲያስተካክለው መተው አለብን። ይህ የእርሱ ሥራ ነው።

ጨለማ ክፍል ውስጥ ሆናችሁ፤ ለማንበብ ፈለጋችሁ እንበል። ከጎናችሁ ባለ ጠረጴዛ ላይ የማንበቢያ አምጥል ቢኖር ምን ታደርጋላችሁ? ብርሃኑ ይበራ እንደሆነ ለማወቅ አተኩራችሁ ትመለከቱታላችሁ? ከአምጥሉ ላይ ያለው አባራ በጨርቅ ታጸዳላችሁ? ከቶውን አታደርጉም። ይልቁንም ወደ ማብሪያ ማጥፊያው ሄዳችሁ መራቱን ታበራላችሁ። የብርሃኑን ምንጭ በትክክል ስላወቃችሁና ተገቢውን እርምጃ ስለወሰዳችሁ መብራቱ ይበራል። እንደዚሁም ከክርስቶስ ጋር ባለን ጉዞ ትኩረታችን በጌታ ኢየሱስ ላይ መተከል አለበት። «በእኔ ኑሩ እኔም በእናንተ» መለኮታዊ ትዕዛዝ ነው። በገቢራዊ እውነቶች ላይ ስናምን እነዚህ እውነቶች በሕይወታችን ተገብሮአዊ ይሆናሉ። ሐዋርያው ጳውሎስ እንደተናገረው «እኛ ሁላችን እንደመስታወት እያብለጩለጭን... ያን መልክ እንመስል ዘንድ... እንለወጣለን» (2ቆሮ 3:18)።

በሕይወት ፍሬያማነት ጉዳይም ይኸው መርህ ይሠራል። «በእኔ የሚኖር እኔም በእርሱ እርሱ ብዙ ፍሬ ያፈራል» (ዮሐ 15:5)። ፍሬ ለማፍራት ጥረት ማድረግ ወይም ባፈራነው ፍሬ ላይ ማተኮር የለብንም። ሥራችን ወደ እርሱ መመልከት ነው። ይህን ስናደርግ እርሱ ቃሉን በኛ ይፈጽማል።

በእርሱ የምንኖረው እንዴት ነው? «በክርስቶስ ኢየሱስ የሆናችሁ ከእርሱ ነው»። እናንተን በክርስቶስ ማስገባት የእግዚአብሔር ሥራ እንደመሆኑ እርሱ አድርጎታል። ስለዚህም እግዚአብሔር ባኖራችሁ ቦታ ቆዩ። በራሳችሁ መሠረት ላይ ለመቆም አትመለሱ። በክርስቶስ እንዳልሆናችሁ አድርጋችሁ ራሳችሁን አትመልከቱ። ይልቁንም ወደ ክርስቶስ ተመልከቱ ራሳችሁንም በእርሱ እዩ። በእርሱ ኑሩ። እግዚአብሔር በልጁ እንዳልሰቀመጣችሁ አምናችሁ አረፉ ሥራውንም እንዲፈጽም በእምነት ተጠባብቁት። «ኃጢአት አይገዛችሁምና» (ሮሜ 6:4) ብሎ የተናገረውን የከበረ የተስፋ ቃል በእናንተ የመፈጸም ድርሻ የእርሱ ነው።

5. መስቀሉ - በሁለቱ መንግስቶች መካከል የቆመ ድንበር

የዚህ ዓለም መንግስት የእግዚአብሔር መንግስት አይደለችም። እግዚአብሔር ፍጥረት ዓለምን ሲፈጥር ዓላማው በልጁ በክርስቶስ ገዢነት ሊያስተዳድረው ነበር (ቆላ. 1+16-17)። ለይጣን ግን በሰው ውድቀት ተጠቅሞ መጽሐፍ ቅዱስ «ይህ ዓለም» ብሎ የሚጠራውን እርሱ ራሱ የሚቆጣጠረውንና የሠለጠነበትን ተቀናቃኝ መንግስት መሠረተ። «የዚህ ዓለም ገዥ» (ዮሐ. 12+31) የተባለውም ለዚህ ነው።

5.1. ሁለት ፍጥረቶች

በሰይጣን እጅ የመጀመሪያው ፍጥረት፤ ወደ አሮጌው ፍጥረትነት ስለተለወጠ እግዚአብሔር በቀዳሚነት ግድ የሚለው ለቀደመው ፍጥረት ሳይሆን ለሁለተኛውና ለአዲሱ ፍጥረት ነው። እግዚአብሔር አዲስን ፍጥረት፤ አዲስን መንግስትና አዲስን ዓለምን ወደ ህልውና እያመጣ ነው። ከአሮጌው ፍጥረት፤ ከአሮጌው መንግስት ወይም ከአሮጌው ዓለም ወደ አዲሱ ምንም የሚተላለፍ ነገር የለም። ሁለቱ መንግስታት ከቶውንም አንድ ሊሆኑ ስለማይችሉ ከሁለቱ በአንዱ ውስጥ መሆናችን የግድ ነው።

ጳውሎስ ግልጽ በሆነ ሁኔታ በየትኛው መንግስት ውስጥ እንዳለን ነግሮናል። «ከጨለማ ሥልጣን አዳነን፤ ቤዛነቱንም እርሱንም የኃጢአትን ስርየት ወዳገኘንበት ወደ ፍቅሩ ልጅ መንግስት» (ቆላ. 1+12-13) እንዳፈለሰንና አገራችን (ዜግነታችን) በዚያ እንደሆነ ይነግረናል።

ነገር ግን ወደ አዲሱ መንግስቱ ያመጣን ዘንድ እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ አዲስ ነገርን ማድረግ አለበት። ይህም እኛን አዲስ ፍጥረቶች ማድረግ ነው። ዳግመኛ ካልተወለድን ወደ አዲሱ መንግስት መግባት አንችልም። «ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ነው» በተጨማሪም «ሥጋና ደም የእግዚአብሔርን መንግስት ሊወርሱ አይችሉም፤ የሚበሰብሰውም የማይበሰብሰውን አይወርስም» (ዮሐ. 3+6፤ 1ቆሮ. 15+50)። ምንም ያህል የተማረ፤ ምንም ያህል የተገራና የተሻሻለ ቢሆን ሥጋ ሥጋ ነው። ወደ አዲሱ መንግስት ለመግባት ብቁ መሆናችን የሚወሰነው ፍጥረታችን ከየትኛው ወገን እንደሆነ ሲታወቅ ነው። በፍጥረታችን ከየት ወገን ነን? ከአዲሱ ነን ወይስ ከአሮጌው? የተወለድነው ከሥጋ ነው ወይስ ከመንፈስ? ለአዲሱ መንግስት የተገባን እንሆን ዘንድ ምንጫችን ከትክክለኛው መሆን አለበት። ጥያቄው «መልካም ወይስ እኩይ?» ሳይሆን «የሥጋ ወይስ የመንፈስ?» ነው። «ከሥጋ የተወለደ ሥጋ ነው»

ከሥጋ ውጪ ሌላ ሊሆን ከቶውን አይችልም። ከአሮጌው ፍጥረት የሆነ እንዳችም ወደ አዲሱ ሊተላለፍ አይችልም።

እግዚአብሔር የሚፈልገው በፍፁም አዲስ ነገር መሆኑን በእውነት ከተረዳን አሮጌው ፍጥረት ለአዲሱ ምንም የሚያበረክተው አስተዋፅኦ እንደሌለ በግልጽ እናያለን። እግዚአብሔር እኛን ለራሱ ይፈልገናል ቢሆንም በአሁኑ ሁኔታችን እርሱ ወዳቀደው መንግስት ሊያመጣን አይችልም። ስለዚህም እኛን አስቀድሞ በክርስቶስ መስቀል ላይ በመስቀልና በመግደል በትንሳኤ አዲስን ሕይወት ሰጠን። «ማንም በክርስቶስ ቢሆን አዲስ ፍጥረት ሆኗል አሮጌው ነገር አልፎአል፤ እነሆ ሁሉም አዲስ ሆኗል» (2ቆሮ. 5+17)።

በዓለም ላይ ትልቁ አሉታዊ ኃይል መስቀሉ ነው። ምክንያቱም በመስቀሉ እግዚአብሔር ከእርሱ ያልሆነውን ሁሉ ደምስሷል። እንደዚሁም በዓለም ላይ ትልቁ አዎንታዊ ኃይል ትንሳኤ ነው፤ በትንሳኤ እግዚአብሔር የወደደውን ሁሉ በአዲሱ መንግስት አካቷል። ስለዚህ ትንሳኤው ለአዲሱ ፍጥረት ትልቁ ድንበር ነው። መስቀሉ የቀደመውን መንግስት ነገር መደምሰሱና ትንሳኤው ደግሞ ለሁለተኛው ፍጥረት የተገባውን ሁሉ ማስገባቱ የተባረከ ነገር ነው። ትንሳኤው የእግዚአብሔር አዲሱ የመነሻ ነጥብ በመሆኑ ከትንሳኤው በፊት የተጀመረ ነገር ሁሉ መሻር አለበት።

በአሮጌው መንግስት ሰይጣን ፍጹማዊ የሆነ ሥልጣን አለው። በዚህ መንግስት ውስጥ ሆናችሁ ጥሩ ሰው ልትሆኑ ብትችሉም እንኳን ከሞት ፍርድ በታች ናችሁ። ምክንያቱም ከአሮጌው ወደ አዲሱ የሚተላለፍ ምንም ነገር ስለሌለ ነው። መስቀሉ ከአሮጌው ፍጥረት የሆነ ሁሉ መሞት እንዳለበት የሚበይን የእግዚአብሔር አዋጅ ነው። የመጀመሪያው አዳም የሆነ አንዳችም ነገር መስቀሉን ሊሻገር አይችልም፤ እዚህ ነጥብ ላይ ሀልውናው ያከትማል። እግዚአብሔር ከአሮጌው መንግስት የምናመልጥበት መንገድ ያዘጋጀልን በመስቀሉ ነው። እግዚአብሔር ከአዳም የሆነውን ሁሉ በመጠቀል በልጁ ስለሰቀለው ከአዳም የሆነው ሁሉ በእርሱ ተሸሯል። እግዚአብሔር በመላው ፍጥረተኛዎች ላይም እንደዚህ ብሎ እንዳወጀ ማሰብ እንችላለን «በመስቀሉ ከእኔ ያልሆነውን ሁሉ ሽራአለው፤ ከአሮጌው ፍጥረት የሆናችሁ ሁሉ በዚህ ሞት ውስጥ ተጠቅልላችኋል፤ እናንተም ከክርስቶስ ጋር ተሰቅላችኋል»። ከእኛ አንዱ እንኳ ከዚህ ውሳኔ ውጪ ሊሆን አይችልም።

ይህ ወደ ጥምቀት ርዕሰ ጉዳይ ያመጣናል፤ «ወይስ ከክርስቶስ ኢየሱስ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ የተጠመቅን ሁላችን ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ አታውቁምን? ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀበርን» (ሮሜ. 6+3-4)። የእነዚህ ቃላት ረብ ምን እንደሆነ መረዳት አለብን።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ጥምቀት ከደህንነት ጋር የተቆራኘ ነው። «ያመነ የተጠመቀም ይድናል» (ማር. 16÷16)። «በጥምቀት የሆነ ዳግም ልደት» መጽሐፍ ቅዱሳዊ ባይሆንም፤ «በጥምቀት የሆነ ደህንነት» ግን ነው። እዚህ ላይ ደህንነት ከኃጢአት ወይም ከኃጢአት ኃይል ጋር ሳይሆን ከዓለም ወይም ከዓለም ሥርዓት ጋር የተያዘነ ነው።

በፍጥረታችን ሰይጣን በሚያስተዳድረው የዓለም ሥርዓት ውስጥ በመሆናችን፤ መዳን ማለት ከዓለም ሥርዓት አርነት ወጥተን ወደ እግዚአብሔር ሥርዓት መግባት ማለት ነው። የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል «ዓለም ለእኔ የተሰቀለበት፤ እኔም ለዓለም የተሰቀልኩበት» (ገላ. 6÷14) እንደሆነ ጳውሎስ ተናግሯል። ጴጥሮስም «በውሃ ስለ ዳኑት» (1ጴጥ. 3÷20) ሲጽፍ ይህን ማለቱ ነው። ኖህና ከእርሱ ጋር የነበሩት ወደ መርከቡ ገብተው በእምነት ከአሮጌው ወደ አዲሱ ሥርዓት ተሸጋገሩ። ይህ ማለት ውሃው ውስጥ አልጠለቁም ከማለትም ባሻገር ከዘቀጠው ሥርዓትም ውጪ ነበሩ ማለት ነው። ደህንነት ማለት ይህ ነው።

ጴጥሮስ ከዚያም በመቀጠል «ይህም ውሃ ደግሞ ማለት ጥምቀት ምሳሌው ሆኖ እሁን ያድነናል» (ቁ. 22) ይላል። በሌላ አገላለጽ በጥምቀት በተሳለው በዚያ የመስቀሉ ገፅታ ከዚያ ክፉ ከሆነ ዓለም መዳናችሁን በውሃ ጥምቀት ታስረግጣችሁ። አሮጌው ፍጥረት ከእርሱ ጋር በጥምቀት ተቀብሯል። ጥምቀቱ ግን ከዚህም በላይ በክርስቶስ ኢየሱስ ወዳለው ሕይወት ያስገባናል (ሮሜ. 6÷3)። ወደ ውሃው ስትገቡ ዓለምም ከእናንተ ጋር ይገባል። እናንተ ከውሃ ውስጥ ከክርስቶስ ጋር ስትወጡ ዓለም ግን ውሃው ውስጥ ስጥም ይቀራል!

ጳውሎስ «በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ እመን አንተና ቤተሰብህ ትድናላችሁ» ሲል ለወህኒ ጠባቂው «የእግዚአብሔርን ቃል» ተናገረው። «ያን ጊዜውንም እርሱ ከቤተሰቦቹ ሁሉ ጋር ተጠመቀ» (ሐዋ. 16÷31-34)። ይህን በማድረግ እርሱና ቤተሰቡ በፍርድ ካለው ዓለም አንድ ዳኑ በእግዚአብሔር፤ በህዝቡና፤ በመንፈሳዊ ኃይላት ሁሉ ፊት መሠከሩ። ስለዚህም «በእግዚአብሔር ስላመኑ» ከቤተሰቦቹ ጋር ሐሴት ሲያደርግ እናነባለን።

ስለዚህም ጥምቀት ውሃ ውስጥ የመነከር ጉዳይ ሳይሆን ከጌታችን ሞትና-ትንሳኤ ጋር የሚዛመድ፤ ለሁለቱ ዓለማት ትርጉም ያለው ታላቅ ነገር ነው። ቀደም ብሎ ወንጌል ባልደረሳቸው ቦታዎች ሰዎች ወደ ክርስቶስ ሲመጡ ጥምቀት ታላቅ ተቃውሞ የሚያስነሳው ለዚህ ነው።

5:2. መቀበር ማለት ግብአተ መሬትና የሀልውና ፍፃሜ ነው።

ጥምቀት «ለእግዚአብሔር የበጎ ሕሊና ልመና» (1ጴጥ. 3÷21) ነው። የእንግሊዝኛው 'ኦቶራይዝድ ቨርቸን' «የበጎ ሕሊና መልስ» ይላል። መጀመሪያ

የሚናገር ሳይኖር ልንመልስ አንችልም። እግዚአብሔር ምንም ባይናገር እኛ መልስ መስጠት አይኖርብንም ነበር። ነገር ግን እግዚአብሔር በመስቀሉ ተናግሮናል። በመስቀሉ በእኛ፣ በዓለም፣ በአሮጌው ፍጥረትና በአሮጌው መንግስት ላይ የሚያሳልፈውን ፍርድ ተናግሮናል። መስቀሉ የክርስቶስ የግሉ ብቻ ሳይሆን ሁሉን የሚያቅፍ፣ እኔና እናንተን የሚጨምር የጋራ መስቀል ነው። እግዚአብሔር እኛን ልጁ ውስጥ በመጠቅለል ከእርሱ ጋር ሰቅሎናል። በሁለተኛው አዳም ከመጀመሪያው አዳም የሆነውን ሁሉ ደምስሷል።

ታዲያ እግዚአብሔር በአሮጌው ፍጥረት ላይ ላሳለፈው ፍርድ የእኔ መልስ ምንድ ነው? የእኔ መልስ በጥምቀት ነው። በሮሜ. 6፡4 ጳውሎስ ጥምቀት መቀበር እንደሆነ ገልጾልናል «ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀበርን።» ጥምቅት ከሞትም ይሁን ከትንሳኤ ጋር አንድ አይነት ባይሆንም ከሁለቱ ጋር የተዛመደ ነው። ጥምቀት መቀበር ነው። ሊቀበር የሚችለው ማነው? የሞተ ሰው ብቻ ነው። ስለዚህ ለመጠመቅ ስጠይቅ እራሴን እንደሞትኩና ለመቀበር ብቁ እንደ ሆንኩ እያወጀኩ ነው።

አንዳንዶች መቀበርን ወደ ሞት የሚወስደው መንገድ እንደሆነ ስለተማሩ በመቀበር ለመሞት ሲሞክሩ ይታያሉ። ዐይኖቻችን በእግዚአብሔር ተከፍተው በክርስቶስ እንደሞትንና ከእርሱም ጋር እንደተቀበርን ካላየን ለመጠመቅ ምንም መብት የለንም። ወደ ውሃ ውስጥ የምንገባበት ምክንያት በእግዚአብሔር ፊት መሞታችንን ስላወቅን ነው። የምንመሰክረውም ስለሞታችን ነው። የእግዚአብሔር ጥያቄ ግልጽና ቀላል ነው «በክርስቶስ ሞት እናንተም ሞታችኋል። ለዚህ ምን ትመልሳላችሁ?» የእኛ መልስ ምንድነው? «ጌታ ሆይ አዎን አንተ ሰቅለኸኛል። ለወሰንክብኝ ሞትና ቀብር አሜን አላለሁ» የሚል መሆን ይገባዋል። እርሱ ለሞትና ለመቃብር ወስኖኛል፤ እንደጠመቅ ስጠይቅ እኔም በአደባባይ ከዚህ የእግዚአብሔር ውሳኔ ጋር እየተሰማማሁ ነው።

ቻይና ውስጥ አንዴት ሴት ባሏ ሊሞት በደረሰባት ሀዘን አዕምሮዋ ስለተቃወሰ አስከሬኑ እንዲቀበር በፍጹም አልፈቅድ አለች። ስለዚህም አስከሬኑ ሳይቀበር ለሁለት ሳምንታት ቤት ውስጥ ቆየ። «ባሌ አልሞተም። በፍጹም እንዲቀበር አልፈቅድም። ማታ ማታ ሁልጊዜ ያነጋግረኛል» በማለት ሊቀብሩት ለፈለጉት ሰዎች እምቢ አለች። ይህቺ ምስኪን ሴት ባሏ እንዳይቀበር የወሰነችው እንደሞተ ስላላመነች ነበር። ውዶቻችንን ለመቅበር እሺ የምንለው መቼ ነው? መሞታቸውን በፍጹም እርግጠኛ ስንሆን ብቻ ነው። ተመልሰው በሕይወት እንደሚኖሩ ቅንጣት ታክል እንኳን ተስፋ ብናገኝ በፍጹም አንቀብራቸውም። ስለዚህ ለመጠመቅ የምጠይቀው መቼ መሆን አለበት? የእግዚአብሔር መንገድ ፍጹም እንደሆነና መሞት እንደሚገባን እግዚአብሔርም እንደሰቀለኝ ሳውቅ ነው። በእግዚአብሔር ፊት መሞቴን በእርግጠኝነት

ከተረዳሁ ከዚያ ለመጠመቅ ብቁ አሆናለሁ። «እግዚአብሔር ይመስገን ሞቻለሁ ጌታ ሆይ አንተ ሰቅለኸኛል፤ አሁን ቅበረኝ» እላለሁ።

ቻይና ወስጥ ሁለት የድንገተኛ አደጋ አገልግሎቶች አሉ እነዚህም «ቀይ መስቀል» እና «ሰማያዊው መስቀል» ናቸው። የመጀመሪያው በጦርነት ለቆሰሉ እርዳታና ህክምና የሚሰጥ ሊሆን ሁለተኛው ግን በጦርነት፣ በረሃብና በጎርፍ የሞቱትን የሚቀብር ነው። እግዚአብሔር ከኛ ጋር ባለው አሠራር ከቀይ መስቀል አሠራር ይልቅ ሥር-ነቀላዊ ነው። አሮጌውን ፍጥረት አያክምም ወይም አይረዳም። ቆመው የሚሄዱት እንኳ በአዲስ ሕይወት ይነሱ ዘንድ ሊሞቱና ሊቀበሩ ተፈርዶባቸዋል። እግዚአብሔር ራሱ ስለሰቀለን አሁን ከሞቱት ወገን ተቆጥረናል። እኛም ይህን ተቀብለን ለ «ሰማያዊው መስቀል» ሥራ በመገዛት መሞታችንን በቀብር እንዲታተም አሜን ማለት አለብን።

በአሮጌውና በአዲሱ ዓለም መካከል መቃብር አለ። እግዚአብሔር አስቀድሞ ሰቅሎኛል እኔ ግን ለመቀበር እሺ ማለት አለብኝ። መጠመቁ እግዚአብሔር በልጁ መስቀል ያሳለፈብኝን ፍርድ የሚያስረግጥ ነው። ከአሮጌው ዓለም መለየቴንና የአዲሱ ዓለም ዜጋ መሆኔን በጥምቀት አስረግጣለሁ። ያለፈውን የሕይወት አካሄዴን ቁርጥ ባለ መንገድ መሰናበቴን የምመለከርበት በመሆኑ ጥምቀት ቀላል ነገር አይደለም። የሮሜ. 6+2 ትርጉም ይኸው ነው፤ «ለኃጢአት የሞትን እኛ ወደፊት እንዴት አድርገን በእርሱ እንኖራለን?»። ጳውሎስ ይህን ሲል «በአሮጌው ዓለም የምትጸኑ ከሆነ መጠመቅ ለምን ያስፈልጋችኋል? ባለፈው መንግስት ሥር ለመኖር ካሰባችሁ ባትጠመቁ ይሻላችሁ ነበር» ማለቱ ነው። ይህንን ስንረዳ አሮጌው እንዲቀበር እሺ በማለት ለአዲሱ ፍጥረት መምጣት መንገድ እናዘጋጃለን።

በሮሜ. 6+5 ለተጠመቁት «ሞቱን በሚመስል ሞት ከእርሱ ጋር እንደተባበርን» ይነግራቸዋል። ጥምቀት በእኛና በክርስቶስ መካከል በሞቱና በትንሳኤው ጥልቅ ህብረት የመሰራቱን ምስጢር የሚወክል ነው። በአንድ ወቅት ለአንድ ክርስቲያን ወንድም የዚህን ህብረት ጥልቀትና ቅርበት እየነገርኩት ነበር። አብረን ሻይ እየጠጣን ነበርና ሻይ ውስጥ ስኳር ጨመርኩና አማሰልኩት። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ «አሁን ስኳሩ የት? ሻዩ የት እንደሆነ ማወቅ ትችላለህ?» ብዬ ስጠይቀው «አልችልም ሻዩን ስለማሰልኩው አንደኛው በሌላኛው ውስጥ ጠፍቷል። አሁን ሊለያዩ አይችሉም አለ።» ምሳሌው ቀላል ነበር ነገር ግን ከክርስቶስ ጋር ያለንን ህብረት ቅርበትና ፍጹምነት እንዲያይረዳው። ወደዚህ ህብረት ያመጣን እግዚአብሔር ነው፤ የእግዚአብሔርንም ሥራ ማንም ሊያፈርስ አይችልም።

ይህ ተራክቦ ምን ይጠቁማል? የመስቀሉ እውነተኛ ትርጉም ይህ ነው። በመስቀሉ ወደ ክርስቶስ ሞት ውስጥ ተቀብረናል። የእርሱም ሞት የእኛ ሆኗል። የእኛ ሞትና የእርሱ ሞት በጥልቅ የተቆራኙ ስለሆኑ ሁለቱን

መለያየት አይቻልም። ለመጠመቅ ውሃ ውስጥ ስንገባ እግዚአብሔር ለመሠረተው ሀብረት ፈቃደኝነታችንን እየገለጽን ነው። በጌታም እምነን በአደባባይ ስንጠመቅ ከሁለት ሺህ አመት በፊት ክርስቶስ በመስቀሉ ከእግዚአብሔር ያልሆነን ነገር ለማስወገድና ለማጥፋት እራሱን ለሞት እንደሰጠ መመስከራችን ነው።

5:3. ትንሳኤ - ለአዲስ ሕይወት

«ሞቱንም በሚመስል ሞት ከእርሱ ጋር ከተባበርን እንሳኤውን በሚመስል ትንሳኤ ደግሞ ከእርሱ ጋር እንተባበራለን።» (ሮሜ. 6÷10)።

ወደ ትንሳኤ የምገባው ወደ ጥምቀት በገባሁበት መንገድ አይደለም። የሁለቱ መንገድ የተለያየ ነው። ጌታ ይመስለን ትንሳኤው ወደ እኔ ገብቶ ለእኔ አዲስ ሕይወትን ያካፍለኛል። በክርስቶስ ሞት አትኩሮት የሚሰጠው «እኔ በክርስቶስ ውስጥ» ሲሆን በትንሳኤው ግን ሌላ አዲስ አትኩሮት ይመጣል «ክርስቶስ በእኔ ውስጥ» የሚል። ክርስቶስ የትንሳኤውን ሕይወት ለእኔ የሚያካፍለው እንዴት ነው? ይህንን አዲስ ሕይወት የምቀበለውስ እንዴት ነው? እዚህ ላይ «መተባበር» የሚለው ቃል ትርጉሙን ይወክላል። መተባበር የሚለው ቃል በግሪክ «አብሮ መብቀል»* (grafted) የሚል ትርጉም አለው። ይህም ጌታ በትንሳኤው ለእኛ ያካፈለንን የክርስቶስ ሕይወት ውብ በሆነ መንገድ ይገልጽልናል።

በፋልኪዮን ውስጥ የፍራፍሬ ዛፎች አፀድ ያለው የአንድ ሰው ቤት ጎበኝሁ፤ አፀዱ ሦስት ወይም አራት ሌክር ያህል መሬትና ሦስት መቶ የፍሬ ዛፎች ይይዛል። ዛፎቹ የተዳቀሉ (grafted) እንደሆኑ ስጠይቀው «ያልተዳቀሉ ዛፎችን በመትከል ጊዜዬን ለምን አባክናለሁ?» ሲል መለሰልኝ።

ማዳቀል የሚደረገው እንዴት እንደሆነ ስጠይቀው «ዛፋ የተወሰነ ቁመት ያህል ሲያድግ ጫፍ ላይ እቆርጠውና እርሱ ላይ አዲሱን ዝርያ አስገባለሁ» አለኝ። አንድ ለየት ያለ ዛፍ አሳየኝና «ያን ዛፍ ታያለህ? አባት ዛፍ ብዬ ነው የምጠራው፤ ምክንያቱም ሌሎቹን የማዳቀለው ከእርሱ ወስጄ ነው። ሌሎቹን ሳይዳቀሉ ብተዋቸው ፍሬያቸው ትንሽ ሆኖ ልባላቸው ወፍራምና ዘራቸውም ትልቅ ይሆናል፤ ይህ ዛፍ ግን ፍሬው ትልቅ ሆኖ ስለ ልባስና ትንሽ ዘር ያለው ነው። የተዳቀሉት ዛፎች ፍሬዎቻቸው እንደዚህኛው ነው» ሲለኝ «ይህ የሚሆነው እንዴት ነው?» ብዬ ጠየቅኩት «የአንደኛውን ዛፍ ባህርይ በጥቂቱ ወስጄ ወደ ሌላኛው አጋባዋለሁ። አሮጌውን ዛፍ መሃል ላይ

*የግሪኩ ቃል *Sumphutos* (ሰ-ምፊቶስ) ሲሆን «አብሮ የበቀለ ወይም ያደገ» ማለት ነው። በብሉይ የግሪክ ቋንቋ "grafted" የሚለውን የእንግሊዘኛ ቃል ይወክላል። በእርግጥ ይህንን የ"grafting" ምሳሌ በሁሉም ገጽታው ከአዲስ ልደት ጋር ማገናኘት ልክ ላይሆነ ይቻላል። ቢሆንም አዲሱን ልደት ለመግለጽ ይህ ጥሩ ምሳሌን ይሰጠናል።

እከፍለውና ከጥሩው ዝርያ የተወሰነ ክፍል ወሰጄ መሃሉ ውስጥ እተከለዋለሁ፡፡ ከዚያ አብረው እንዲያያዙ አስራቸውና እንዲያድጉ እተዋቸዋለሁ» አለች፡፡ «እንዴት ነው የሚያድገው?» ብዬ ስጠይቀው «እርሱን አላውቅም እንደሚያድግ ግን አውቃለሁ» ሲል መለሰልች፡፡

ከዚያ አንድ የተዳቀለ ዛፍ አሳየች፡፡ የተዳቀለው ዛፍ እጅግ የማረና የፋፋ ፍሬ፣ ያልተዳቀለው ግን ኮስማና ፍሬ ይዞ አየሁ፡፡ «ያልተዳቀለውን ያላስወገድኩት ለውጡን ለማሳየት ነው፡፡ ከዚህ የማዳቀልን ጥቅም ልታይ ትችላላህ፡፡ ለዚህ ነው የተዳቀሉ ዛፎችን የማበቅለው» አለች፡፡

አንድ ዛፍ እንዴት የሌላን ዛፍ ፍሬ ሊሸከም፣ መልካም ዝርያ የሌለው ዛፍ እንዴት መልካም ፍሬ ሊያፈራ ይችላል? በማዳቀል እና የጥሩውን ዘር ሕይወት በማስገባት ብቻ ነው፡፡ ሰው አንድን የዛፍ ቅርንጫፍ ወደሌላ ማዳቀል ከቻለ ይልቁንም እግዚአብሔር የልጁን ሕይወት ወስዶ በእኛ ሊተክል እንዴት አይችል?

እንዲት ቻይናዊት ሴት እጂ በእሳት ተቃጥሎ ወደ ሆስፒታል ተወሰደች፡፡ ጠባሳው ሊፈጥረው የሚችለውን የቆዳ መጨማደድ ለማስወገድ በተጎዳው ቦታ ላይ ሌላ አዲስ ቆዳ መለጠፍ ግድ ሆኖ ተገኘ፡፡ ዶክተሩ ከእራሷው ገላ ላይ ቆዳ ወስዶ ለመለጠፍ ቢሞክርም አልቻለም፡፡ በእድሜዋ ምክንያትና እንደሚገባ ምግብ የማታገኝ በመሆኗ የተለጠፈው ቆዳ ከሰውነቷ ጋር ሊዋሃድ አልቻለም፡፡ በዚህ ጊዜ አንዲት የውጪ አገር ነርስ የእራሷን ቆዳ ለመስጠት ፈቀደችና ከእርሷ ላይ ተወስዶ በተጎዳቸው ሴት ቆዳ ላይ ተደረገ፡፡ በዚህ ጊዜ ሴትየዋ እጂ በፍጹም ድኖ ሂደች፡፡ ነገር ግን በቢጫ ሰውነቷ ላይ ነጩ ቆዳ ቀረ፡፡ የሌላ ሰው ቆዳ እንዴት ከሴትየዋ ሰውነት ጋር ሊዋሐድ ይችላል ብላችሁ ትጠይቁ ይሆናል፡፡ እኔም አንዴት እንደሆነ አላውቅም፡፡ ግን ሆኗል፡፡

ምድራዊ ሐኪም ከአንድ ሰው ቆዳ ላይ የተወሰነ ክፍልን ወስዶ ከሌላ ሰው አካል ጋር እንዲዋሃድ ካደረገ፣ ይልቁንም መለኮታዊው ሐኪም የልጁን ሕይወት ለእኔ ማካፈል እንዴት አይችል? ይህ እንዴት እንደሚከናወን እኔም አላውቅም፡፡ «ነፋስ ወደ ሚወደው ይነፍሳል ድምፁንም ትሰማለህ ነገር ግን ከወዴት እንደመጣ ወዴትም እንደሚሄድ አታውቅም ከመንፈስ የተወለደ እንዲሁም ነው» (ዮሐ. 3፡8)፡፡ እግዚአብሔር ሥራውን በእኛ እንዴት እንደሚሰራ እናውቅም ሥራው ግን ተሰርቷል፡፡ ሥራው ይሠራ ዘንድ እኛ ማድረግ የምንችለውም ሆነ ማድረግ የሚያስፈለገን ነገር የለም፤ በትንሳኤው እርሱ አድርጎታልና፡፡

እግዚአብሔር ሁሉን ነገር አከናውኗል፡፡ በዓለም ላይ አንድ ብቻ ፍሬያማ ሕይወት አለ፡፡ ይህም ሕይወት በሌሎች በብዙ ሚሊዮን በሚቆጠሩ ሰዎች ሕይወት ውስጥ ተዳቅሏል፡፡ ይህንን «አዲሱ ልደት» ብለን

እንጠራዋለን። አዲስ ልደት ከዚህ በፊት በእኔ ያልነበረን ሕይወት መቀበል ማለት ነው። ፍጥረታዊ ሕይወቴ ተለወጠ ማለት ሳይሆን አዲስና ጨርሶ መለኮታዊ የሆነ ሌላ ሕይወት የእኔ ሕይወት ሆነ ማለት ነው።

በትንሳኤው አዲስ የሆነን ፍጥረት ያመጣ ዘንድ እግዚአብሔር እርጌውን ፍጥረት በመስቀሉ አሰወግዷል። በጨለማው መንግስት ላይ በሩን በመዝጋት እኔን ወደ ውድ ልጁ መንግስት አፍልሶኛል። ይህ በመሆኑ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል «ዓለም ለእኔ በመስቀሉና እኔም ለዓለም በመስቀሉ» በዚህ አውነት እመካለሁ። ጥምቀቴ ይህን አውነታ በአደባባይ የምመሠክርበት ነው። በእንደበቴ እንደምመስክረው በጥምቀትም «መስክረ አድናለሁ» (ሮሜ. 10+10)።

6. ወደ ፊት የመራመድ ጎዳና- ራሳችንን

ለእግዚአብሔር ማቅረብ

እስካሁን ያደረግናቸው ጥናቶች የመሰጠትን እውነተኛ ትርጉም መረዳት ወደምንችልበት ደረጃ አምጥተውናል። በሮሜ 6+12-13 «እንግዲህ ለምኞቱ እንድትታዘዙ በሚሞት ሥጋችሁ ኃጢአት አይንገስ፤ ብልቶቻችሁንም የዓመፃ ጦር ዕቃ አድርጋችሁ ለኃጢአት አታቅርቡ፤ ነገር ግን ከሙታን ተለይታችሁ በሕይወት እንደምትኖሩ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ፤ ብልቶቻችሁንም የጽድቅ የጦር ዕቃ አድርጋችሁ ለእግዚአብሔር አቅርቡ» ይላል። በዚህ ጥቅስ ውስጥ ቁልፍ የሆነው ቃል «ማቅረብ» የሚለው ሊሆን በምዕራፍ ስድስት ውስጥ ይህ ቃል አምስት ጊዜ ተጠቅሷል (በቁ. 13፣ 16 እና 19)።

ብዙዎች ይህን «ማቅረብ»* የሚለውን ቃል በጥንቃቄ ሳያስተውሉ መሠጠትን እንደሚያመለክት አድርገው ይወስዱታል። በእርግጥ «ማቅረብ» ማለት «መሠጠት» ነው። ቢሆንም እኛ ብዙ ጊዜ ቃሉን በምንረዳበት ትርጉሙ ማለትም፤ አሮጌውን ሰውና መሻቱን፤ ብቃቱን፤ ተፈጥሮአዊ ጥበቡን፤ ጥንካሬውንና ሌሎች ተወህቦዎቹን ጌታ እንዲጠቀምባቸው ለእርሱ ማቅረብ አይደለም።

ቁጥር 13 ይህንን ግልጽ ያደርጋልናል። «ከሙታን ተለይታችሁ በሕይወት እንደምትኖሩ» የሚሉትን ቃላት ልብ በሉ። ጳውሎስ «ከሙታን ተለይታችሁ በሕይወት እንደምትኖሩ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ» ይላል። ይህ መሠጠት የሚጀምርበትን ነጥብ ያሳያል።

እዚህ ላይ የተመለከተው የአሮጌው ፍጥረት የሆነን ነገር ማስረከብ ሳይሆን፤ በሞትና በትንሳኤ ያለፈ ነገርን ማስረከብን ነው። መለኮታዊው ቅደም ተከተል ይህ ነው። ማወቅ፤ መቁጠርና ለእግዚአብሔር ማቅረብ።

ከእርሱ ጋር እንደተሰቀልኩ ስረዳ ራሴን እንደሞትኩ እቆጥራለሁ (6+9-11)። የመስቀሉን የሞትና ትንሳኤ ገፅታዎችን መቀበል ያለብን በእምነት ነውና ወደዚህ ደረጃ ስንደርስ ራሳችንን ለእርሱ መስጠት የሚቀጥለው እርምጃችን ይሆናል። በትንሳኤው እርሱ የሕይወቴ ምንጭ እንዲያውም ሕይወቴ ነው። ስለዚህም ሁሉ የእኔ ሳይሆን የእርሱ ነውና ራሴን ለእርሱ ከማቅረብ ሌላ ምርጫ የለንም። በሞት ውስጥ ካለፍኩ ግን ለእርሱ ላቀርብ የምችለው ወይም እርሱ የሚቀበለው ምንም ነገር የለም።

*«ፓሪስታኖ እና ፓሪስቲሚ» የሚሉት የግሪክ ቃላት «ማቅረብ» ተብለው ተተርጉመዋል። የእንግሊዝኛው 'አቶራይዝድ ቨርቫን' «መሠጠት» ብሎ ተተርጉሞታል። ፓሪስቲሚ በሮሜ. 12+1፣ 1ቆሮ 11+2፣ ቆላ. 1+22 እና 28 እና በሉቃ. 2+22 በዚህ ትርጉሙ ውሏል። ማቅረብ የሚለው ቃል «ከመሠጠት» ይልቅ በተሻለ ሁኔታ ትርጉሙን ይወክላል።

የአርጌውን ፍጥረት ነገር እርሱ እንዲሰቀል ፈርዶበታል። ለእርሱ ማቅረብ የማይቻለውን ሞት አስቀርቶታል፤ መሠጠትን የሚቻል የሚያደርገው ትንሳኤ ብቻ ነው። ራሴን ለእግዚአብሔር ሳቀርብ ከአሁን ጀምሮ መላ ሕይወቴ የእርሱ እንደሆነ በማመን አቀበለሁ ማለት ነው።

6:1. ሦስተኛ ደረጃ «ራሳችሁን አቅርቡ»

ጳውሎስ እንደገናም በቁጥር 16 እና 19 «ብልቶቻችሁን አቅርቡ» ይላል። እግዚአብሔር ብልቶቻችን ሁሉ ሁለንተናችን በሙሉ የእርሱ እንደሆነ እንድንቆጥር ይፈልጋል።

እኔ የእርሱ እንጂ የራሴ እንዳልሆንኩ ማወቁ ትልቅ ነገር ነው። በኪሌባለት የእኔ በሆኑት ሳንቲሞች ላይ ሙሉ ስልጣን አለኝ። ነገር ግን እኔ ዘንድ በአደራ የተቀመጡ የሌላ ሰው ሳንቲሞች ከሆኑ እንደራሴ ገንዘብ አድርጌ ልጠቀምባቸው ወይም ላጠፋቸው አልችልም። እውነተኛ የክርስትና ሕይወት የሚጀምረው ይህን ከማወቅ ነው። ክርስቶስ ከሙታን ስለተነሣ እኛም ለራሳችን ሳይሆን ለእግዚአብሔር ሕያዋን እንደሆንን ስንቶቻችን እናውቃለን? ጊዜያችን፣ ገንዘባችን ወይም ክህሎታችን የጌታ እንደሆኑ አውቀን በእራሳችን ፈቃድ ልንጠቀምባቸው የማንደፍር ስንቶቻችን ነን? የሌላ ሰው ንብረቶች በመሆናችን ገንዘባችን፣ ጊዜያችን ወይም አእምሮአዊና አካላዊ ብርታታችንን ላለማባከን የምንጠነቀቅ ስንቶቻችን ነን?

በአንድ ወቅት አንድ ወንድም በባቡር እየተጓዘ ሳለ በነበረበት የባቡር ክፍል ሶስት አማኝ ያልሆኑ ሰዎች ነበሩ። እነዚህ ሰዎች ካርታ ለመጫወት አስበው ሶስት ብቻ በመሆናቸውና አንድ ሰው ስለሚጎድላቸው ይህን ወንድም እንዲቀላቀላቸው ጠየቁት። እርሱም «ፈቃዳችሁን ለማድረግ ባለመቻሌ አዝናለሁ፤ እጆቼ አብረውኝ ስለሌሉ አብራላችሁ መጫወት አልችልም።» አላቸው። እነርሱም በመገረም «ምን ማለትህ ነው?» ሲሉ ጠየቁት። እርሱም «እነዚህ እጆች የእኔ አይደሉም» ብሎ መለሰላቸው። ከዚያ በሕይወቱ የተከሰተውን የንብረት ዝውውር ገለጸላቸው። ይህ ወንድም መላ የሰውነቱ ክፍሎች የጌታ እንደሆኑ የተረዳ ሰው ነበር። እውነተኛ ቅድስና ማለት ይሄ ነው።

ጳውሎስ «ብልቶቻችሁ ሊቀደሱ ለጽድቅ ባሪያዎች አድርጋችሁ አሁን አቅርቡ» ይላል። ይህም «ቅድስና ለእግዚአብሔር» (ዘፀ. 28+36) ብሎ ማወጃ ማለት ነው። ቅድስና ማለት ሁለንተናን ለክርስቶስ መስጠት ማለት ነው።

6:2. ለጌታ መለየት

ብዙ ሰዎች እንደሚያስቡት የምንቀደለው በውስጣችን ያለው እኩይ ነገር ሲነቀል ነው። እውነቱ ግን ይህ አይደለም። የምንቀደለው ለእግዚአብሔር

በንለይ ነው። በብሉይ ኪዳን ጊዜ ሰው በህዝቡ ፊት በዘይት ተቀብቶ «ተቀደሰ» የሚባለው እግዚአብሔር ሙሉ ለሙሉ የእርሱ እንዲሆን ሲመርጠው ነበር። ከዚህ በኋላ ለእግዚአብሔር የተለየ እንደሆነ ይቆጠራል። እንደዚሁም እንስሳትና ግፁዝ ነገሮች እንኳ (ለምሳሌ ጠቦትና የቤተመቅደስ ወርቅ) የሚቀደሱት ክፉን ነገር ከውስጣቸው በማስወገድ ሳይሆን ሙሉ ለሙሉ ለጌታ በመለየት ነበር። በዕብራይስጥ ትርጉሙ «ቅድስና» ማለት ለጌታ መለየት ማለት ሲሆን እውነተኛ ቅድስና ሁሉ «ለእግዚአብሔር» (ዘፀ. 28+36) ነበር። ቅድስና ማለት ራሴን ሙሉ ለሙሉ ለጌታ መስጠት ማለት ነው።

ራሴን ለእግዚአብሔር ማቅረብ መሉ ለሙሉ የእርሱ መሆኔን የማወቅ አንድምታ አለው። ራሴን ለእርሱ መስጠቴ ልክ እንደ መቁጠራ ሁሉ ቁርጥ ያለ ነው። ራሴን ከማስተዳደር ወጥቼ ራሴን ለእርሱ ካስረከብኩበት ቀን ጀምሮ የእርሱ እንጂ የራሴ አይደለሁም። ይህ ማለት ግን የግድ የወንጌል ለባኪ ወይም 'ሚሽነሪ' ለመሆን እወስናለሁ ማለት አይደለም። ብዙ ሰዎች 'ሚሽነሪ' የሆኑት በእውነት እራሳቸውን እንደሚገባ ለእግዚአብሔር ሳይሰጡ ነው። ያልተሰቀለ ችሎታና ተሰጥኦ ለእግዚአብሔር አቅርበዋል። ይሄ ግን እውነተኛ መሠጠት አይደለም። መሠጠታችን ለአገልግሎት ሳይሆን ለእግዚአብሔር ፈቃድ እንደሚፈልገን ለመሆንና ለማድረግ ይሁን።

ዳዊት ብዙ ኃያላን ነበሩት! እንደ ተመደበላቸው የሥራ ድርሻ እንዳንዶቹ ጄነራሎች ሌሎች ደግሞ የበር ጠባቂዎች ነበሩ። እግዚአብሔር እርሱ እንደ ፈቀደ ዕጣችንን እንደመደበልን (እኛ እንደመረጥን ሳይሆን) ጄነራልም ሆነ የበር ጠባቂዎች እንድንሆን ሲመርጠን ለመታዘዝ ፈቃደኞች መሆን አለብን። እግዚአብሔር ለልጆቹ ሊከተሉት የሚገባ መንገድና ጳውሎስ በ 2ጢሞ. 4+7 እንደሚለው ሩጫን እዘጋጅቶላቸዋል። የጳውሎስ ብቻ ሳይሆን የእንደንዳንዱን ክርስቲያን የሕይወት መንገድ እግዚአብሔር በግልጽ ወስኖታል። ለእያንዳንዳችን ጌታ የወሰነልንን መንገድ ማወቅና በዚያ መመላለስ በጣም አስፈላጊ ነገር ነው። «ጌታ ሆይ አንተ የወሰንክልኝን መንገድ ለማወቅና በዚያም ለመራመድ በዚህ መሻት ብቻ ወደ አንተ አቀርባለሁ» ማለት እውነተኛ መሠጠት ነው። በሕይወታችን ፍፃሜ እንደ ጳውሎስ «ሩጫዬን ጨርሻለሁ» ማለት መቻል ታላቅ ብዕሶና ነው። በሕይወታችን መጨረሻ ላይ ወደ ጌላ ተመልሰን ስንመለከት አጉል በሆነ መንገድ እንደተመላለስን እንደማወቅ ህሊናን በጸጸት ወላፊን የሚያቃጥል ነገር የለም። ልንኖረው የተሠጠን አንድ ሕይወት ብቻ ነው። እንደ ፈቀድንም ሕይወታችንን ልንመራ እንችላለን! ይሁን እንጂ ግባችን የራሳችን ደስታ ከሆነ እግዚአብሔርን ሳናከብር እንቀራለን። አንድ የተሰጠ ክርስቲያን እንዲህ ሲል ሰማሁ «ለራሴ አንዳች አልፈልግም መሻቴ ሁሉ የእግዚአብሔር ክብር ነው።» ከእግዚአብሔር ሌላ መሻት አላችሁ ወይስ

መሻታችሁ ሁሉ ፈቃዱ ላይ የተማከለ ነው? በእውነት የእግዚአብሔር ፈቃድ «በገና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም» ሆኖላችኋል? (ሮሜ. 12+2)።

እዚህ ላይ ዋናው ጉዳይ የእኛ ፈቃድ አይደለም። እኔነትን ዓላማ ያደረገ የእኔ ፈቃድ ወደ መስቀል መሄድ አለበት። እራሴንም ሙሉ በሙሉ ለጌታ መስጠት አለብኝ። ልብስ ሰፊ ጨርቅ ሳይኖረው ወይም ግንባታ የግንባታ ቁሳቁስ ሳይቀርብለት መሥራት እንደማይችል እኛም ሕይወታችንን ለጌታ ሳንሰጥ እርሱ በእኛ እንዲሰራ ልንጠብቅ አንችልም። አንዳችንም ሳንቆጥብ ያለምንም ሙግት እራሳችንን ልንሰጥና እርሱ እንደ ወደደ በእኛ ይሰራ ዘንድ ልንፈቅድ ይገባል «እራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ» (ሮሜ. 6+13)።

6.3. አገልጋይ ወይስ ባሪያ?

ራሳችንን ባለመቆጠብ ለእግዚአብሔር ስንሰጥ በቤተሰብ፣ በንግድ፣ በቤክርስቲያንና በግላዊ አመለካከቶቻችን ልናደርጋቸው የሚገቡ ማስተካከሎች ይኖራሉ። የእኛ የሆነው ነገር በሕይወት እንዲኖር እግዚአብሔር አይፈቅድም። የእርሱ ያልሆነውን በጣቱ እያመለከተ (እየጠቀመ) «ይህ መወገድ አለበት» ይላል። እሺ ለማለት ትፈቅዳላችሁ? እግዚአብሔርን እምቢ ማለት ሞኝነት ነው! ለእርሱ መግዛት ግን ጥበብ ነው። ብዙዎቻችን ከጌታ ጋር ሙግት ይዘናል። እርሱ አንድ ነገር ሲፈልግ እኛ ሌላ ነገር እንፈልጋለን። ሰላማችንን እንዳናጣ ልንመረምራቸው፣ ልንጸልይባቸውና ልናስባቸው እንኳን የማንደፍራቸው ብዙ ጉዳዮች አሉ። በዚህ መልኩ ልንጋፈጥ ከማንፈልጋቸው ነገሮች ለመሸሽ እንዋክር ይሆናል። ይህን ማድረግ ግን ከእግዚአብሔር ፈቃድ ወጪ ያደርገናል። እራሳችንን ለእርሱ መስጠትና እርሱ የፈቀደው ብቻ ይሁን ብሎ መስማማት የተባረከ ነገር ነው።

የጌታ እንጂ የእራሳችን እንዳልሆንን መገንዘብ ምንኛ መልካም ነገር ነው! በዚህ ዓለም ላይ ከዚህ የበለጠ ክቡር ነገር የለም። የእግዚአብሔር መገኘት በእኛ ዘንድ እንዲሆን የሚያደርገው ይህ ግንዛቤ ነው። የዚህ ምክንያት ደግሞ ግልጽ ነው። የእግዚአብሔር ሀልውና በውስጤ ይሰማኝ ዘንድ የእርሱ ንብረት መሆኔ አስቀድሞ ሊሰማኝ ያስፈልጋል። የእርሱ ንብረት እንደሆነኩ ሲረጋገጥ የእርሱ ብቻ ንብረት እሆናለሁና የእራሴን ጥቅም አንዳች አላደርገም። «ለመታዘዝ ባሪያዎች እንድትሆኑ እራሳችሁን ለምታቀርቡለት ለእርሱ ለምትታዘዙለት ባሪያዎች እንደ ሆናችሁ አታውቁምን?» (ሮሜ. 6+11)። «ባሪያ» የሚለው ቃል በሮሜ. ምዕራፍ ስድስት ሁለተኛው ግማሽ ላይ ተደጋግሞ ተጠቅሶ እናያለን። በአገልጋይና በባሪያ መካከል ያለው ልዩነት ምንድነው? አገልጋይ ጌታውን ከወደደው ሊያገለግለው ካልወደደው ግን እርሱን ትቶ ሌላ ጌታ ሊፈልግ ይችላል። ባሪያ ግን እንደዚህ ዓይነት መብት የለውም! የጌታው አገልጋይ ብቻ ሳይሆን ንብረትም ጭምር ነው። የጌታ ባሪያ

የሆኑት እንዴት ነው? እርሱ ገዝቶኛል! እኔ ደግሞ ራሴን ለእርሱ አቀርባለሁ። እርሱ ሰለዋጀኝ የእራሱ ንብረት ሊያደርገኝ መብት አለው! ባሪያው ልሆን ከወደድኩኝ እኔ ራሴን በፈቃደኝነት ለእርሱ መስጠት አለብኝ! እርሱ አያስገድደኝም።

ብዙ ክርስቲያኖች እግዚአብሔር ምን እንደሚጠይቃቸው እንኳ በቂ የሆነ ግንዛቤ የላቸውም። ግልብ በሆነ ሁኔታ «ጌታ ሆይ አንተ የምትጠይቀኝን ሁሉ ለማድረግ ፈቃደኛ ነኝ» ይላሉ። እግዚአብሔር የሚጠይቃችሁ ሌላ ምንም ሳይሆን ሕይወታችሁን መሆኑን ተገንዝባችኋል? ከፍ ያለ ሥፍራ ሰጥተን በልባችን የያዝናቸው መሻቶች! የእራሳችን ብርቱ ፈቃድ! ለእኛ ልዩ ዋጋ ያላቸው ግንኙነቶች! አብዝተን የምንወደው ሥራ እነዚህን ሁሉ መሰናበት አለብን። ከልባችሁ ካልሆነ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አትሰጡ። እናንተ በቀላሉ ብትመለከቱት እን? ን እግዚአብሔር ግን በቀላሉ አያየውም።

የገሊላው ልጅ የያዘውን ዳቦ ወደጌታ ባመጣ ጊዜ ጌታ ምን ነበር ያደረገው? ተቀብሎ ቆረሰው። እግዚአብሔር የምትሰጡትን ነገር ሁልጊዜ ይቆርሰዋል። ከቆረሰው በኋላ ግን ይባርከውና የተራቡትን ለመመገብ ይጠቀምበታል። ራሳችሁን ለጌታ ስትሰጡ እርሱ ይቆርሳችኋል። በዚህ ጊዜ ሁሉም ነገር የተበላሸ ሊመስላችሁ ይችላል። እናም የእግዚአብሔርን መንገድ ልትቃወሙና ልታጉረመርሙ ትችላላችሁ። ነገር ግን በዚያ መቆየት እንደ ተሰበረ መቆረት ማለት ነው። ከዓለም ስለራቃችሁ ለዓለም ፋይዳቢስ ሆናችኋል! ይሁን እንጂ እንደሚገባው ርቀት ስላልሄዳችሁ ለእግዚአብሔርም አትረቡም። ከዓለም ጋር መቀጠል አልቻላችሁም! ከእግዚአብሔርም ጋር ገና ሙግት ስለያዛችሁ ከእርሱ ጋር አልተሰማማችሁም። ዛሬ የብዙ ክርስቲያኖች አሳዛኝ ዕጣ ይሄ ነው።

ራሴን ለጌታ መስጠቴ ቀዳሚና መሠረታዊ እርምጃ መሆን አለበት። ከዚያም ዕለት በዕለት ራሴን ለእርሱ እየሰጠሁ፤ እንደፈቀደ ቢያደርገኝ ሳላጉረመርምና ለሥጋዬ አስቸጋሪ የሆነውን በምስጋና እየተቀበልኩ ልቀጥል ይገባል። እውነተኛ መከናወን የሚገኘው በዚህ ጎዳና ላይ ነው።

እኔ የጌታ ከሆኑኩ፤ ከእንግዲህ የራሴ እንደሆኑኩ አድርጌ መቀጠሉ ያበቃል! በነገር ሁሉ የእርሱን ባለቤትነትና ሥልጣን እቀበላለሁ። ሰባዚ ወይም 'ሚሽነሪ' ለመሆን እወስናለሁ ማለት አይደለም። በትምህርት ቤት ይሁን በቢሮ፤ በማዕድ ቤት ይሁን በመለኮታዊ ጥበቡ እንድቀመጥ! በወሰነልኝ ቦታ ሁሉ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ ራሴን እለያለሁ። የእርሱ ፈቃድ እጅግ መልካም ነው! ሙሉ በሙሉ የእርሱ ለሆኑት ከበጎ በቀር ምንም አይገጥማቸውም። የእኛ አለመሆናችን ግንዛቤ ሁልጊዜ በእኛ ውስጥ ይሁንልን!